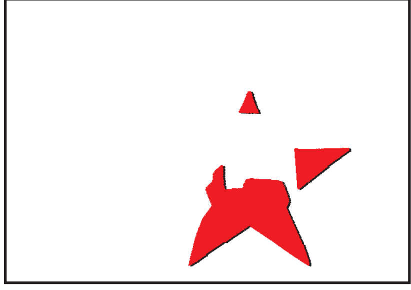

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 24 / Sayı: 277 / Ocak 2005

SAVAŞA GEÇİT VERMEYECEĞİZ

2005 yılını büyük bir yeniden yapılanma ve örgütsel hamle süreci haline getireceğiz

● 2005 yılının büyük bir mücadele yılı olacaktır. Bu temelde kararlı ve hazırlıklıyız, inancımız ve azmimiz güçlüdür. 2004 yılında attığımız temeller üzerinde büyük bir yürüyüşü gerçekleştirecek durumdayız. Atılan adımları yeni dev adımlarla büyütme gücümüz ve irademiz vardır. Her türlü oyunu boşa çıkartacak, saldırıyı püskürtecek, en önemlisi de halkın demokratik yaşamını ve çalışmasını örgütleyecek, bunun gerektirdiği cesareti ve fedakarlığı, yiğitliği, çabayı ve emeği gösterecek gücümüz ve irademiz vardır. Bu temelde 2005 yılını başarılar ve zaferlerle dolu bir yıl haline getireceğimize kesinlikle inanıyoruz ve bunun kararlılığı içerisindeyiz.

23'de

İstikrar ve barış için tek doğru alternatif halkların demokratik özgürlükçü çizgisidir

● Sadece şiddetle, zorla bir yere varılamaz. Şiddetle zorla bir şeylerin kotarıldığı tarih önemli oranda geride kalmıştır. Hatta ABD bile kendi savaş gücünün, büyük savaş makinesinin sonuçsuzluğunu görmektedir. O bakımdan önümüzdeki süreçte daha fazla diplomasiye, politikaya ağırlık vererek, ekonomik ve demokratik imkanlarını seferber ederek ve Ortadoğu' gerçekliğini dikkate alan bir politika izleyerek daha önce yapılan hataları giderip, içine girdikleri sıkıntıdan daha az bir tahribatla çıkan ve bir çözüm yolu bulan yaklaşımı esas alacaklardır. Ortadoğu'yu bir anda değiştirme gibi radikal bir projeyle değil de, adım adım değiştirme projesi biçiminde bir projeyi devreye sokma süreci başlayabilir.

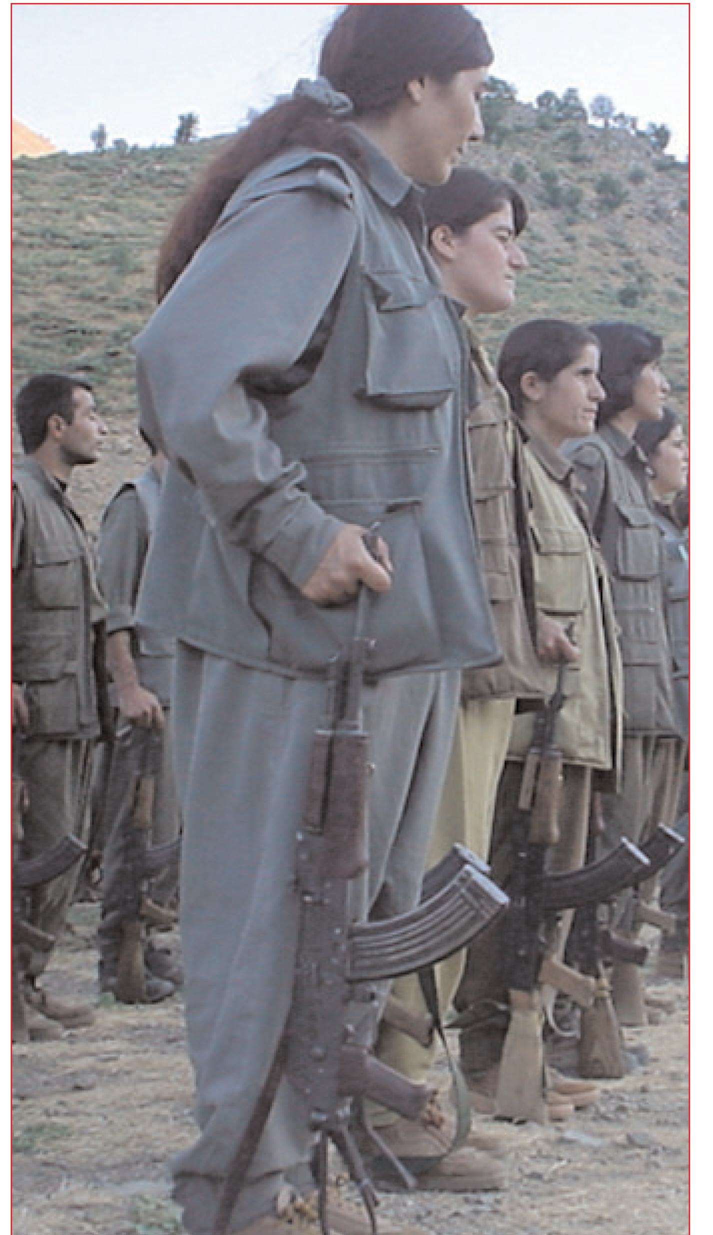
23'de

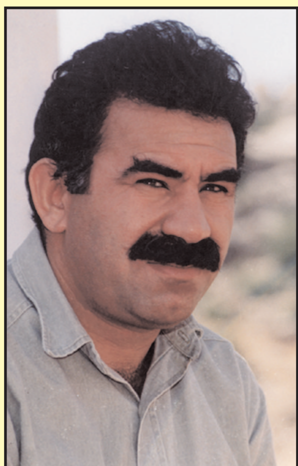
Kadrolaşmak iş yapmak ve sorun çözmektir

● 2004'te ortaya konulan yaklaşımlarla 2005 yılında sorunlar giderilemez. Ancak kadrolar ve Kürt halkı seferberlik ruhuyla hareket ederlerse, 2005 yılı özgürlük lehine çevrilebilir. Halkımız ve kadrolar bir yandan serhildanla, diğer yandan meşru savunmayla varolma gücünü gösterecek, yok olmaya karşı da güçlü bir direniş ortaya koyacaktır. Kürtler açısından anlamı böyle anlaşılırsa, 2005 yılının siyasal durumunun gerekleri yerine getirilmiş olur. 2005'te inkarcı politikalar boşa çıkarılırsa, Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt demokrasinin önü sonu kadar açılmış olacaktır.

23'de

Başarı çok dinamik bir yaşam ve mücadele temposuyla sağlanır

ABDULLAH ÖCALAN

Her sahaya ilişkin görevler var. "Ben de bir militanım, parti anlayışım bana bunları emrediyor" diyeceksiniz. "Bunun için yetkiye ihtiyacım var" demeyeceksiniz. Ben de söylediğim gibi davranıyorum. Doğru ideolojik hat, doğru siyasal yaklaşımlarım beni her sahada etkili kılabiliyor. Sizin de doğru bir ideolojik siyasal hattınız, çalışma tarzınız, yaşam tarzınız varsa, bunlar işlere başarı şansı verir. Siz de kendinizi böyle yapacaksınız. Kitleler beni benimsiyor, yoldaşlar beni oldukça kabul ediyor ve onaylıyorlar. Bu tarzı siz de uygulayın. Uygularsanız, en genel dediğiniz ve en uzağınızda gördüğünüz işlere bile başarı şansı verebilirsiniz. Böyle yaptınız diye kimse sizi yermez, kimse sizi suçlamaz. Sorun, doğru devrimci militan tarzı sergilemektir. Birçok kişiye bunu oldukça gösterdik. Onların da dürüst olmaları ve bağlılığı bilmeleri gerekir. Her şeyden önce dürüstlük ve doğru yaşam tarzı esastır. Bu olursa gerisi gelir ve en başarılı olana kadar yol alınır.

16'da

İçindekiler

İstikrar ve barış için tek doğru alternatif halkların demokratik özgürlükçü çizgisidir

Türkiye iç ve dış politikada önemli bir dönemeçten geçiyor. Hem politikasının dayandığı dış dengeler, hem de iç politikasını oluşturduğu dinamikler açısından sorunlar yaşıyor. Bu açıdan Türkiye'nin içinden geçtiği dönemde iç ve dış politikasının dalgalı bir denizdeki gemiler gibi yalpaladığını söylemek mümkündür.Türkiye son iki yüz yıldır dış politikasını ve iç dengelerini stratejik önemine göre düzenleyen ve yürüten bir konumdadır. Dış politika denildiğinde stratejik konumumu nasıl pazarlarım, stratejik konumumu güçlendiren ittifak ve ilişkileri nasıl geliştiririm, Türkiye'nin esas yoğunlaştığı konu olmaktadır. Öyle ki, stratejik konumumu kaybedersem, dış politikada stratejik önemime dayalı bir ağırlık ortaya çıkaramazsam yok olurum, çok kötü duruma düşerim düşüncesiyle, dış politikasını herhangi bir ideolojik, siyasi, sosyal, ekonomik ve kültürel ilkelere göre değil, stratejik önemimi hangi ilişki artırır, dış politikada hangi ittifakla ağırlık oluştururum biçimindeki bir yaklaşıma dayandırmaktadır. Türkiye'nin dış politikası açısından bu yaklaşım bir saplantı haline gelmiştir. Dolayısıyla, bu alışkanlık dışında farklı bir dış politika yaklaşımı ve ilkeleri aramayı aklına bile getirmemektedir. Bu durum İki yüz yıllık alışkanlığın bir tarz haline gelmesidir. Sürekli coğrafyasının konumunu kullanarak, dış güçler arasında denge oyunlarında cambazlık yaparak, kendini yaşatmayı esas almıştır. Bu konuda belli düzeyde de başarı elde etmiştir. Eğer dış dengelere dayanarak, içeride halkını susturmaya, Kürt halkını inkarcı politikanın kıskacında tutmaya, Ermeni sorununda olduğu gibi katliamlarla damgalanmaya bir başarı denilebilirse! Ne var ki, dış güçler arasındaki çelişkilere dayanan dengeler üzerinden üretilen bu politikanın, gelecekte daha tehlikeli, kendini çıkmazlarla karşı karşıya getirecek hatta kendini parçalama ve çok güçsüz duruma düşürecek kadar bir sorun biriktirmesine yol açmıştır. Kendi halkıyla, Kürt halkıyla barışma, içteki sosyal ve kültürel dengelere dayanan bir Türkiye oluşturup, dış politikada daha fazla hareket kabiliyeti sağlayan ve buna dayanarak, dış politikada ağırlığını koyan bir güç olmak yerine; dış politikasını, içteki sorunlarını, kaygılarını, çelişkilerini, bastırma esasına kurması, aslında Türkiye'nin esas açmazı olmaktadır. Bu yönüyle de Türkiye'nin bu politik şartlanmasının bir hastalık olduğu, hatta kendini tüketen, bitiren, kendi sorunlarına çözüm bulamayan, kendisini sürekli sorunlu tutan bir kronik hastalık durumu ortaya çıkardığının altını vurgulamak gerekir.

Türkiye bugün de dış politikalarını bu çerçevede yürümektedir. Zaten iç politikasını ve iç dengelerini bu dış politika üzerine oturtmaktadır. İç dengeler, iç durum, dış politikayı yönlendirecek esas dinamik olması gerekirken, Türkiye siyasal tarihi açından tersi bir durumu söylemek doğrudur. Türkiye'de dış politika konusunun tartışıldığı her platformda heyecanlı tartışmalar ortaya çıkar. Şöyle yaparsak siyasal değerimiz yükselir, şöyle yaparsak, şu ilişkiyi geliştirirsek siyasi ağırlığımız artar ve bölgedeki gücümüzü koruruz, biçiminde değerlendirmeler yapılır. Birçok alternatif arka arkaya sıralanır ve stratejik ağırlığa dayanan bir yaşam nasıl sürdürülür ekseninde düşünce egzersizi yapılır. Stratejik değerin nasıl arttırılacağı ve kullanılacağı konusunda öneriler yapılır. Bu yönlü değerlendirmeler yazılı ve görsel basının kanıksanmış gündemi haline gelir. Tabii ki Türkiye coğrafyası konumu gereği dış politikada yoğun tartışmalara konu olacaktır. Bu anlaşılırdır. Sorun bu değil. Sorun dış politikayı, iç dinamiklere dayanarak değil de, daha çok dışarıdaki cambazlıklara dayanarak yapmayı esas alan bir zihniyettir. Ancak sıra iç politika tartışmalarına gelince, devletin benimsediği resmi politikanın dışına çıkılmaz. Devlet ne düzeyde bir tartışma imkanı veriyorsa o sınırlarda tartışma yürütülür. Türkiye'nin siyaset mantığı, kültürü, tarzı bu çerçevede oluşuyor. Türkiye'nin iç ve dış siyasetindeki bu mantık doğru anlaşılmadan ne dış politikasındaki duruşları ne de iç politikasındaki tartışmaları doğru anlamak mümkün değildir.

Dış dengelere dayalı politakalar Türkiye'nin en büyük açmazıdır

Osmanlı dönemini bir yana bırakırsak, Türkiye '90'lara kadar, 70 yıl bu politikayı zorlanmadan sürdürdü. Kendi sistemini oturtana kadar Sovyetler Birliği ve Batı'daki kapitalist sistem arasındaki çelişkilerden yararlansa da esas olarak, Batı'ya dayanarak '90'lara kadar dış politikasını sorunsuz yürüttü. Batı'dan destek alarak, ona dayanarak, ona işbirlikçilik yaparak, iç sorunlarını çözmeye, ortaya çıkan sosyal dinamikleri ve Kürt dinamiğini ezmeye çalıştı. Batı açısından Türkiye'nin Sovyetlere karşı konumu önemli olduğu için, bu politikayı yürütmede sorunlar yaşamadı. '90'lardan sonra bu durum değişti. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte Türkiye de stratejik değerimiz azalacak mı? 150 yıldan beri dış güçlere dayanarak sürdürdüğü iç ve dış politikaları yürütme imkanları sürecek mi, sürmeyecek mi, soruları sıkça soruldu ve tartışıldı. Hatta Türkiye bir dönem için kendini bir boşlukta hissederek bir telaşa da kapıldı. Bu telaşın göstergesi olarak, '91'de Irak Kuveyt'te saldırıp Körfez krizi ortaya çıkınca, Özal "görülüyor ki önemimiz azalmamıştır, yeni dünya koşullarında da Türkiye'nin önemi devam edecektir" diyerek, dış politikalarını ne kadar stratejik önem konusuna kilitlediklerini ortaya koymuşlardır. İç dinamiklere dayalı, komşularıyla karşılıklı çıkara dayalı, yararlı ilişkiler ve barışı sağlayan bir yaklaşımı değil de, Ortadoğu'da varolan çelişkiler, çıkacak sorunlar ve hegemonik sistemin Ortadoğu'da kuracağı hakimiyetin bir parçası olarak kendisini yaşatma anlayışının sürdüğü bir daha görüldü.

Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen kirli savaşta da görüldüğü gibi bu sorunu demokratik yoldan çözerek iç istikrarını sağlama, buna dayanarak başta bölgede olmak üzere dış dünyada güçlenme yerine; Türkiye'nin imkanlarını pazarlayarak dış destek arama, Kürt sorunuyla karşı karşıya olan bölge ülkeleriyle ortak politika sürdürerek inkarcılığı devam ettirme, Ortadoğu üzerinde mücadele içinde olan güçler arasındaki çelişkilerinden yaralanarak, Kürt sorunundaki baskıcı politikalara onların desteğini sağlama ya da onayını alma politikasını sürdürmüştür. Özgürlük hareketine karşı yıllardır böyle bir politikayı sürdürdüğünü herkes bilmektedir.

ABD'nin müdahalesiyle yalnız diğer ülkelerin değil, başta dış politika olmak üzere, Türkiye'nin bütün politikaları etkilenmiş bulunmaktadır. Her şeyden önce dış politikasının bu müdahaleden fazlasıyla etkileneceği açıktır. Öte yandan bölgede çözümsüz kalmış Kürt sorunu ve Kürt sorununun tarafları da, bu müdahaleden etkilenmeye ve bu müdahalenin yaratacağı sonuçlar açısından kaygı duymaya, dolayısıyla kendileri için olumsuz olacağını düşündükleri gelişmelerin önünü almak için çeşitli politikalar üretmeye yönelmişlerdir. Türkiye ABD'nin müdahalesiyle stratejik değerinin devam ettiğini, hatta arttığını göstermek için farklı arayışlar, farklı politik kombinizonlara girerek ABD'ye bunu hissettirmeye çalışmaktadır. Her ne kadar Irak müdahalesi öncesi Türkiye ile ABD arası yapılan bir pazarlığın Türkiye meclisinde onaylanmaması ilişkilerde belli bir kriz yaratmış olsa da, Türkiye'nin Ortadoğu'daki gücü ve konumu nedeniyle ilişkiler giderek düzelme yoluna girmiştir. Tabii tersinden ABD Türkiye'yi kendi politikalarına çekmek için Türkiye'yi kaygılandıracak çeşitli politikalar ve uygulamalar içine girmekte, böylece ciddi kuşkular uyandırarak Türkiye'yi kendi politikasına yedeklemeye çalışmaktadır. Bu bakımdan Türkiye ve ABD ilişkileri bir yandan dostluk içinde sürerken, diğer yandan her iki tarafın birbirini kendi politikalarının kuyruğuna takmak için yoğun çaba, manevra ve taktik içinde oldukları görülmektedir.

Türkiye'nin AB'ye girme çabaları bir yönüyle Türkiye'deki ekonomik ve çeşitli liberal demokratik çevrelerin tercihi olmakla birlikte, bu yönlü eğilimin yanında esas olarak da Türkiye-AB ilişki ve pazarlıklarıyla ABD'yi dengelemek istemekte ve böyle bir dengeleme politikası içinde olduğunu göstererek, ABD'yi Türkiye'yle ilişkilerinde belli tavizler verme konumuna düşürme ile ilgilidir. Türkiye bu dönemde politikalarını iki temel eksene göre yürütmektedir. Birincisi, ABD ile ilişkileri ABD'nin bölgede izleyeceği politikalarda Türkiye'nin aleyhine olmayacak bir durumu çekmek, hatta ABD'yi kendisinin bölge politikalarıyla uyumlu hale getirmek olurken; ikincisi, Irak müdahalesinin yarattığı siyasal ortamda Kürt sorununun kendisini dayatması karşısında ABD, AB ve çeşitli ülkelerin desteğini alarak, Kürt sorunundaki inkarcı politikalarını belli değişiklerle sürdürme imkanı elde etme çabaları olarak görmek gerekir. Türkiye'nin iç ve dış politikasındaki, strateji ve taktiklerin bu iki temel eksen üzerinde yürüdüğünü, bu iki ekseni dikkate alan yaklaşımlarla uygulamalar geliştirdiğini görmek önemlidir. Aksi halde Türkiye'nin attığı adımların, söylediği sözlerin, girdiği ilişkilerin ne anlama geldiğini çözemeyiz. Eğer böyle bir eksende politika ürettiğini, Türkiye'nin iç ve dış politikasında bu iki temel konunun öncelikli olduğunu görürsek o zaman diğer ilişkilerine de bu çerçevede anlam vermek mümkün hale gelir.

Türkiye, politikasını tamamen Kürt inkarcılığının yeni biçimde sürdürmeye dayandırmıştır

Türkiye, İran, Suriye, Irak ve diğer ülkeler gibi hegemonik sistemle çelişki yaşayacak politikalar izleyen bir ülke değildir. Bu ülkeler, sistemle belli çelişki ve çatışma durumunu yaşamaktadırlar. Türkiye ise 150 yıldır bu sistemle bütünleşmek isteyen, son elli yılda ise bu sistemle önemli oranda bütünleşen bir ülkedir. Bu yönüyle Türkiye'nin konumunu diğer ülkelerden farklı değerlendirmek gerekir. Türkiye her şeyden önce iç ve dış politikaları yürütürken, sistemle çatışan değil, kendi çıkarlarını belli bir düzeyde koruyarak, sistemle bütünleşmek isteyen; sistemle bütünleşmeyi, bu sistemin ekonomik, sosyal, kültürel değerleri içinde yaşamını sürdürmeyi bir tercih olarak önemli oranda benimsemiştir. Eğer çok önemsediği ya da kabul edemeyeceği sınırları aşan bir dayatma ortaya çıkmadığı taktirde Türkiye bu tercihini sürdürecektir. Türkiye'nin bu sistem tercihinde geri dönmesi kolay değildir. Bunu ancak çok büyük bedelleri göze alarak gerçekleşebilir. Türkiye'nin böyle bir olasılığı önleyerek hem sistem içinde kalma hem de kendi çıkarlarını gözetme gibi bir strateji izlediğini ve taktiklerini buna göre belirlediğini söylemek mümkündür. Bu temelde ekonomik sistemini dış dünya ile bütünleştirmek için nasıl ki, liberalleşme ve özelleştirme politikası izlediyse, siyasal ve sosyal alanda da sistemle uyumlu olmak için gerekli adım atacaktır ve atmaktadır. Bu yönüyle sistemle uyumsuz olmayacak, sistemle uyumsuzluk yaratmayacak sistem içinde kendini tutamaz duruma getirmeyi önleyecek bazı değişikleri, bazı adımları atacağını söylemek mümkündür. Ancak bu adımları içine girmek istediği AB'deki diğer ülkelerin yaptığı gibi bir yaşam tercihi, bir yaşam projesi biçimde ele almaktadır. AB müktesebatına uymak için belirli demokratik içerikli adımlar atarken bunları demokrasiye içten inanmış olarak ya da demokrasiyi geliştirmek isteyen bir yaklaşımla değil, daha çok da bu sistem içinde yaşayarak, bu siteme dayanarak sorunlarını çözme anlayışıyla hareket etmektedir. Böyle yaklaşmasının esas nedeni Kürt sorunundaki inkarcı yaklaşımı bırakmamasıdır. Kürt sorunu ile ilgili olan konularda bu tutumu görülmektedir. Kürt sorunuyla ilgili olmayan konularda belli düzeyde demokratik adımlar atarken sıra Kürt soruna geldiğinde yaklaşımı, Kürt sorununu demokratik yoldan çözerek, Türkiye'yi derinliğine köklü bir demokratikleşmeye uğratmak olmadığı, esas olarak inkarcı politikasını yeni bir biçimde sürdürmek için bazı adımları attığı anlaşılmaktadır.

Türkiye'nin AB ile ilişkileri de ABD ile ilişkileri de, başka ülkelerle ilişkileri de tümüyle kirli inkarcılığını yeni biçimde sürdürmeye imkan bulmak için yapılmaktadır. Bu nedeniyle tüm politikalarını belirleyen, temel parametre olmaktadır. Sadece iç politika değil dış politika esası da Kürt sorunundaki inkarcılığı sürdürmeye dayandırmaktadır. Tabii inkarcılığı sürdürmek derken, '60'lar ve '70'lerin ya da daha öncesinin politikasıyla değil, dünyanın yeni koşulları ve ilişkide olduğu sistemin özelliklerini dikkate alarak, pratikte bazı yumuşatmalar yapma, ama resmiyette ve yasal olarak eski biçimde sürdürme doğrultusunda olmaktadır. Nitekim Kürt sorununda Kürt kimliğini, dilini, kültürünü yasal olarak kabul eden ve uygulamaları böyle bir yasallık çerçevesinde yürüten bir politikası yoktur. Aksine uygulamaların gevşemesine imkan verecek bazı değişikleri yaratarak Kürt sorunundan kurtulmak istemektedir. Bazılarının inanarak, bazılarının da inkarcılığı sürdürmenin gereği olarak dediği gibi, Kürt sorununda gelişme-

Serxwebûn'dan

Serxwebûn internet adresi:
www.serxwebun.org
E-mail adresi:
serxwebun@serxwebun.org

ler olduğu, ama uygulamada bazı sıkıntılar ortaya çıktığı biçiminde söylemleri kesinlikle doğru değildir. Kandırmaca ve aldatmacadır. Aksine uygulamada bazı adımlar atarak, gevşekliği ortaya çıkararak yasal ve resmi inkarcılık sürdürülmek istenmektedir. Bunu görmemek Türkiye'nin Kürt inkarcı özel savaş politikasına alet olmaktır. Onun kuyruğuna takılmaktır. Onun politikasına bilerek veya bilmeyerek destek olmaktır. Şu açıkça görülmektedir, Türkiye, politikasını tamamen Kürt inkarcılığının yeni biçimde sürdürmeye dayandırmıştır. Buna Kürtsüz "demokrasi" stratejisi de denilebilir. Bunun için de Kürt'ün kimliğinin reddedildiği, ama yasalarını belirli düzeyde AB yasalarına uydurduğu bir yol izlenmektedir. Politika bu olunca, içerde Kürt sorununu demokratik yoldan çözmek değil de, Kürt dinamiklerinin, siyasal dinamiklerinin tasfiye edilmesi hedeflenmektedir. Türkiye'nin son zamanlarda Kürt siyasi dinamikleri üzerinde psikolojik savaş yürütmesini böyle anlamak gerekir. Özellikle Kürt halkının örgütlü güçlerini, bilinçli ve kararlı güçlerini dağıtarak Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmayı, marjinalleştirmeyi, kontrol altına almayı düşünmektedir. Bunun için de sağından soluna kadar tüm çevreler, Kürt demokratik siyasi güçlerine ve halkına "KONGRA GEL'i terk edin, Apo'yu terk edin" baskısı yapmaktadır. Türkiye politikasının esası bugün Kürt özgürlük hareketini bitirmeye ve bu temelde de yalnız dış güçlerini değil, çeşitli işbirlikçi milliyetçi Kürt güçlerini kullanarak bu amaca ulaşmayı hedeflemektedir. Son zamanlardaki PKK, KONGRA GEL ve Apo düşmanlığı bu çerçevededir. İster bunu Türk basını, ister Türkiye siyasetçileri yapsın, ister Kürtlük adına birileri yapsın, hepsinin yürüdüğü kulvar Kürt özgülük hareketinin, Kürt halkının dinamik gücünü tasfiye etmek isteyen Kürt inkarcı güçlerin kulvarıdır. Bu nedenle Apo, KONGRA GEL ve PKK düşmanları ne yaparlarsa yapsınlar yüzlerini gizleyemezler. Çünkü bu yaklaşımlarıyla Türkiye'nin mevcut politikasının bileşenleri olmaktadırlar.

Devletin Kürt sorunuyla uğraşması AKP hükümetinin işine gelmektedir

Mevcut AKP hükümeti ne kadar PKK düşmanı, Apo düşmanı, KONGRA GEL düşmanı olduğunu göstermek, milliyetçilikte diğer güçlerden geri kalmayacağını ortaya koymak için inkarcı politikayı aktif olarak yürütmektedir. Bu politikanın şampiyonluğunu yapmaktadır. Öte yandan daha önceki islamcı siyasi partilerin yaptığı gibi (Refah Partisi döneminde olduğu gibi) devletin Kürt sorunuyla uğraşması AKP hükümetinin işine gelmektedir. Dolayısıyla da Başkan Apo'nun ve Özgürlük hareketinin bütün makul yaklaşımlarına rağmen Kürt sorunun çözümünde adım atmaya yanaşmamaktadır. Nitekim şimdiye kadar tek bir önemli adım atmamıştır. Kurs açılması, haftada bir yayın yapılması gibi pratik alandaki bazı yumuşamalar AKP hükümeti döneminde değil, önceki hükümet tarafından sağlanmıştır. AKP hükümeti sadece uygulamaya –o da gecikmeli olarak– sokmuştur. Kaldı ki, bunlar fazla değeri olmayan şeylerdir. Türkiye'de belki önemli sayılabilecek tek bir adım atılmıştır; o da idamın kaldırılmasıdır. İdamın kaldırılması yalnız Türkiye açısından değil Ortadoğu coğrafyası açısından yeni ve önemli bir adım olmuştur. İdamın kaldırılması döneminde islamcı milletvekillerinin nasıl tavır takındığını hala hafızalardadır. En fazla da idamın kaldırılmaması gerektiğini söyleyenler bunlar oldu. Çünkü bunlar eğer Kürt hareketiyle devlet arasında bir çatışma, kriz olursa kendilerini iyi yaşatabileceklerini ve böylelikle hükümet olma imkanlarını daha iyi bulabileceklerini düşünmüşlerdir. İslamcı çevreler her zaman şunu düşünmüştür; "eğer Kürt sorunu olmaz, devleti uğraştırmazsa herhangi bir islamcı hareketin Türkiye'de iktidar olmasına göz yummazlar. Ancak Kürt sorunu devam eder,Türkiye'yle gerilim ve sıkıntı yaratırsa, o zaman sistem islami kesimlerden yararlanmak için kendilerinin hükümet olmasına göz yumulabilir düşüncesiyle Kürt sorununun çözümünü değil, çözümsüzlüğünü çıkarları gereği görmüşlerdir. AKP hükümeti de Kürt düşmanlığı yaparak Kürt sorununda çözüm adımı atmayarak inkarcılığı sürdürerek ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Bir nevi Kürtlerin sırtına basarak Türkiye'deki çeşitli güç odaklarının icazetini almaktadırlar. Dolayısıyla AKP'nin Türkiye'nin en temel sorunu olan Kürt sorunundaki politikası çok çıkarcı, tehlikeli ve Kürtlerin üzerinde oyun oynayan niteliktedir. Bir taraftan Kürt sorununda çözüm adımları atmazken diğer taraftan çözümsüzlüğün diğer adı olan Kürt sorununu ezme stratejisine, Kürt halkının canlı dinamiklerini tasfiyesi politikasına destek olmaktadır. Eğer kendi hükümeti döneminde böyle bir tasfiye gerçekleşirse sözüm ona bunun rantıyla iktidarını sürdürmeye çalışacaktır. Ama diğer taraftan da bu bastırma, ezme dışındaki hiçbir politik eğilime girmeyerek Kürt sorununun çözümsüzlüğünden yararlanan bir politika izleyerek ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Bu iki yaklaşım birbiriyle çelişkili değil, birbirini tamamlayan durumdadır. AKP'nin politik dağarcığında olmayan tek şey demokratik siyasal yollardan Kürt sorununun çözümüdür. Kendisi Kürt sorununun çözümünü isteyen bir politika izlemediği gibi, bu konuda herhangi bir adım atmadığı gibi, Kürt halkının özgürlük dinamiğinin tasfiyesi konusunda kendisine verilen rolü yerine getirmeye çalışmaktadır. Yani islamcı maskesini kullanarak Kürt tabanını Özgürlük hareketinden koparma rolü verilmiştir. Yine Türk halkındaki tüm islamcı tabanı Kürt sorunundaki inkarcı politika doğrultusunda konusunda kullanma rolünü de istekli biçimde sürdürmektedir. Bu tür yaklaşımlar Türkiye'ye sadece zaman kaybettirmekte görünüşte bazı iyileşmeler olsa da Türkiye'yi her an büyük krizlere götürecek sorunlar çözümsüz olarak ortada durmaktadır.

> **"Türkiye her şeyden önce iç ve dış politikaları yürütürken, sistemle çatışan değil, kendi çıkarlarını belli bir düzeyde koruyarak, sistemle bütünleşmek isteyen; sistemle bütünleşmeyi, bu sistemin ekonomik, sosyal, kültürel değerleri içinde yaşamını sürdürmeyi bir tercih olarak önemli oranda benimsemiştir. Eğer çok önemsediği ya da kabul edemeyeceği sınırları aşan bir dayatma ortaya çıkmadığı taktirde Türkiye bu tercihini sürdürecektir."**

AKP hükümeti Türkiye sorunlarına çözüm bulamadığı gibi alternatifi olması gereken sosyal demokratlar da çökmüştür. Daha doğrusu alternatif olacak bir sol muhalefet ortaya çıkmamıştır. CHP içindeki sorunlar dikkate alındığında Türkiye'deki siyasal sistemin ne kadar dengelerden uzak kaldığı, dengesiz bir biçime geldiği görülmektedir. CHP hükümetinin AKP'yi ve diğer partileri dengeleyecek bir sol parti olmaktan çıkması böylelikle yoksul ve emekçi kitlelerin, demokrasi özlemi içinde olanların politik alternatifsiz bırakılması dolayısıyla bu kesimlerin dağınık, karışık ve etkisiz hale gelmesi gerçeği vardır. Bunun nedeni de Kürt sorunun çözümünde ve demokratikleşme konusunda sol bir güç olduğu iddiasında olan CHP'nin daha demokratik, Kürt sorununun çözümünde daha yumuşak olması gerekirken bu konuda tamamen devletçi politika izlemesi, devletin antidemokratik yaklaşımlarına uzantısı konumundan çıkamamasıdır. Bu durumda kendisini sol gösterip bu alanı sahte biçimde doldurmasına ve sonuçta da bu alandaki beklentilerin cevapsız kalmasına yol açmaktadır. Diğer taraftan da sol parti olduğunu iddia etmesine rağmen demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümünde adım atamadığı için sürekli etkisiz kalmasına, dağılmasına ve politikada silik kalmasına neden olmaktadır. Dışa karşı etkisiz kaldığı gibi içte de sürekli sorunlarla boğuşarak anlamsız hale gelmektedir. Türkiye'nin sorunlarının çözümsüzlüğü ve demokratik olduğu iddia edilen adımların göstermelik kalması ve önemli zaman kaybına uğraması esas olarak da Türkiye'deki bir sol parti boşluğudur. Sol bir hareketin ortaya çıkmamasıdır. Türkiye'nin siyasal sorunlardaki çözümsüzlüğünün, dengesizliğinin, hatta AKP'nin çok sorumsuz, keyfi çıkarcı politika izlemesini de yine bu boşluğa bağlamak gerekmektedir.

Türkiye'deki AKP'nin çözümsüzlüğü ve Türkiye'ye zaman kaybettirilmesi CHP'nin devlet politikasının güdümünde halk kitlelerini oyalaması, siyasetin sol tarafını boşlukta bırakmasını ortadan kaldıracak seçenek Kürt demokratik gücünün esas dinamik olarak rol oynadığı Demokratik Toplum Hareketidir. Demokratik Toplum Hareketinin tabandan örgütlenerek tavana doğru demokratik bir siyasal parti olarak tarih sahnesine çıkmasını, bu siyaset ve örgütlenme tarzının tüm sosyal kesimlerin ve halk örgütlenmesinin önünü açması ve üstte bir halk kongresinin gerçekleşmesini tarihi önemde bir hamle olarak görmek gerekir. Eğer Demokratik Toplum Hareketinin kuruluş felsefesi ve onun örgütlenme modeli doğru biçimde pratikleşirse böyle bir iddiada olmak için koşullar çok elverişlidir. Demokratik Toplum Hareketinin yalnız Kürdistan açısından değil, Türkiye ve Ortadoğu açısından böyle bir tarihsel rolü vardır. Türkiye açısından yeni bir siyasal dönem başlatacak, sorunların askıda kalmasının önünü alarak Kürt sorunun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesinin önünü açacaktır. Devletçi toplumun ve devletçi siyasetin Ortadoğu halklarını alternatifsiz bırakmasına karşılık kendisini bir örnek haline getirerek, tüm Ortadoğu'daki halk güçlerinin ve demokratik güçlerinin yeni örgüt modelini ve siyaset tarzını ortaya çıkararak, bölgedeki statükocu güçlerinin ve küresel emperyalist güçlerinin politikaları karşısında halkların alternatif siyasetinin örgütünü ortaya çıkarıp, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin önünü açacaktır. Demokratik Toplum Hareketi tümüyle tabandan ve demokratik temelde örgütlendiği takdirde Türkiye ve Ortadoğu'da böyle bir dönemi başlatacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu aynı zamanda Türkiye ve Ortadoğu'da sorunların çözümüne de büyük güç katacaktır.

AKP hükümeti sorunlarını iç dinamiklerine dayanarak çözme yerine hem ABD'nin politikalarını dengeleme hem de Özgürlük hareketini tasfiye etmek açısından İran, Suriye gibi ülkelerle ilişki geliştirdiğini, islami kimliğini, pozisyonunu kullanarak bu ülkeleri Özgürlük hareketini kuşatmada kullanmak istediğini görüyoruz. Bu hükümet, Kürt sorununda adım atmadığı gibi yalnız böyle ülkelerini değil, ABD ve Güney'deki Kürt örgütlerini de belli tavizler karşılığında Özgürlük hareketinin üzerine sürmek istemektedir. Tersi biçimde ABD ve Güneyli Kürt güçleri yine bölge güçleri de Türkiye'nin Kürt sorunundaki zafiyetini görerek Türkiye'den taviz alma yoluna gitmektedirler. Türkiye'nin son zamanlarda Özgürlük hareketini tasfiye etmek için Avrupa, Rusya ve diğer birçok ülkelere taviz verdiğini görüyoruz. En son olarak Rusya gezisinde de hem bu çerçevede hem de Ortadoğu'daki stratejik önemini arttırma manevrası ve ilişkisi olarak değerlendirmek gerekir. Bu yolla ABD'ye mesajlar verilmektedir. Çok yönlü politika izliyoruz, bu nedenle dış politikamızı çok yönlü bir eksene oturtarak herhangi bir başka gücün bütün dayatmalarını kabul etmeyecek bir denge oluşturuyoruz, biçiminde bir mesaj verilmektedir. Tabii ki bu görüşmeleri yaparken "herhangi bir ülkeyi dengelemek, herhangi bir ülkeye karşı olmak, ona karşı güç dengesini oluşturmak için yapmıyoruz" söylemiyle tepkileri azaltmaya çalışmak isteseler de, işin esası budur. Hatta "çok yönlü politika izlememizin nedeni dostlarımızla, bu ülkeler arasında bir sorun çıktığında köprü rolü oynamak istiyoruz" gibi bir yalanı da dillendirmektedirler. Ama söylem böyle olmasına rağmen Türkiye'nin niyetinin ABD'yi, Avrupa'yı dengelemek, onların kendi üzerindeki baskısını azaltmak olduğunu başta ABD olmak üzere herkes bilmektedir. Esas olarak da bu politik ilişkilerin belirttiğimiz gibi bütün yaşamını dayandırdığı stratejik değerini arttırmaya yönelik, korumaya yönelik olduğunu bir daha vurgulamak gerekir.

Türkiye'nin en son üçlü zirve girişimine ev sahipliği yaptığını biliyoruz. Bu zirveyi esas olarak da Türkiye ve ABD'nin karşılıklı pazarlık yaptığı, pazarlık kozlarını açık ya da dolaylı olarak ortaya koydukları bir görüşme olarak değerlendirmek gerekiyor. Tabii ki, HPG'nin ve KONGRA GEL'in tasfiye edilmesi de gündeme geldi. Bu konunun gündeme gelmesi de bir karara ulaşmak açısından değil, iki tarafın birbiriyle pazarlık konusu yapmak ve birbirini baskı altında tutmak temelinde olmuştur. Zaten bu konunun gündeme getirilmesinin zeminini bilinçli olarak önceden yaratmışlardır. Türkiye de biliyor ki, ABD PKK'ye saldıramaz, PKK'ye saldırması söz konusu olamaz. Ancak ABD üzerinde baskı yaparak, ABD'nin Irak'taki sıkışık durumunu değerlendirerek daha çok da Güneyli güçleri ilerde üzerimize saldırtmak ve bu konuda ABD'nin destek vermesini sağlamak için yaptığı açıktır. Irak hükümetinin de Güneyli Kürtleri böyle bir çatışmanın içine itmede rol oynamasını istemektedir. Bunun karşısında ABD Türkiye'nin hareketimiz konusundaki hassasiyetini bilerek Türkiye'nin kendi politikalarına geldiği takdirde ilerde böyle bir saldırıya yol verecekleri mesajını vermiştir. Güçlerin bölgede kurduğu ilişkileri ve bu tür toplantıları esas olarak iki gücün birbirlerini kendi politikalarına çekme çabaları, hamleleri olarak değerlendirmek gerekir. Öte yandan Türkiye, ABD'nin KONGRA GEL'le ilişkisi var mı, yok mu? Böyle bir durum olur mu? Varsa böyle bir durumu engellemeye çalışmaktadır. ABD'de de, Türkiye'nin Kürt sorununu çözme gibi bir eğilimi var mı? PKK ile anlaşıp çözer mi gibi bir yoklama yapmaktadır. Eğer Türkiye PKK ile Kürt sorununu çözme içine girdiği taktirde ABD tarafından zorluklar içine sokulacağı mesajını vererek, Türkiye'nin böyle bir ilişkiden uzak durmasını, Kürt sorununu PKK ile çözmesinden zarar göreceğini diplomatik dille uyarmıştır. Çünkü Türkiye ABD'nin KONGRA GEL'le ilişki kurmasını istememektedir. En fazla da korktuğu konu budur. Benzer biçimde ABD'de de Türkiye'nin PKK ile Kürt sorununu çözüp, bölgede inisiyatifli konuma gelmesini istememektedir. Böyle bir durumu bölgedeki politikası ve Türkiye'yi kullanma politikasına ters görmektedir. Bu zirvelerden de anlaşılmaktadır ki, KONGRA GEL'in varlığı ve gücünü, hala çeşitli güç odaklarının birbirlerine karşı –PKK'den ve KONGRA GEL'den bağımsız olarak– pazarlık gücü olarak kullanmaya çalıştığını görmekteyiz. Bu gerçeklik Kürt özgürlük hareketinin talihsiz bir kaderi olduğu gibi Kürt özgürlük hareketinin bölgede ulaştığı güç ve oynadığı siyasal rolü göstermektedir. Bölgedeki siyasi ağırlığımızın böyle iki yönlü bir pozisyonu söz konusudur. Herkesin bildiği gibi Kürt özgürlük hareketi Kürt sorununun bölge halklarıyla çözülerek böyle bir çirkin pazarlık konusu olmaktan çıkarılmasını her zaman vurgulamaktadır. Ne var ki bölge devletleri bu soruna doğru yaklaşıp çözüm politikası üretemedikleri için Kürt sorununun çözümsüz kalmasını sağlayarak Kürt halkına acı çektirdikleri gibi kendileri de bu konu nedeniyle sürekli kullanılmakta ve üzerlerinde oyunlar oynanmaktadır.

> **"Türkiye'de belki önemli sayılabilecek tek bir adım atılmıştır; o da idamın kaldırılmasıdır. Ama idamın kaldırılması döneminde islamcı milletvekillerinin nasıl tavır takındığını hala hafızalardadır. En fazla da idamın kaldırılmaması gerektiğini söyleyenler bunlar oldu. Çünkü bunlar eğer Kürt hareketiyle devlet arasında bir çatışma, kriz olursa kendilerini iyi yaşatabileceklerini ve böylelikle hükümet olma imkanlarını daha iyi bulabileceklerini düşünmüşlerdir."**

Zirvede tartışılan diğer bir konu da İran sorunu olmuştur. ABD özellikle Türkiye ile İran arasındaki ilişkilerin kesilmesini hatta daha ötesi Türkiye'nin ABD'nin politikası doğrultusunda İran üzerine baskı aracı haline gelmesini dayatmıştır. Türkiye'ye "benimle politik partner olmak istiyorsan bölgede ortak olarak çeşitli politikalar uygulayacaksak ve karşılıklı birbirimize destek destek olacaksak ancak bu çerçevede olur" diyerek Türkiye'yi zorlamıştır. Bunun yanında Suriye üzerinde de belli düzeyde baskı gücü olmasını istemiştir. Gazetelerde en fazla KONGRA GEL ve gerillanın durumu öne çıksa da ağırlıklı olarak bu konunun işlendiğini de görmek gerekir. Özellikle bir askeri komutanın bu görüşmelerde yer alması esas olarak da bu nedenledir. ABD hem bölgesel düzeyde hem de Irak çapında Türkiye'yi daha fazla kendi politikasına hizmet ettirmeyi düşünmektedir. Eğer Türkiye böyle bir rol oynamayacaksa o zaman Türkiye'ye karşı politikalarını da gözden geçirecektir. Çünkü ABD Ortadoğu'da Irak'ta sonuç almak istemektedir. Bunu kendisi için stratejik düzeyde görmektedir. Dolayısıyla dostları kimdir, nereye kadar kendileriyle yürüyecek bunu bilmek istemektedir. Kendileriyle kim ne kadar yürüyecekse, nasıl yürüyecekse ona göre de o güçlerle politik ilişkilerini ayarlayacaktır. Türkiye ile son zamandaki ilişkilerinin de bu çerçevede olduğunu, ABD'nin bölge politikaları konusunda tutumunu kısa süre içinde açıkça ortaya koymasını istediğini görmekteyiz. Tabii ki Türkiye de kendine göre politika yapmaktadır. Bölge güçleriyle ilişkilerini ABD'ye karşı kullanmaktadır.

Türkiye de esas olarak şu gerçeğin farkındadır; artık bölge güçleriyle çok fazla bir yere varamaz. Bu ilişkilerin sadece bölge politikaları açısından belli düzeyde bir pazarlık kozu olabileceğini bilmektedir. Eğer bölge güçleriyle bir yere varacağını düşünüyorsa bu aslında sonuç almayacak bir politikadır. Artık gelinen aşamada Türkiye'nin bölge güçleriyle birlikte ortak bir politika izlemesinin fazla bir getirisi olmayacaktır. Çünkü bu politika objektif olarak ABD ile karşı karşıya gelecektir. Bu açıdan bu politikanın uzun süre sürmesi ya da İran, Suriye ilişkileri temelinde bölgede herhangi bir sonuç alınması söz konusu olamaz. Ne Türkiye alabilir, ne Suriye alabilir, ne İran alabilir.

Ortadoğu'daki durum esas olarak da Irak merkezli sürmektedir. ABD'nin Irak'taki müdahalesinin seyri Ortadoğu'daki gelişmeleri de belirleyecektir. Zaten bütün ülkelerde politikalarını ABD'nin Irak'taki müdahalesi ve sonuçları çerçevesinde ayarlamaktadırlar. Şu açıktır ki; ABD Irak'tan geri çekilemez. ABD'nin Irak'ta herhangi bir sistem kurmadan, eski durumu belli düzeyde değiştirmeden geri çekilmesi ABD'nin yalnız Irak ve Ortadoğu'da değil dünyadaki yenilgisi ve gerilemesi anlamına gelecektir. ABD bu akıbetle karşılaşmamak için tabii ki birçok yol ve yöntem deneyerek Irak'ta sonuç almaya çalışacaktır. Tabii ki bu sonuç alma ABD'nin başta hesapladığı biçimde olmayacaktır. ABD'nin başta düşündüğü gibi bir sonuç alma dışında başka alternatif düşünmediği biçimindeki bir değerlendirme doğru değildir. Eskiyi değiştirecek ve kendisiyle kavgalı olmayacak herhangi bir çözüm ABD açısından kabul edilebilir olacaktır. Bu eskiyi restore etme biçiminde değil de yeni bazı şeyleri ortaya çıkarma temelinde anlaşılmalıdır. Bunun için ABD Irak'ta ne olursa olsun bir çözüme ulaşmak istiyor. Eğer Irak'ta bir çözüme ulaşamazsa, gerekirse bölgedeki başka ülkelere müdahale ederek bunu yapmaktan çekinmeyecektir.

Ama Irak'taki gelişmelerden sonra böyle bir müdahalenin ABD'nin düşüneceği en son olasılık olduğunu söylemek yanlış olmaz. Böyle bir olasılığı sürekli gündemde tutarak bunu olasılık dışı görmediğini ortaya koyarak diğer güçler üzerinde baskı kurmayı sürdürecektir. Ama esas olarak da Irak'ta bir çözüm bulma yoluna gidecektir. Seçim böyle bir çözüm planlamanın bir parçası olarak gündeme gelmektedir.

İstikrar ve barış demek bir yönüyle karşılıklı uzlaşma demektir

ABD'nin düşündüğü sunniler katılsın ya da katılmasın seçim sonrasında bir parlamento oluşturarak yeni bir başlangıç yapmaktır. Tabii ki bu parlamento bir icra yapmaktan öte anayasayı oluşturan, Irak'ın siyasal sistemini belirleyen bir işlevle yükümlü olacaktır. ABD şöyle veyahut ta böyle bunun oluşmasını önemli görmektedir. Seçimlere birkaç gün kalmıştır. Eğer çok keskin bir karar değişimi ortaya çıkmazsa seçim yapılacaktır. ABD'nin söylemleri seçimin yapılmasındaki kararlılığını ortaya koyuyor. Ancak son ana kadar da seçimin iptal edilmesi gündeme gelebilir. ABD şunu amaçlıyor; eğer seçimle oluşturulan bir parlamento olursa, Avrupa'yı, Rusya'yı, diğer ülkeleri ve Arap ülkelerini, seçimle iş başına gelmiş bir parlamento var diyerek, bu parlamentonun meşruiyetini ve alacağı kararları desteklemeye çağıracaktır. Başta Avrupa olmak üzere çeşitli güçleri arkasına alarak siyasal pozisyonu güçlendirmeye çalışacaktır. Çünkü ABD Irak'ta savaşa başlarken bütün dünyayı karşısına alarak Avrupa'yı, BM, Rusya'yı hatta birçok Arap ülkesi de dahil siyasal güçlerin önerilerini dikkate almayarak, onlardan gelen çağrılara kulak kapatarak müdahaleyi yaptı. Bu başlı başına müdahaleyi daha başından zayıf ve dayanaksız bıraktı. Tabii ki bu da direnişçilerin moral değer olarak kullandığı bir zayıflık oldu. Bunun ağır sonuçlarını gören Geçmişte dünyayı bir tarafta tutan davranıştan vazgeçerek diğer güçleri daha fazla Irak içine çekmeye çalışacaktır. Bunu da savaşa başladığı dönemdeki gibi katı tutumlu "benim dediğim dedik" biçiminde bir yaklaşımla değil, bu güçlere taviz vererek yapacaktır. Herkese belli biçimde taviz vererek Irak'taki siyasal ittifak cephesini genişletecek, bunun karşısında seçimle birlikte hem bu ittifakın hem de seçimle seçilmiş parlamentonun görünürde meşruiyetine dayanarak karşı cepheyi de daraltıp, Irak'ta siyasal anlamda ilerleme sağlayacaktır. Belki direnişi tümden bitiremeyecek, direniş belli düzeyde sürse de geriletip kontrol edilir, bir şiddet ortamını sağlayarak, Irak'ta öngördüğü bir siyasal sistemi yerleştirmeye çalışacaktır. Tabii bu sistemini bir taraftan Irak'taki bu kontrolü sürdürerek yapacağı gibi diğer taraftan Suriye, İran gibi bölge ülkelerini siyasal, ekonomik baskı altına alıp, giderek Ortadoğu'da inisiyatifini arttırmaya çalışacaktır. ABD'nin planı budur. Böyle bir planlamanın olduğunu söylemek mümkündür. Ancak bunun ne kadar geçerli olacağı tartışmalıdır. Çünkü seçimlerin meşruiyetini gerçekten kabul ettirebilecek mi, en azından görünürde de olsa böyle bir meşru parlamentoya destek sağlayabilecek mi? Bunun kolay olacağını söylemek mümkün değildir. Öte yandan direnişçilerin ABD'nin bu politikası karşısında gerilemesi gerçekleşecek midir? Bunu da bugünden söylemek zordur. Bu açıdan Irak'taki siyasal sürecin karmaşık hali bir süre daha sürecektir.

Mevcut kaos halinden çıkmanın en gerçekçi yolu ABD'nin direnişçi güçler karşısında belli demokratik güçlere, halk güçlerine gelişme imkanı tanırsa, onlarla kendisine işbirlikçi olmak temelinde değil de, uzlaşan bir taraf olarak dikkate alırsa, bir yandan da ekonomik destek ve gerçek anlamda demokratik açılımla yeni dinamiklerin ortaya çıkmasını sağlayarak, Irak'ta halk güçleriyle karma temelde bir demokrasinin geliştirilmesinde yol almaktır. Sadece dış dünyanın desteğini alıp askeri şiddetini arttırarak ve bazı işbirlikçi güçlere dayanarak Irak'ta çözüm bulmak isterse, bu zor olacaktır. Artık Irak'ta ve Ortadoğu'da ABD için şöyle bir kader söz konusudur. Eski sistemler kendisi için de Ortadoğu halkları için de zararlıdır. Bu açıdan hem kendisi hem de Ortadoğu halkları için zararlı olan bu sistemden kurtulmada rol oynamak istese de, istemese de zorunlu bir iş olarak önüne gelip dayanmıştır. Ancak bunu öyle kendisinin istediği, tümden kendisinin çıkarlarının ağır basacağı bir sistem kurma politikasından vazgeçerek, halklarla uzlaşan ve halkların belirli düzeyde ağırlığının olduğu bir karma sistemi kabul ederek yapabilir. Irak'ta ve Ortadoğu'da eski statükoyu aşan ve kendisiyle çatışmalı olmayan bir Irak ve Ortadoğu gerçeği ancak böyle ortaya çıkarılabilir. Irak'taki durum eğer böyle bir yaklaşımla ele alınırsa belirli düzeyde olumlu sonuca gidebilir. Daha doğrusu "Büyük Ortadoğu Projesi" denen politika bu doğrultuda halklarla belirli uzlaşma, karma bir sistem kurma biçiminde bir değişikliğe uğrarsa ve ABD, halkların demokratik yapılanmaları konusunda belli tavizler verecek duruma gelirse o zaman kendisi açısından bir yenilgi olmayan ve bölge halklarıyla ilişki ve çelişki içinde olacağı bir sistemin kurulduğu bir Ortadoğu siyasal sürecinin önü açılarak gelişmeler, bu doğrultuda netleşebilir. Tabii bunu yaparken AB, Rusya ve diğer ülkelerle çatışan değil de onlarla da belli ittifak ve uzlaşma içine giren bir konumda olmak durumundadır. Çünkü Ortadoğu yalnız iç dinamiklerin değil, dış dinamiklerin de yoğun ilgi alanıdır. Bu açıdan buradaki karma sistem derken sadece bölgenin demokratik güçleriyle ilişkili bir karma sistem olarak anlamamak gerekir. Öte yandan siyasal statüko anlamında, bölge statükosu anlamında veya bunun dış dünyayla bağlantısı anlamında da karma bir sistem olacağı açıktır. Çünkü dünya dengeleri bir yönüyle de buradan kurulacaktır. Bir nevi ABD-Avrupa, ABD-Rusya veya dünyadaki güç dengelerinin dengelendiği alan da Ortadoğu olacaktır. Böylelikle hem dış güçlerinin dengelendiği hem de bölgedeki halk güçleriyle bir siyasal denge içine girildiği bir yeni Ortadoğu sistemi olasılık dahiline girecektir. Teorik olarak böyle bir öngörü içinde olmak siyasal gelişmelerin bu doğrultuda olacağını düşünmek mümkündür. Tabii Ortadoğu kaygan bir zemin olduğu için bu tür alternatifleri çok zengin olasılıklar ve renkler içinde değerlendirmek gerekir. Yani böyle bir genel çerçeve içinde çok farklı biçim ve ilişkiler ortaya çıkabilir. Ama Ortadoğu'yu istikrara ve barışa götürecek bir çözümün ancak bu doğrultuda olacağını belirlemek yanlış olmaz. Zaten istikrar ve barış demek bir yönüyle karşılıklı uzlaşma demektir. Ya da sıcak savaş hali yerine farklı biçimlerde çelişkilerin sürdüğü bir mücadele sürecine girmek demektir.

Irak'ta çok karmaşık sorunlar da vardır. Sunnilerin, Kürtlerin durumu vardır. Kerkük sorunu vardır. Bunlar da hem seçim öncesi hem de seçim sonrası önemli bir siyasal çekişme olmaya devam edecektir. Eğer sunniler seçimi protesto ederlerse bu protestoya bütün sunni kesimler girerse, direnişçilerin belki de önemli ilk siyasal başarıları, sonuçları böyle olacaktır. Tabii Avrupa'daki önemli kişiliklerin açıkladığı gibi –Solona gibi eski NATO Genel Sekreteri bunun içindedir– seçimlere sunniler katılmasa bile anayasal sistemde sunnilerin durumu gözetilecektir. Sunni güçlerin arkasında yalnız Avrupa değil Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün de olacaktır. Hatta bir yönüyle Suriye siyaseti de böyle bir dengeleme içinde olacaktır. Suriye'de alevilerin siyasal ağırlığı olsa da nüfusunun çoğunluğunun sunni olduğu dikkate alınırsa, Suriye tarafından da anayasanın sunnilerin de çıkarlarını gözeten bir biçimde olması istenecektir. Anayasada sunnilere yer vermek direnişi zayıflatır mı? Bu o zamanki duruma ve anayasada sunnilere verilecek yerin ağırlığıyla bağlantılı olacaktır.

Öte yandan Kürt sorunu gelip Kerkük sorununa kilitlenmiş durumdadır. Çünkü Araplar, bölge ülkeleri ve Türkiye aslında Kürtlerin Kerkük dışında belirli bir federasyon biçiminde bir siyasal sistem içinde yer almalarını kabul etmektedirler. Kürtlerin zaten mevcut pozisyonları fiili olarak bir federasyon durumundadır. Söz konusu bölge güçleri ve Iraklı Araplar bunun yasal ve resmi düzeyde anayasaya yansımasına da karşı değillerdir. Ama Kerkük'ün Kürt bölgesi içine girmesine razı değiller. Öte yandan Kürt federasyonun merkezle ilişkisinin düzeyini de önemli görmektedirler. İleride devletleşmeye götürecek, merkez-federasyon ilişkisini de istenmemektedirler. Bunlar Irak'taki Kürk sorununun temel konuların teşkil etmektedir. Gelinen aşamada sorun Kürt federasyonu olacak mı olmayacak mı, konusundan çıkmıştır. Bu konuda en katı olan Türkiye bile federasyonu eğer Kürtler Kerkük üzerindeki iddiasından vazgeçerse kabul etmeye hazırdır. Şimdi görülüyor ki Türkiye, şiiler ve dış güçler Kerkük'ün özerk bir statü ile Bağdat'a bağlanması konusunda hem fikirdir. Kürtler ise özerk bir bölge olarak Kürdistan federasyonuna bağlanmasını istemektedirler. Sorun buradan çıkmaktadır.

Seçimlerden sonra Kerkük sorunu nasıl mecraya girer belli değildir. Çünkü Kerkük konusunu ABD hem Türkiye'ye hem de Araplara karşı koz olarak kullanmakta, hem de diğer güçlere karşı kullanmaktadır. Kerkük'ün Kürtlerin eline girmesini istemiyorsanız, ya da Kürtlerin bir devlet olmasını istemiyorsanız o zaman benim politikama gelin biçiminde bir strateji ve buna uygun bir taktik izlemektedir. Dikkat edilirse Kerkük sorunu konusunda ABD çok açık ve net bir politika izlemiyor. Kerkük bütün Iraklıların, Irak'ın parçasıdır diyor. Ama Kerkük'ün Kürt federasyonuna bağlı olup olmayacağı konusunda net bir görüşü yoktur. Çünkü burası Kürtler için de kullanılan pazarlık konusudur. Kürtlere de her konuda benim politikamla beraber olursanız belki Kerkük'ü elde edebilirsiniz demektedir. Nitekim Kerkük konusunda, Kürtlerin bazı fiili uygulamalarına göz yumuyor. Şimdi böyle tehlikeli bir durum var. Kerkük her an patlamaya hazır barut fıçısı gibidir. Başkan Apo'nun dediği gibi Kerkük Irak'ta Kudüs gibi çok temel anlaşmazlık konusu haline gelebilir. Türkiye de bu konunun peşini bırakmıyor. Türkiye'nin derdi Türkmenler değildir. Aslında Türkmenlere dayanarak Kerkük'ün Kürtlerin eline geçmesini engellenmeye çalışılıyor. Çünkü Kerkük herhangi bir yer değil. Petrolleri olan bir bölge. Eğer bu petroller Kürtlerin eline geçerse Kürt federasyonu giderek güçlenir, devlet içinde devlet olur, hatta bağımsız devlete kadar gider diye düşünüyor. Çünkü Türkiye'nin zihniyetinde Kürtlerin Irak'ta demokratik ilişki içinde yaşayabileceği alternatifi yoktur. Dolayısıyla da bundan rahatsız oluyor Türkiye.

Birçok politikanın pazarlığı Kerkük'ün üzerinde yürüdüğünü görmek gerekir. Hatta Güneyli Kürt örgütleri Türkiye'ye şöyle bir mesaj iletiyorlar; eğer Kerkük'ü bize bırakırsan, Kerkük konusunda ses çıkarmazsan biz PKK'yi buradan kovarız, atarız. Şu anda Kerkük'ün bir pazarlık parçası da Kürt özgürlük hareketidir. Güneyli Kürt örgütleri Kuzey Kürdistan'daki Kürt hareketini ve tüm parçalardaki özgürlük hareketlerini satma ve tasfiye etme gibi –eğer Türkiye Kerkük'e göz yumarsa– bir ihanetin içine girmeye hazırdır. Bir nevi şöyle bir pazarlık söz konusu. Nasıl ki '60'lı ve 70'li yıllarda Barzani ile Türkiye arasında Kuzey Kürdistan üzerinde bir pazarlık yapmışsa, günümüzde de böyle bir pazarlık gündemdedir. KDP Türkiye'de çalışmamak, Türkiye de faaliyet yürütmemek hatta Türkiye de Kürt milliyetçiliğini kontrol altına almak gibi bir rol üstlenmiş bu temelde de Türkiye KDP'nin sınırları kullanmasına göz yummuş ve Irak'taki çatışmalara müdahale etmemiştir. Eğer bugün de Kürt federasyonu ve Kerkük konusunda tavizler alırlarsa Kuzey'deki Kürt hareketini bastırmada, Türkiye'ye destek olma konumuna gelmeleri söz konusu olabilecektir.

Seçim sonrası eğer şiiler kendi iktidarını pekiştirme ve avantaj kazanma Sunni Arapları Irak politik dengeleri içinde çok zayıf düşürme gibi bir duruma girerlerse Irak'ta daha da tehlikeli bir gelişme sürecine girilecektir. Direnişçilerin ABD ile çatışması yanında bir de şii, sunni çatışması ortaya çıkabilir. Hatta böyle çatışmayı ABD'nin de kışkırtması muhtemeldir. Çünkü çok zor duruma düştüğü taktirde ABD her türlü çirkin oyunun içine girebilir. Çünkü sorun bir Irak sorunu değil, bütün dünyadaki çıkarlar, dünyadaki dengeler sorunudur; dünyadaki birincil hegomonik güç olma konumunu sürdürme sorunudur. Bu açıdan ABD bu politikaya hizmet ettiği takdirde her şeyi kullanabilir. Hatta gerektiğinde şu anda belli ilişkide olduğu ve desteklediği Kürtleri bile satabilir. Çünkü Ortadoğu herhangi bir denge değildir. Burada dünya dengeleri kuruluyor. Eğer dünya dengelerinin oluşmasında Kürtlerle kurduğu ilişkiler kendisine bir handikap olursa Kürtleri feda etmekten kaçınmaz. Nitekim bölgedeki çıkarları gereği Kuzey Kürdistan'ı, Kuzey Kürtlerini feda etmektedir. Eğer siyasal koşullar farklı bir mecraya girer de Kürtlerle ilişkileri kendi politikasını zorlar duruma gelirse ABD bir gün içinde Kürtlere sırt çevirebilir. Dolayısıyla ABD'nin Irak'taki ve Ortadoğu'daki politik ilişkilerini çok istikrarlı görmemek lazım. Bugünkü dostları düşman olabilir, bugünkü düşmanları da yarın dost haline gelebilir. Yani burada ilkelerden çok siyasal güçlerin çıkarı, politik ilişkilere yön verir.

Türkiye de Irak üzerindeki politikaları etkilemeye çalışıyor. ABD'ye "tamam senin Ortadoğu'daki projene entegre olacağım, ama sen de Kerkük konusunda, Kürt federasyonunun sınırları konusunda bizi anlayacaksın ve Türkiye'deki Kürt sorununda da bize destek vereceksin" diyerek dayatma içinde bulunmaktadır. ABD Türkiye'yi de dikkate alıyor. Türkiye'yi göz ardı eden bir politika izlemiyor. Bunu da bir daha belirtmekte fayda var. Ancak Türkiye'nin bütün politikalarını benimsemiyor çünkü bu politikaların bir kısmı ABD'nin bölge politikalarıyla çelişmektedir.

İran ve Suriye konusu ise ABD açısından önemli olmaktadır. Zaten eskiden beri İran'ın ve Suriye'nin sorunları vardı. Şimdi buna ABD'nin müdahalesiyle birlikte yeni sorunlar eklenmiştir. Nitekim ABD'nin yoğun baskısı altındadırlar. Eskiden içerde sıkıntı yaşarken, şimdi buna önemli bir sıcak ve yakın dış baskı eklendi. Suriye'nin İsrail ile sıcak dış politika sorunları vardı, şimdi buna ABD eklendi. Şunu görmek gerekiyor; İran ve Suriye'nin Saddam gibi ABD'yle çatışmayı göze alacak politik bir tarzları yok. Uzlaşmaya yatkınlar. Buna İran İslam rejimi de dahildir. Ancak tabii ki bütün rejimlerde kendisini belli bir düzeyde yaşatmak ister. Eğer bir uzlaşma olursa varlıklarını kabul eden bir yaklaşım içinde olursa İran ve Suriye önemli düzeyde geri adım atacak durumdadırlar. Aslında İran ve Suriye'nin politikalarının ne olacağı seçimden sonra belli olacaktır. Seçimden sonra ABD dış ittifaklarına bir de bölgedeki ittifakları katmak isteyecektir. Eğer ABD, AB, Rusya ve çeşitli güçleri yanına alarak Irak'ta ve Ortadoğu'da belirli adım atmak isterken İran ve Suriye bu adımlara güç verme yerine engelleme gibi durumlar ortaya çıkarırsa işte o zaman ABD'nin, İran ve Suriye üzerinde daha farklı askeri yöntemleri de devrede tutan bir baskı uygulayacağını söylemek mümkündür. Nitekim şimdiden İran üzerinde siyasi ve psikolojik baskısını arttırmış durumdadır. Aynı şeyi Suriye üzerinde de sürdürüyor. Tabii bu ülkeler üzerinde askeri müdahale yapması öyle kolay değildir. Ama ABD çok sıkışırsa bunu yapabilir...

Burada da önceliğin herhalde Suriye'ye vermeyecektir. Önceliği Suriye'ye vermesi hem bütün Arapları karşısına almak olduğu gibi hem de Filistin sorununu çözmeden önce Suriye'ye yönelik bir baskı Filistin sorunu konusunda İsrail taraflı bir politika izlediği biçiminde bir sonuç ortaya çıkarır ki, bu da daha farklı tepkileri gündeme getirir. Bu açıdan eğer bir müdahale olursa Suriye üzerinde siyasi baskıları arttırmak, ama esas baskısını İran'a yöneltmek durumunda kalacaktır. Belki İran'a Irak'a olduğu gibi bir topyekün askeri bir müdahale gerçeleştirmez; ama sürekli yıpratan, rahatsız eden ve İran'ın Irak'taki etkisini ortadan kaldıran bir politika izleyebilir. Eğer diğer alanlarda ilerleme sağlar da sorun sadece gelip İran'ın katılığına, direnişine dayanırsa o zaman böyle bir şey gündeme gelebilir.Dünyada ve bölge siyasetinde öncelikli etkileri olan ABD ve AB birbirlerine karşı savaş açmazlar. Sürekli birbirleriyle gerilim içinde olan soğukluğu da yaşayamazlar. Hem AB hem de ABD bunun bilincindedir. AB, ABD'ye zorluklar çıkarabilir, siyasi olarak, ekonomik olarak çeşitli engeller yaratabilir, ama ciddi ve sürekli karşı karşıya gelemezler. Bu nedenle AB ABD ile Ortadoğu'da belli bir düzeyde ortaklık yapma durumunda olduğunu bilmektedir. Eğer ABD İran üzerinde baskı yaparsa Avrupa buna karşı çıkmaktan çok yönteminin farklı olmasını dayatacaktır. ABD'nin İran üzerinde uygulayacağı operasyonların riskleri fazlasıyla vardır

Devamı sayfa 31'de

HPG'nin tüm komutan ve savaşçılarına

2005 YILINI BÜYÜK BİR YENİDEN YAPILANMA VE ÖRGÜTSEL HAMLE SÜRECİ HALİNE GETİRECEĞİZ

HALK SAVUNMA KOMİTESİ

Değerli yoldaşlar

2004 yılını tamamlıyor ve yeni bir miladi yıla giriyoruz. KONGRA GEL Başkanlığı adına Önderliğimizin, tüm yoldaşların ve halkımızın yeni yılını kutluyoruz. Yeni bir yıla giriş vesilesiyle kahraman şehitlerimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyoruz.

2004 yılında da büyük insanlık mücadelesini yürüten hareket olmayı sürdürdük. Bu yılda yüzden fazla şehit verdik. 2004 yılını kazanımlı, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde mesafe kazanmış ve geleceğe umutla bakan halk ve hareket olmamızda şehitlerimizin varlıkları esastır. Dersim'den Botan'a, Serhat'tan Amanos'a kadar, yine Kürdistan'ın güneyinde, doğusunda ve güneybatısında her alanda şehitler verdiğimiz bir yılı yaşadık. ***Seyit Rızalar***, ***Tekoşinler***, ***Resullar***, ***Dijwarlar***, en son Musul'da ***Şilan*** ve diğer arkadaşlar olmak üzere yüzden fazla şehidi bu yılda verdik. Bunlar bizim her şeyimiz, güç kaynağımız ve özgür geleceğimizin teminatıdırlar; insan olma bilinci ve ruhu edinmemizin, örgütlenmemizin, geleceğe güvenle bakmamızın temel güç kaynaklarıdırlar. Her zaman böyle olacaklar ve biz onların emrinde yürüyen özgürlük militanları olmayı sürdüreceğiz.

2004 yılının zorlu ve büyük bir mücadele yılı olduğu açıktır. Biz bu yılı değişim, yeniden yapılanma ve büyük direniş yılı olarak karşıladık ve böyle değerlendirdik. Bu zorlu mücadele yılından çok şeyler de öğrendik. Şimdi yıl sonunda herkes gibi bizim de 2004 yılının derslerini doğru özümsememiz ve derinliğine bilince çıkartmamız, gelecek yılı başarıyla karşılamamız açısından önem taşıyor.

Biz bu yılda büyük insanlığın kahramanca direnişlerini gördük. Bununla birlikte en alçakça teslimiyete ve ihanete de tanık olduk. İnsanın erdemlerini ve kötülüklerini bir arada yaşadık. Büyük bilge Zerdüşt'ün iyilik ve kötülükten oluşan insan tanımının ne kadar gerçekçi olduğunu güncel yaşadıklarımızla bir kere daha öğrendik. Büyük öğretiyi günümüze taşıyan bilimsel, felsefi çerçevede yenileyen Önderliğimizin aydınlatıcı değerlendirmeleriyle iyilik, güzellik ve özgürlük yolunu bulduk. Kötülüğe, işbirlikçiliğe, ihanete ve teslimiyete karşı kararlı bir duruşu yaşadık. Yine 2004 yılında, günümüz dünyasının buz gibi çıkar gerçeği ile açıkça yüz yüze geldik. Kürdistan üzerinde nasıl bir çıkar mücadelesinin yürütüldüğünü, Kürdistan'ın ve Kürt halk değerlerinin çeşitli güçler tarafından birbirleriyle nasıl pazarlık konusu yapıldığını çok açık ve yakıcı gerçekler olarak yaşadık. Amerika'nın Irak'tan başlayan bölge müdahalesinin sert çatışmalı biçimde devam etmesine ve bu konuda bölge müdahalesini daha da geliştirmek için Kürt sorunu üzerindeki yaklaşımlarına tanık olduk. AB'nin Kürdistan ve Kürt sorunu üzerinden Türkiye ve bölge devletleri ile nasıl pazarlıklar yaptığını gördük. Hatta Rusya'nın bile Çeçenistan karşısında Kürt sorunuyla nasıl ilgili olmaya çalıştığına tanık olduk. Türkiye'nin Kürt işbirlikçileriyle üzerimizden nasıl çıkar hesapları yaptığını, pazarlıklar sürdürdüğünü gözledik. Bu, günümüz dünyasının sınırlı, cinsiyetçi devlet toplumu sisteminin siyaset tarzı oluyor. Bunu çok iyi tanımamız, anlamamız, derinliğine kavrayarak buna göre kendi duruşumuzu, anlayışımızı, mücadele yol ve yöntemlerimizi geliştirmemiz gerekiyor.

Yine 2004 yılında, çağımızın en tehlikeli hastalığı olan milliyetçiliğin ne kadar olumsuz sonuçlar verdiğini gözledik. En başta Kürdistan üzerinde egemenlik sürdüren güçlerin –başta Türkiye olmak üzere, İran, Suriye yine Irak'taki çeşitli güçlerin– milliyetçilik hastalığına tutulmuş olmalarının kendileri açısından da, Kürdistan ve Kürt halkı açısından da ne kadar karartıcı ve tahrip edici nitelikte olduğunu yakından gözledik. Milliyetçi hastalığın insanın özünü ne kadar kirlettiğini, birey ve toplum gerçeğini ne kadar tahrip ettiğini, özünde toplumsallık, komünalite, dayanışma, kardeşlik, sevgi ve özgür birlik olan halklar arasındaki ilişki ve yaşamı ne kadar zehirlediğini bölge statükocu devletleri ve güçlerinin Kürt ve Kürdistan yaklaşımlarında çok açıkça gördük. Yine 2004 yılında insan için olumsuzluk olarak değerlendirmemiz gereken vicdansızlıklara tanık olduk. Siyasette, ekonomik yaşamda, kültür ve sanatta, en önemlisi de insan ve toplum yaşamına yaklaşımda vicdansızlıkların sayısız örneklerini gördük. En son Güney Asya'da gerçekleşen felaket karşısındaki tutum gözler önündedir. Çocukları, bebekleri okyanusun azgın dalgalarına bırakıp kaçarak, arkasından gözyaşı dökenlerin gerçekte ne kadar vicdanları var? Bu gözyaşları çokça belirtildiği gibi timsah gözyaşları olmuyor mu? Göz göre göre yüz binleri aşan insan, aslında cinayet denebilecek bir sonuçla yok oluşa götürüldüler. Rahatlıkla önlenebilecek bir durum iken bu yapılmadı. Sözüm ona doğal felakete uğradılar. Aslında ortada önlenemeyecek bir durum yoktu. Sadece buz gibi çıkar savaşımlarının, baskı ve sömürü dünyasının ne kadar kalpsiz, vicdansız hale geldiği, çıkar için en basit tedbirleri bile almaktan ne kadar uzak olduğu gözler önüne serildi.

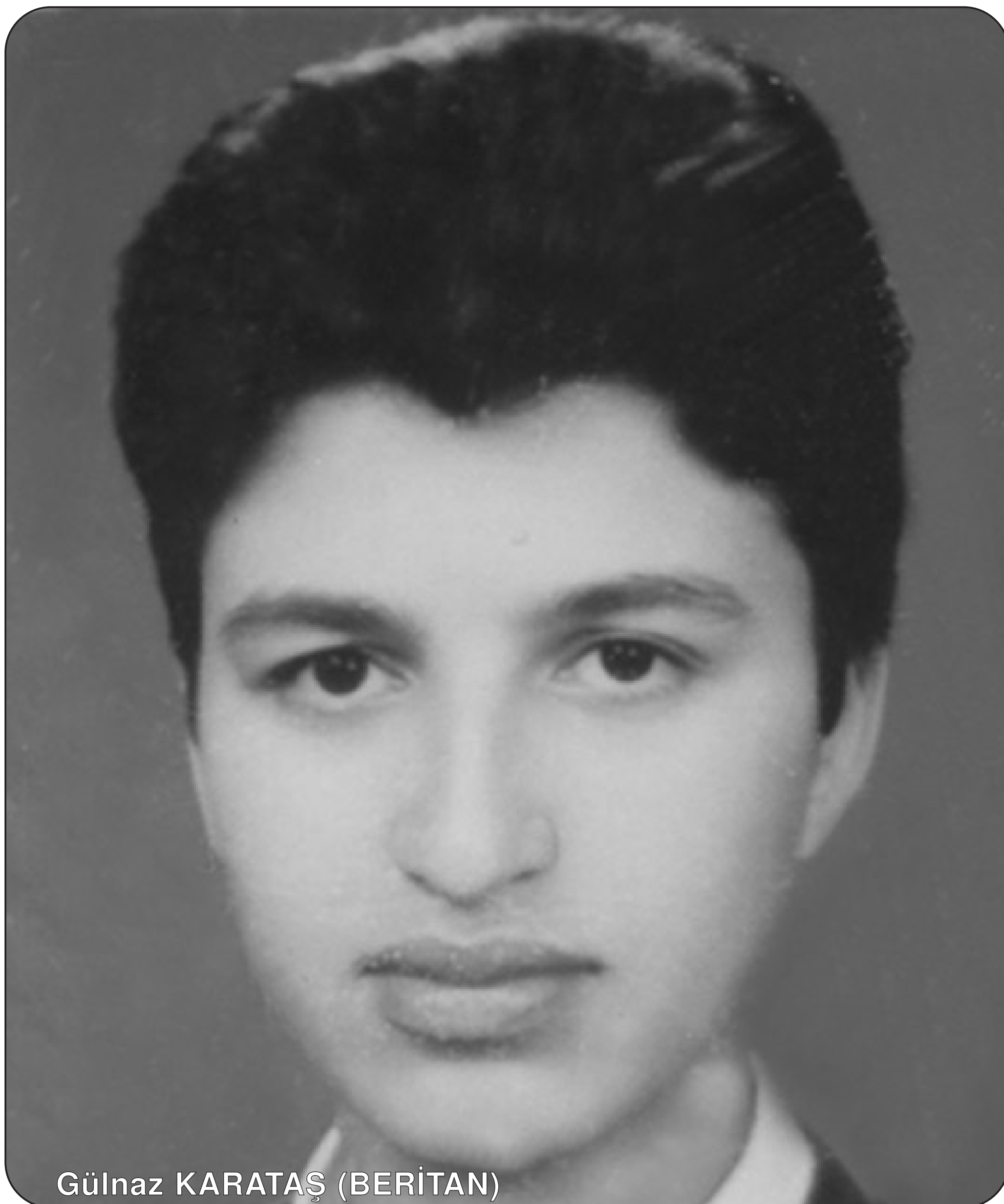
Bu, sınıflı ve cinsiyetçi toplum uygarlığının geldiği aşamayı gösteriyor. Kesinlikle ortaya çıkan sonuçlar, insanların duruşu ve yaşadığımız olaylar bundan bağımsız değildir. Bu, sistemin ne kadar zalim olduğunu, özgür insanı ve toplumu yok etme, yine doğa ile toplum arasındaki dengeyi bozma çabasını ortaya çıkarıyor.

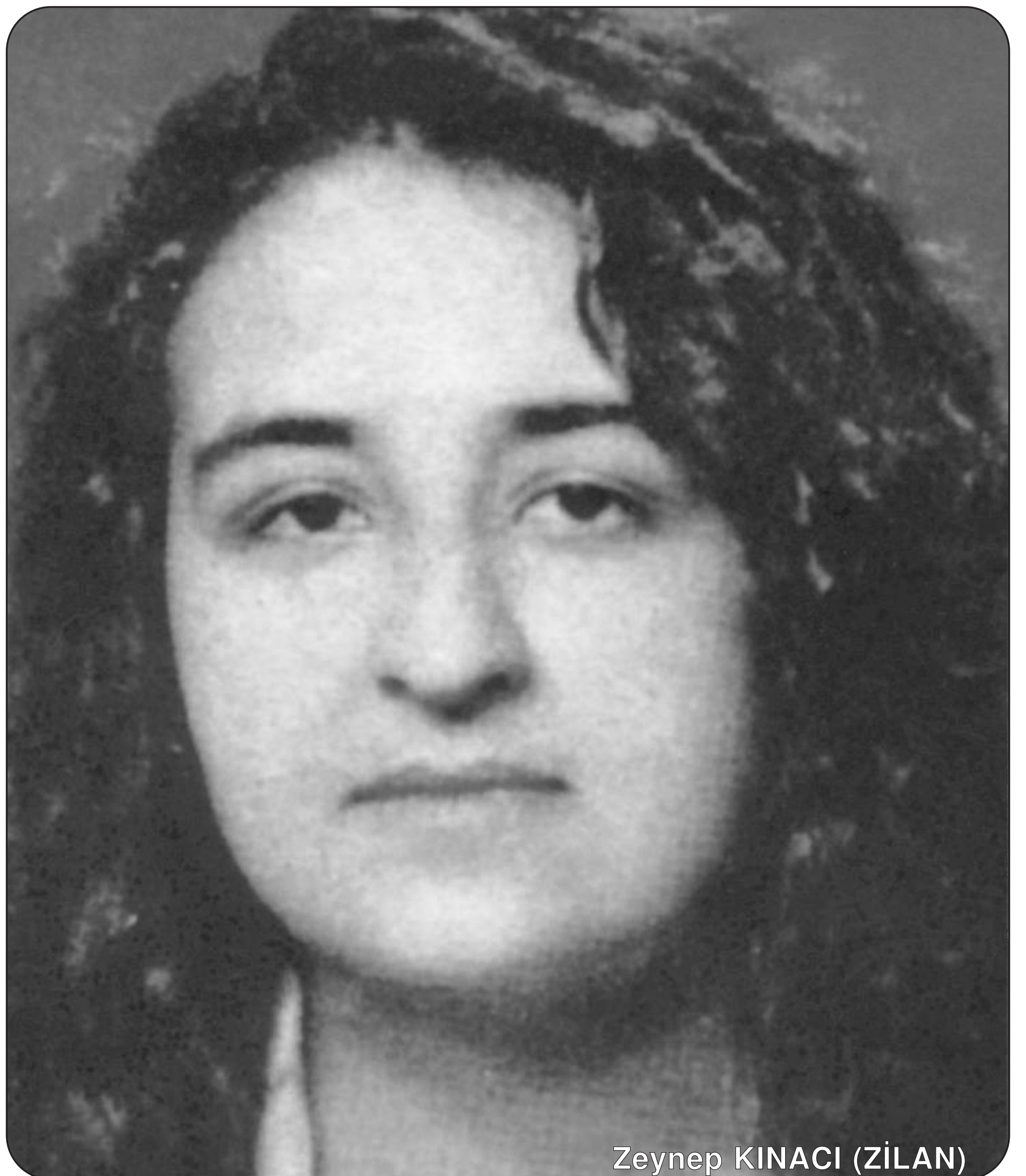
2004 yılı hareketimize yönelik imha saldırılarının yoğunlaştığı bir yıl oldu

Kuşkusuz yücelikler ve önemli gelişmeler de var. İnsanlık özgür, demokratik ilerleyişine devam ediyor. Özgür demokratik ilerleme, bu hakim dünya gerçeğine karşı büyük cesaret ve fedakarlık içeren mücadeleyle oluyor. Bu gerçeği elbette herkesten çok biz tanıyoruz. Kürdistan'da özgürlük mücadelesi yürüten güçler olarak biz bu yaşıyor ve tanık oluyoruz. Kürt halkı bu gerçeği dünyanın bütün halklarından daha iyi biliyor ve tanıyor. Erkek egemen dünyanın, sınıflı toplum sisteminin insana ve topluma karşı ne kadar tahripkar, baskıcı ve zalim olduğunu; kimliği ve kişiliği yok edilmek istenen bir halk olarak elbette biz herkesten çok daha iyi biliyoruz. Bu bakımdan doğru zihniyet nedir, yanlış zihniyet nedir, vicdan hangisi, vicdansızlık neyi içeriyor; bunları iyi bilen, anlayabilen ve bu temelde de insanlığa yeni katkılar sunma gücünü ve iradesini yaratan bir konumdayız.

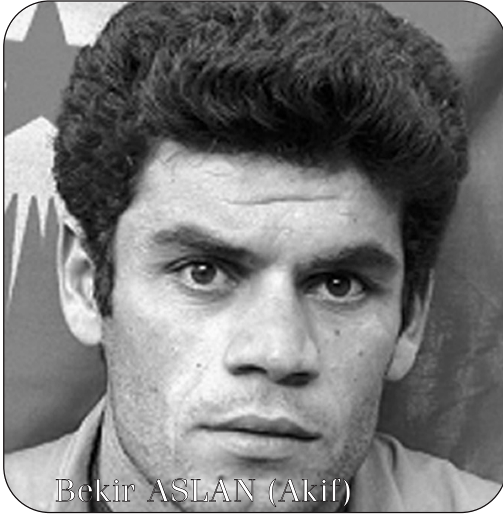
2004 yılında hareket olarak neler kazandık? Nasıl bir mücadele sürdü? Kim nasıl bir yaklaşım içerisinde oldu? Bu konuları hepimiz derinliğine tartışıp değerlendiriyoruz. Fakat genel yaklaşımlardan, ezberlenmiş ve bilimsel değeri olmayan düşüncelerden de uzak durmamız gerekiyor. Bu konuda en çok belirtmemiz gereken husus, elbette Kürt sorununu kimin nasıl ve nerede çözüleceğidir. Demokratikleşmeyi kim geliştiriyor, nasıl gelişecek, hangi yöntemlerle ve ne kadar gelişir gibi yaklaşımlardan kendimizi uzak tutmamız gerekiyor. Demokratikleşmeyi ve Kürt sorununu çözecek bir yaklaşımın ve böyle bir gerçeğin olmadığı açıktır. Bu bakımdan genel değerlendirmeler yapmak ne kadar gerekli ve yararlı olur? 2004 yılında, sistemin lideri ve yeni bir sistem yaratmak için Ortadoğu'ya müdahale etmiş bir güç olan Amerika'nın demokrasi ve özgürlük için mücadele eden güçlere, özellikle demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde mücadele eden hareketimize karşı tasfiyeyi ve dağıtmayı amaçlayan bir duruş içerisinde olduğunu, bu temelde yoğun ve planlı bir çaba yürüttüğünü görüyoruz. Bu doğrultuda 2004 yılının Ortadoğu'ya geliştirilen müdahale çerçevesinde hareketimize yönelik kapsamlı bir saldırıyla geçildiği açıktır.

Hareketimize karşı müdahale 2004 yılında mı oldu? Hayır. ABD'nin 9 Ekim 1998'de başlayan Önderliğimize ve hareketimize yöneltilmiş uluslararası komploya öncülük ettiğini, hatta daha öncesinde de böyle bir müdahalenin hazırlandığını biliyoruz. 2004 yılında bu komplonun yeni, planlı, oldukça örgütlü, hareketimizi tasfiye edip güçten düşürmeyi amaçlayan bir saldırısıyla yüz yüze geldik. Amerika bir yandan demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum çizgisinde hareket eden ve bunu Kürdistan'dan başlamak üzere bütün Ortadoğu'ya yaymak isteyen Önderlik çizgimize ve bu çizginin örgütsel varlığına yönelik saldırı yürütürken, kendisi için en büyük tehlike olarak gördüğü bu karşıt çizgiyi, halkların demokrasi çizgisini tasfiye etmek isterken, diğer yandan Kürdistan'dan, Kürt sorunundan ve hatta bizim yürüttüğümüz mücadeleden siyasi planda yararlanmaya çalıştı. Bu açık bir gerçektir. Türkiye başta olmak üzere, bölgenin çeşitli güçleriyle, yine KDP ve YNK gibi işbirlikçi güçlerle bu konuda yoğun pazarlıklar yaptı. Türkiye'nin birliğe katılışı için müzakere takvimi oluşturma sürecinde, AB'nin Kürt ve Kürdistan gerçeğinden

Gülnaz KARATAŞ (BERİTAN)

Zeynep KINACI (ZİLAN)

Tuncay KEŞKEK (Rojhat)

Bekir ASLAN (Akif)

Senay KURT (Newal Bawer)

Süleyman BABA (Resul)

nasıl yararlanmaya çalıştığını çok açık bir biçimde üzüntüyle görüp gözledik. Bir halkın varlığının, özgürlüğünün dar ekonomik ve siyasi çıkarlara bu kadar feda edilmesini ve pazarlık konusu yapılmasını insanlık açısından olumlayabilmek mümkün değildir. Fakat ne yazık ki günümüz dünyasının en çok demokratik olduğu söylemini genelde de AB söylüyor.

Hiçbir gücün Kürt sorununu anlama ve çözme diye bir derdi yoktur

Bu çıkar savaşımı içerisinde ABD önderliğinde içten gelişen tasfiyecilik tarafından örgütü devrimci çizgisinden saptırarak ortaya çıkartılan değerlerin ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi doğrultusunda nasıl kullandığına, bölgenin gerici statükocu devletlerinin nasıl işbirliği yaptıklarına tanık olduk. Türk hükümeti de yaklaşımlarını en geri düşünceleriyle ortaya koyuyor. *"Düşünmezseniz böyle bir sorununuz olmaz"* diyen Türkiye Başbakanı, imhacı ve inkarcı siyasette ısrarlı olduğunu gösteriyor. Her şeyini Kürdistan'dan, Kürt halkının desteğinden kazandığı halde, çeşitli güçlerin Diyarbakır'a gitmesinden, Kürt halkıyla tanışmasından ve Kürt sorunuyla yüz yüze gelmesinden nasıl rahatsızlık duyuyorlar. AKP hükümetinin Suriye ve İran'la nasıl ittifak halinde olduğunu, hareketimizin gelişimini ve örgütlenmesini boşa çıkartmak ve ezmek için ne tür tezgahlar peşinde olduklarını görüyoruz. Operasyonlar bize bunu gösterdi. Doğu'da, Küçük Güney'de, Kuzey'de ve en son Musul'da karşı karşıya kaldığımız saldırı statükocu, imhacı ve inkarcı güçlerin ne kadar vahşi ve çılgınca bir saldırı yürütebileceklerini bize öğretti.

Bütün bunlardan ne sonuç çıkartmalıyız? Aslında yaklaşım düzeltmesine ihtiyaç olduğu söylenebilir. Birincisi, Kürdistan gerçekten de günümüz dünyasında siyasi denklemler içerisinde önemli stratejik bir konuma sahiptir. Dünya siyasal mücadelesinde temel bir yer işgal ediyor. Kürdistan üzerinde büyük bir mücadele var ve böyle bir siyasi mücadeleye zemin olma özelliğini ve gücünü koruyor. Bu, Kürdistan'ın ne kadar stratejik bir değere sahip olduğunu gösteriyor. Bunu iyi anlamamız gerekir. Kürdistan'a yaklaşımda herkes Kürt gerçeği ile onu doğru tanımlayan, insan hakları ve demokrasi çerçevesinde politika geliştiren bir temelde değil de, kendi çıkarlarını egemen kılma ve bu temelde siyaset yapma bakımından fazlasıyla ilgilidir. Bu bizim de anlamamız, ders çıkartmamız gereken oldukça önemli bir durum oluyor.

Diğer yandan ders çıkartmamız ve anlamamız gereken ikinci bir husus, "şu Kürt sorununa doğru yaklaşıyor mu, doğru çözüm üretiyor mu, üretmiyor mu" biçimindeki bir yaklaşımın doğru olmadığı sonucudur. Dikkat edilirse, hiçbir gücün Kürt sorununu anlama ve çözme diye bir derdi yoktur. Kimsenin böyle bir çözüm üreteceği de yoktur. O bakımdan "kim çözüm üretiyor, kim doğru yaklaşıyor" diye sormanın ve arayış edinmenin hiç gereği yoktur. Bunun doğruluk içermeyen bir yaklaşım olduğunu, 2004 yılının zorlu, çok yönlü ve acımasız mücadele gerçeği içerisinde daha iyi gördük ve tanıdık. "Kürt sorununu çözen güçler var mı yok mu" temelinde değil de, değişik güçler Kürdistan üzerinde nasıl bir çıkar mücadelesi yürütüyor yaklaşımı içerisinde olmamız gerekiyor. Kürdistan'a Kürt halkının özgürlüğüne ve hareketine nasıl yaklaşılıyor biçiminde soru sormamız ve bu temelde de dışımızdaki güçlerin politik yaklaşımlarının ne olduğunu çözümleyip ona göre kendi politikalarımızı oluşturmamız, bu temelde çalışma ve mücadele etmemiz gerekiyor.

Üçüncü sonuçsa, Kürt sorununun demokratik çözümünün, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da demokratikleşmenin demokrasiyi katleden ve sömürüyü yaratan çok katı devletçi güçlerin değil kendimizin, halkımızın, bölge halklarının işi olduğunu, bunların eseri olacağını kabul etmemiz gerektiğidir. Bu bakımdan kim ne yaptı, Kürt sorununa ne kadar doğru yaklaştı biçiminde bir yaklaşımdan çok, soruna demokratik çözümü geliştirmesi gereken hareket ve halk olarak bizim ne yaptığımıza, ne kadar doğru anladığımıza, ne kadar örgütlenip mücadele ettiğimize, dolayısıyla Kürt sorununun çözümünü geliştirme, Kürt halkının özgür demokratik ilerleyişine mesafe katettirmede hangi adımları atabildiğimize bakmamız, çözümü de böyle anlamamız gerekiyor. Doğru anlayış kesinlikle budur. Bu bakımdan bizim ne yaptığımızı, olup bitenlere nasıl yaklaştığımızı, süreci nasıl algıladığımızı görmemiz en gerçekçi ve en doğru yaklaşımdır.

Bu son dönemlerde dış dayatmalarla, özellikle teslimiyetçi işbirlikçi yaklaşımların hareketimiz içindeki etkileriyle bir bilinç çarpıtması ortaya çıkıyor. Bunun düzeltilmesi çok önemli ve gereklidir. Sanki biz hiç yokuz, bir güç değiliz, çözüm gücü özgürlük hareketimiz ve halkımız değilmiş gibi yaklaşımlarla Kürt sorununa ve Kürdistan'a işbirlikçi teslimiyetçi ruh halleri ve eğilimler yansıtılmaya çalışılıyor. Çeşitli güçler bunu bilinçli yapıyor. Amerika, Avrupa ve bölgenin statükocu güçleri bunu yaymaya çalışıyorlar. En fazla da işbirlikçi-teslimiyetçi egemen, hain güçler bu ruh halini ve anlayışı halkımız içerisinde, Kürdistan coğrafyasında yaymaya çalışıyorlar. Bu tehlikeli durumu görüp bunu giderecek bir yaklaşım içerisinde olmamız gerekir. Apoculuk işte budur. Başkan Apo'nun felsefesi, duruşu, öğretisi kesinlikle böyle bir bilinci ifade ediyor. Onun için dünyanın, bölgenin, Kürdistan'ın bütün gericileri el birliği yaparak, Başkan Apo'ya karşı çıkıyorlar, reddediyorlar, inkar ediyorlar. Önderliğin düşüncelerinin Kürt halkına ve dünya halklarına yansımasını engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. İşte İmralı sistemi aslında böyle bir saldırı gerçeği ile ortaya çıkan ve amacı böyle olan bir sistemdir. Bizim bu gerçeği iyi anlamamız, Başkan Apo'nun felsefesini, bilincini, ideolojik ve siyasi düşünce çerçevesini derinliğine, doğru ve yeterli bir biçimde özümseyerek, bu saldırıları boşa çıkartan bir konumda olmamız gerekiyor.

2005 yılına daha umutlu daha güvenli giriyoruz

Aslında 2004 yılında biz ne yaptık neleri yapamadık, ne kazandık neleri kazanamadık, neleri kazanma imkanımız vardı da kazanamadık, neden bunları kazanamadık sorularını sorup muhasebeyi bu temelde yapmak en doğrusu olacak. Bu temelde baktığımızda, 2004 yılının büyük bir mücadele yılı olduğu tartışmasız bir gerçektir. Önemli kazanımlarla dolu bir yıl olduğunu kimse inkar edemez. 2004 yılı bunlarla birlikte ciddi zayıflıklarımız ve eksikliklerimizin yaşandığı bir yıldır da. Hem kazanımları görmek, hem de hata ve eksikliklerimizin derinliğine bilincine ulaşmak gereklidir. Örgütsel varlığımıza yöneltilmiş saldırılara karşı büyük bir direniş içerisinde olduk. ABD öncülüğünde dıştan dayatmayla uzun süredir örgütümüz içerisinde oluşturulan teslimiyetçi işbirlikçi gruplaşmaya dayalı olarak hareketimizin tasfiye edilmek istendiğini, 2004 yılına girerken böyle bir tasfiyeci dağıtıcı saldırının örgütümüze dayatıldığını biliyoruz. Bu büyük bir tehlikeydi ve ciddi bir durumdu. Sadece bir gruplaşmayla örgütü bölme ve parçalama gibi bir özellik taşımıyordu; başta yaşam felsefemiz ve ideolojik duruşumuz olmak üzere tüm örgüt ve kadro yapımızın bilincini çarpıtma, kendi değerlerinden kopartma ve inkarcılaştırma, böylece kendi yaşam çizgisinden uzaklaşarak sınıflı cinsiyetçi toplum düzenine entegre olma gibi bir saldırıyı ifade ediyordu. En büyük saldırı düşünce alanında olan saldırıdır, vicdana yönelen saldırıdır; silahlarla olan değil, görülmeyen, bilinmeyen, ama insanı ve toplumu kendi temel değerlerinden uzaklaştırmayı içeren ve inkarcılığı yaymak isteyen saldırıdır. Biz örgüt olarak böyle bir saldırıyla yüz yüze geldik. Bu provokatif tasfiyeci, her şeyi ters yüz edici, kendi değerlerinden kendimizi kopartmayı hedefleyen bir saldırıdır.

Bunu görmek, anlamak, böyle bir saldırıya karşı mücadele etmek elbette basit bir durum değildir. Uluslararası gericiliğin geliştirdiği saldırıya karşı örgüt çizgisini, yaşam felsefesini, politik, örgütsel ve stratejik duruşunu netleştiren Önderlik çabaları ve müdahalesi kuşkusuz tarihsel bir değer ifade etti. Başkan Apo, Bir Halkı Savunmak adlı kitabıyla bütün bu hileli saldırılar karşısında hareketimizi koruma, savunma, yenileme, yeniden yapılandırma çizgisini ortaya koydu. Bu oldukça önemli bir durumdur. Başkan Apo *"benim ruhum burada"* derken, her türlü oyun ve gerici saldırı karşısında halkın özgür demokratik yapısının savunulup ayağa kaldırılması ve geliştirilmesinin önemine dikkat çekmek istedi. Bu temelde bu oyun ve bu komplo büyük ölçüde bozuldu.

Hareket olarak zorluklar yaşadık, zarar gördük. Bilinç ve yaşam çizgisi olarak dengelerimiz sarsıldı. Birey ve örgüt olarak hepimiz çeşitli düzeylerde etkilendik. Ciddi zorlanmaları yaşadık. Ama Başkan Apo'nun ışıklı yol göstericiliği etrafında birleşerek ve yeniden kararlaşarak bu belayı defetmeyi bildik ve başardık. 2004 yılı mücadelesinin en büyük kazanımı budur. Başta ABD ve Türkiye olmak üzere gericilik bu yıla tümüyle hareketimizi tasfiye etme, dağıtma umutlarıyla girmişti. Biz ise bu hesapları ve oyunları boşa çıkartan, büyük ideolojik ve örgütsel mücadele ile hareketimizin yeniden yapılanmasını, değişimini geliştiren, toparlayan bir gerçeği ortaya çıkardık. Bu, sonuçları büyük olacak önemli bir kazanımdır. Belki şimdi yeterince görülmez ve anlaşılmaz, ama yakın gelecekte bu teslimiyetin ve ihanetin boşa çıkartılmış olmasının ne kadar büyük bir iş olduğunu, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde nasıl bir tarihi dönemeç olduğunu çok net göreceğiz. Bu bakımdan bu dayatmalara karşı Önderlik çizgisini özümseme, onda kararlaşma ve birleşme temelinde yürütülen çalışmalar, değişim ve yeniden yapılanmanın gelişmesi, örgütün yeniden toparlanması ve yapılandırılması yönünde atılan adımlar, 2004 yılının en önemli kazanımı oldu. Bu konuda kazanan Önderlik çizgisi oldu. Uluslararası gericilik, teslimiyet ve ihanet ise kaybetti. Belki zararlar verdi, zorluklar yarattı ve çarpıklıklar ortaya çıkardı; ama sonuçta kaybeden teslimiyet ve ihanet, kazanan ise demokrasi ve direniş temelindeki Apocu çizgi oldu. Önderliğimizin ***"Direnişi geliştirelim, demokrasiyi kuralım"*** şiarı örgütsel ve ideolojik bakımdan 2004 yılına damgasını vuran, hareketimizi sürükleyen bir şiar olma özelliği taşıdı.

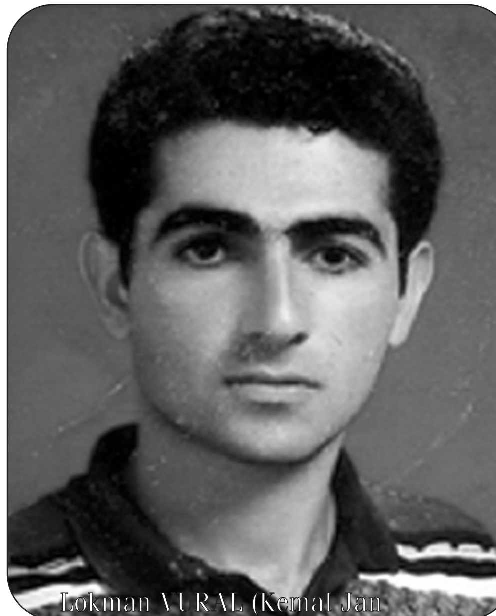
Bu noktada önemli bir düzeye ulaştığımız değerlendirilebilir. Zorlandığımız hususlar ve belli tahribatlar da oldu; ama hareketimizin işbirlikçilik, teslimiyet, ihanet, yozluk, bireycilik, basit yaşam arayışı ve bıkkınlık gibi kötülüklerden temizlenmesi büyük bir gelişmeyi ifade ediyor. Bu anlamda özgürlük hareketimiz bir arınmayı yaşadı; saflarından her türlü kaypaklığı, ikiyüzlülüğü, iradesizliği, teslimiyeti, korkaklığı söküp attı. Onun yerine şehitlerimizde dile gelen ve Önderliğimizde ifadesini bulan otuz yıllık kahramanca yürütülen mücadele ile kazanılmış olan temel özellikler, tüm örgüt yapımızda yeniden hakim hale geldi. Bu bakımdan hareketimiz netleşip sağlamlaştı. Geçen yıllara göre çok daha etkili, mücadele eden, çalışır ve sonuç alır bir nitelik kazandı. Bu önemli bir gelişmedir. Asla küçümsememek, görmezden gelmemek gerekiyor.

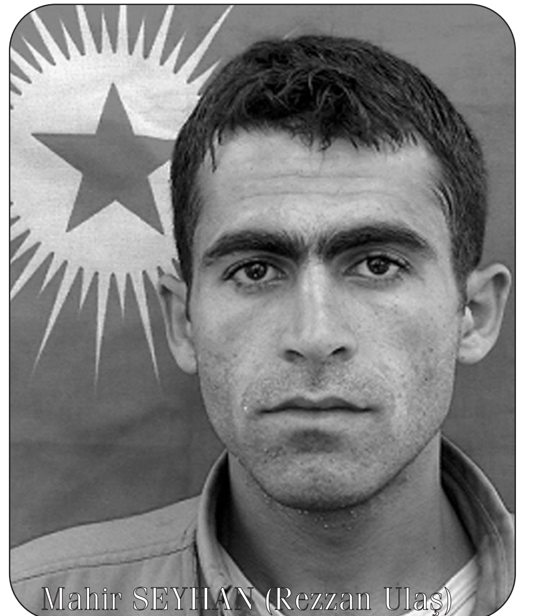
Hareketimizi böyle bir düzeye çekmiş olmak, aslında Kürt sorununun çözülmesinin ardından ciddi bir adımı atmayı ifade ediyor. Kürt demokrasisini yaratmada, halkın demokratik örgütlülüğünü ve yaşamını ortaya çıkartmada sağlam temellerin atılmasını içeriyor. Bu bakımdan, KONGRA GEL biçiminde yine yeniden partileşme temelinde geliştirerek, biz 2004 yılında Kürt demokratik örgütlenme projesinin temellerini büyük mücadele ile sağlamca atmış bulunuyoruz. Sonrasında ise bu temeller üzerine demokrasi binasının inşa edilmesi olacak. Dolayısıyla 2004 yılının sağlam temelleri üzerinde, önümüzdeki yıllarda özgür demokratik yaşam inşa olacak.

Kürdistan ve Kürt halkı yaşam olarak hala büyük bir saldırıyla yüz yüzedir. Dolayısıyla, her şeyini ancak kutsal meşru savunma duruşu ve direnişi temelinde kazanabiliyor, yaratabiliyor, yürütebiliyor, kimliğini ifade edebiliyor, özgür yaşam arayışına girebiliyor. Kısaca kimliğine sahiplenme ve onu savunma, onurlu ve öz-

Emine TAYBOĞA (Ruken Herekol)

Harun GÖRGÜLÜ (Harun Pir)

Lokman VURAL (Kemal Jan)

Mahir SEYHAN (Rezzan Ulaş)

gür yaşamı geliştirmenin her adımını en küçüğünden kapsamlısına kadar ancak sağlam bir meşru savunma duruşu ve direnişi temelinde sağlayabiliyor.

Hareket olarak 2004 yılında partileşmede, halkın demokratik örgütlülüğü olarak KONGRA GEL'in her alanının inşasında daha ileri bir düzeyde olabilirdik. Gericiliği daha çok sarsan, darbeleyen, özgürlük ve demokrasi hareketimizin gelişme kararlılığını herkese daha fazla gösteren, bu temelde de aslında hem öncü özgürlük gücü olarak hareketimizin örgütlülüğü hem de halkımızın demokratik örgütlülüğü bakımından daha ileri bir mesafeyi tutturan bir sonucu alabilirdik. Bunun imkanları ve koşulları vardı. Hiçbir güç bunun önünde engel olamazdı. Eğer bu konularda zorlanmalar yaşandıysa, gelişmeler istenen düzeyde olmadıysa ve sınırlı kaldıysa, bunda bizim düşünce, davranış ve örgütlülük olarak hata ve eksikliklerimizin belirleyici payı vardır.

Bu temelde 2005 yılına daha umutlu, daha güvenli giriyoruz. Hareketimiz daha sağlam ve daha mücadeleci temelde giriyor. Bu noktada 2005 yılının daha büyük bir mücadele yılı olacağını da anlamak ve görmek zor değildir. 2004 yılında yaşananlar, Irak, Kürdistan ve Filistin'deki durum, bir bütün olarak uluslararası sistemdeki durum, 2005 yılının daha ideolojik, örgütsel ve siyasal mücadele yılı olacağını gösteriyor. Biz de bu mücadelenin içindeyiz, hem de merkezindeyiz. 2005 yılında bu mücadelede daha etkili, daha öncü bir konumda olma irade ve iddiamız var. Biz yeni yılı bu temelde karşılıyoruz. Bu bakımdan da 2005 yılını da yeniden partileşme ve kongreleşme yılı olarak tanımlayabiliriz. Yeniden partileşme doğrultusunda Önderliğimizin geliştirdiği değerlendirmeler, felsefi ve ideolojik çizgiler yol göstericidir. Bu anlamda Özgürlük hareketi olarak önemli adımlar atılmıştır ve atılacaktır.

1 Haziran demokratik özgür yaşamı kurma hamlesidir

PKK'nin yeniden inşasının tarihine ve özüne yakışır biçimde yeni çizgide demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde 2005 yılında gelişeceği kesindir. Bu, halk için yeni bir yol gösterme, ön açma, yeni bir cesaret ve fedakarlık gücü ortaya çıkartma olacaktır. Yeniden partileşmenin gerilla çizgisinde gelişeceğinden de asla kuşku duymamak gerekiyor. Gerillanın cesareti, fedakarlığı, bilinci, örgütlülüğü, toplumsallığı, demokratik özgür karakteri iradesi Kürt halkının yol gösterici gücüdür. Dolayısıyla, ona öncülük etme iddiasında olan ve bunu hedefleyen bir partinin bu ölçüleri esas alacağı kesindir.

2005 yılı aynı zamanda yeni PKK'nin kuruluş yılı olacaktır. PKK yetmişli yıllarda ortaya çıkan bir hareket olarak, her ne kadar ucu değişime açık bir bilimsel duruşun sahipliğini yapmış olsa da, tarihsel toplumsal dönüşümün hızı karşısında programatik olarak yanıt veremez duruma gelmişti. Programın toplumun kendisini dayatan sorunlarına göre yeniden oluşturulması gerekmekteydi. Bu anlamda PKK'nin yeniden yapılanma ihtiyacı yakıcı bir biçimde kendisini dayatmaya başlamıştı. Bu ihtiyaçtan doğan PKK'nin yeniden yapılandırılması ertelenmeden, büyük inanç, coşku ve istekle yerine getirilmesi gereken bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Hareketimize yönelik saldırıların yoğun olduğu bu dönemde PKK'nin yeniden inşası büyük ve ciddi bir adımdır. PKK'nin yeniden inşası çözümü geliştirecek ve bu çözümle saldırılara cevap verecektir. Yine Kürdistan ve bölge sorunlarının çözümü için büyük bir atılımdır. PKK'yi yeniden inşa çalışmalarının bu yeni dönemde tarihi görevleri vardır ve bu tarihi bir adımı ifade etmektedir. PKK'yi yeniden inşa çalışmaları Apocu hareketin başarıya, zafere ulaşmasında büyük önem taşımaktadır. PKK otuz bir yılın tecrübesine de dayanarak, demokratik sosyalizm stratejisine göre, yine PKK'nin yaratmış olduğu miras temelinde kendisini yeniden ele almak ve bu kutsal görevlere sahip çıkmak için mücadele etmektedir ve edecektir. Bu anlamda PKK hareketi kendisini her zaman bir sel gibi büyütmüştür. PKK'nin yeniden inşasıyla birlikte bu sel daha da büyüyecek ve Ortadoğu'da stratejik temelde çözüm adımları atılacaktır.

Bu bakımdan şunu söyleyebiliriz; yirmi yıl önce 15 Ağustos'la atılan direniş temelleri üzerinde nasıl büyük bir ulusal direniş inşa olduysa, yirmi yıl sonra benzer bir şekilde 2004 yılında atılan demokratik direniş ve özgür yaşamı inşa temelleri üzerinde yeni, özgür, demokratik büyük yaşam inşa olacak. Bunu kesin bir hüküm olarak söyleyebiliriz. Bu temelde en önemli süreç 1 Haziran atılım süreci oldu. Buna yeni 15 Ağustos atılımı da dedik. Kuşkusuz 15 Ağustos 1984 Atılımı, her türlü inkar, imha ortamına, onun 12 Eylül faşist askeri rejimi biçimindeki karanlığına karşı, örgütsüz, bilinçsiz halkı ulusal bilinç ve örgütlülüğe çekmek üzere atılan büyük direniş adımıydı. Askeri yönü ağırlıklıydı. Kürdistan'da başka mücadele etme imkanı yoktu. Bırakalım örgütlenmeyi, mücadele etmeyi, Kürt kimliğine ve onuruna sahip çıkmanın, savunmanın başka yolu da yoktu. Dolayısıyla da en büyük meşru savunma adımı olarak 15 Ağustos kutsal direniş adımı atıldı. Bu anlamda 1 Haziran hamlemiz yeni bir süreci ifade ediyor. Bu, demokratik özgür yaşamı kurma için direniş hamlesi oluyor. Siyasal yanı ağırlıklıdır. Demokratik yanı esastır. Fakat bunun da günümüz Kürdistan gerçeğinde ciddi meşru savunma temelinde atıldığı da ortada.

Kürdistan ve Kürt halkı yaşam olarak hala büyük bir saldırıyla yüz yüze. Dolayısıyla her şeyini ancak kutsal meşru savunma duruşu, direnişi temelinde kazanabiliyor, yaratabiliyor, yürütebiliyor, kimliğini ifade edebiliyor, özgür yaşam arayışına girebiliyor. Kısaca kimliğine sahiplenme, savunma, onurlu, özgür yaşamı geliştirmenin her adımını en küçüğünden kapsamlısına kadar, ancak sağlam bir meşru savunma duruşu ve direnişi temelinde sağlayabiliyor. Bu nedenle 1 Haziran hamlemizin meşru savunma yönü öne çıktı. Şunu gördük; tıpkı 15 Ağustos kahramanlarına yakışır bir biçimde gerillanın, Kürt halkının özgür geleceğini savunmada, sağlam ve örgütlü, diri her türlü saldırı karşısında ayakta kalabilecek bir güç olduğu gerçeğini bir kere daha dünyaya ilan ettik. Şimdi herkes gerillayı tartışıyorsa, bu nedenle tartışıyor. Bütün gericiler gerilladan rahatsızlık duyuyorlarsa bu nedenle duyuyor. Son zamanlarda özellikle bu yönlü tartışmalar daha çok öne çıktı. Her türlü teslim olmuş, devletçi sistemin uşağı, kölesi haline gelmiş güçler bakıyoruz ki gerilladan rahatsızlık duyuyor. Kürtlerin, Kürt siyasetinin gerilladan uzak durmasını istiyorlar. Gerillanın teslim olması gerektiğini vaaz ediyorlar. Yani kendilerince bizi ve halkı oyuna getirmeye çalışıyorlar. Kürt halkını yeniden kandırabileceklerini sanıyorlar. Kürtlerin saf, dürüst, yardımsever bir halk olmasından yararlanarak yeniden bu tür oyunlarla, yaklaşımlarla aldatmayı hesap ediyorlar. Apocu çizgi, halkı bilinçlendirdi. Başkan Apo saf, temiz halka oyunlar karşısında aldanmama bilinci ve iradesi de kazandırdı. Bu bakımdan yeni bir Kürt toplumu, yeni bir halk doğdu. Bunu köreltmeye çalışıyorlar. Bunun için Başkan Apo'ya düşmanlar, bunun için gerillaya karşı savaşıyorlar. Gerilla da bütün saldırıları göğüsleyebileceğini, direnebileceğini,1 Haziran hamlesiyle herkese gösterdi. Bir de geçmişteki gibi sadece Kuzey Kürdistan'da, Türkiye ile bir çatışmayı ifade etmiyor. Belki ağırlıklı yanı hala bu. Belki 2004 yılı bu düzeyiyle, bu çerçevede kaldı. Fakat işin özü kesinlikle böyle değil. Bütün Kürdistan'ı içine alan bir hamleydi, direnişti. Bölgenin gericiliğini hedefleyen, Kürdistan üzerinde inkar ve imha sistemi olarak varlık gösteren bu statükoyu aşmayı, parçalamayı öngören, bu temelde de bölge halkları için demokrasi ve birliği hedefleyen bir hamleydi. Yine uluslararası güçler, çıkarcılar, pazarlıkçılar, bölgeye müdahale edenlere, bölge halklarının özgür, demokratik iradesine saygılı olması gerektiğini gösteren bir hamleydi. Bu bakımdan da yenilikleri, içinde bulunduğumuz siyasi sürece cevap veren karakteri var. Bunlar önemlidir, yeni kazanımlardır. Gerillanın bütün Kürdistan'da özgürlük kuvveti olması, bütün bölge çapında statükocu, gerici ve yine dıştan gelen bölge halklarının iradesini tanımayan müdahalelere karşı olan durumu var. Bu bakımdan 1 Haziran hamlesinin özelliklerini, kazandırdıklarını doğru anlamamız gerekli. Bununla birlikte yetersizliklerini, hatalarını da bilince çıkartmalıyız. Büyük bir adımla yeni bir süreç ortaya çıkardık. Bu, Kürt halkının özgür, demokratik gelişme süreci, Kürt demokrasisinin inşa süreci, bölge halklarının demokratik birlik ve kardeşliğe ulaşmasının başlangıç sürecidir. Bunu doğru anlamamız, taktir etmemiz gerektiği kadar, hata ve eksikliklerini yeterince bilince çıkartarak aşmayı, bu temelde de etkin, kapsamlı, başarıyla gelişmesini sağlamayı bilmemiz gerekiyor. 2004 yılının, demokrasi ve özgürlük sürecinin, demokrasiyi direniş içerisinde kurma sürecini başlatma karakteri var. Bu bakımdan da önemli bir kazanımı ifade ediyor. Kuşkusuz örgütsel yapımızı değişim ve yeniden yapılandırmada daha sağlıklı, daha az sarsıntılı ilerletme imkanı vardı. Yine haziran hamlemizi daha erken, daha kapsamlı, siyasi örgütsel boyutları daha geniş bir düzeyde geliştirme hem gerekli hem de mümkündü. Bu bakımdan da partileşmede, halkın demokratik örgütlülüğü olarak KONGRA GEL'in her alanında inşasında ve gerillanın büyütülmesinde daha ileri bir düzeyde olabilirdik. Gericiliği daha çok sarsan, darbeleyen, özgürlük ve demokrasi hareketimizin gelişme kararlılığını herkese daha fazla gösteren, bu temelde de aslında hem öncü özgürlük gücü olarak hareketimizin örgütlülüğü hem de halkımızın demokratik örgütlülüğü bakımından daha ileri bir mesafeyi tutturan bir sonucu alabilirdik. Bunun imkanları ve koşulları vardı. Hiçbir güç bunun önünde engel olamazdı. Eğer bu konularda zorlanmalar yaşandıysa, gelişmeler istenen düzeyde olmadıysa, sınırlı kaldıysa; bunda bizim düşünce olarak, davranış olarak, örgütlülük olarak, hata ve eksikliklerimizin belirleyici payı var.

AB ve ABD kendi çıkarları için mücadele ediyorlar

Yine 2005 yılında kongreleşmeyi tüm boyutlarıyla geliştireceğiz. Bunun ön adımları atıldı ve toparlanması sağlandı. Yanlışlarla mücadele ederek, doğru bir kongreleşmenin ne olduğunu, KONGRA GEL'in nasıl inşa edilmesi gerektiğini, kongre rejiminin neyi içerdiğini, dolayısıyla KONGRA GEL'i nasıl örgütlememiz gerektiğini öğrendik. Zor, acı ve zorlanarak da olsa, tecrübemizle ortaya çıkardığımız bu bilinci 2005 yılında örgütlülüğe dönüştüreceğiz, pratikleştireceğiz. Dolayısıyla halkımızın demokratik örgütlülüğü hamlesel düzeyde gelişme katedecektir. Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurtdışında, Kürt halkının bulunduğu her yerde KONGRA GEL sistemi temelinde demokratik örgütlülüğünü geliştirecektir.

2005 yılında nitelik olarak yeni paradigma çizgisi temelinde kendini yenileyip geliştirme, yine nicelik bakımından bütün Kürdistan parçalarında halkı, Özgürlük hareketini ve Önderliği her türlü saldırıya karşı savunabilecek bir güce ulaşma ihtiyacı var. Bunlar zorunlu olarak gerçekleştirmemiz gereken hedeflerdir; net ve başarıyla yapmamız gerekiyor. Mevcut gelişmelere bakılırsa, neden yapmamız gerektiği gözler önündedir. Bu konuda asla ham hayalci olmamamız, oyunlara gelmememiz gerekiyor. Çok karamsar olmamak gerekir, umutsuz ve inançsız duruma düşmememiz gerekir; fakat saf, hayalci de olmamalıyız. Gerçekleri bilimsel bir bakış açısıyla gören, anlayabilen konumda olmalıyız. Yine inkar ve imha sisteminin oldukça hileli, aldatıcı yönlerini bilerek yaklaşmalıyız. Başkan Apo'nun bize verdiklerini iyi anlamalı, politik ve örgütsel mücadeleyi doğru aktarmayı bilmeliyiz. Bu bakımdan dışımızdaki güçlerin yaklaşımları ortadadır. Bu anlamda ABD kendi yaklaşımlarını sürdürüyor ve sürdürecektir. Bundan kuşku yoktur. Fakat şu da çok açıktır ki, bölgeye karşı müdahaleyi daha çok derinleştirecektir. Bize karşı mücadele edecek, ama bölge gericiliğiyle de bir mücadele halinde olma durumu da olacaktır. Bu oldukça önemli bir durumdur.

Yine Avrupa'nın hileli de olsa Türkiye ile çelişik durumu var. Türkiye ve AB arasındaki mücadele sürecektir. Türkiye'nin bölge devletleriyle işbirliği yapma durumu olsa da, aralarındaki çelişkiler daha büyük önem taşıyor. Yani durum ortadadır. ABD'nin içten müdahaleyle zayıflattığı hareketimizi saldırıyla ezmeyi umut ettiler. Özellikle son üç dört aydır Türkiye, İran ve Suriye ittifakının bu konu üzerinde geliştirdiği, bu temelde halkımız ve hareketimiz üzerinde baskı uygulamaya çalıştığı açık bir gerçektir. Bu devletler ABD'nin yarattığı ortamdan yararlanmak istiyorlar. Basit yararlanmacı bir konumdadırlar. Kendilerine göre örgütümüzün zayıfladığını düşünüyorlar; "bastırırsak, zorlarsak dağıtabiliriz, ezebiliriz" diye umut ediyorlar. Güya ABD teslimiyeti ve ihaneti dayatarak kafalarımızı karışık hale getirdi, irademizi zayıflattı; kendileri de askeri ve siyasi saldırıyla bizi daha da teslimiyete götüreceklerini düşünüyorlar. Bu güçlerin içine girdikleri hesap budur. Mevcut ittifakın dayanmak istediği nokta burasıdır. Biz bunu gayet iyi anlıyoruz; bunu anlamayacak

Ruhal AKYILDIZ (Tekoşin)

Meysa Baki (Şilan Kobani)

ve göremeyecek durumda değiliz. Bunun ne kadar yanlış bir hesap olduğunu, böyle bir hesapla hareket edenlerin bundan ne kadar zarar göreceklerini 2005 yılında bu güçlere göstereceğiz. Bunun kesin kararlılığı içerisindeyiz.

Bütün çabalarımıza rağmen, Türkiye'de mevcut hükümet ve hükümet dışı yönetim güçlerinin de olumlu bir yaklaşımının ortaya çıkmadığı açıktır. 17 Aralık kararı diye beklediğimiz karar sürecinin çok umut vermeyen, net olmayan bir durumu ortaya çıkardığı görülüyor. Kuşkusuz önemli tartışmalar yapıldı. Ama Kürt olgusunun tanımlanmasında, Kürt halkının gerçeklerinin görülmesinde, dolayısıyla Kürt halkının demokratik haklarını kullanabileceği ortamın yaratılmasında olumlu, insani ve demokratik bir yaklaşımın olmadığı, her şeyin siyasi çıkar savaşımı temelinde yürütüldüğü, dolayısıyla inkar ve imha sistemini bir biçimde sürdürdüğünü ifade ettiği görülüyor. Bu konuda asla yanılmayacak, oyuna da gelmeyeceğiz. Bu bakımdan biraz daha gözlemlemekteyiz. Önderliğimiz ortaya bir siyaset koydu, çağrılar yaptı. Mevcut hileler ve saldırılarla sonuç alamayacaklarını görerek, bu güçlerin Kürt sorununa doğru yaklaşmalarını, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını kendi eliyle kurmasına izin verecek, buna ortam oluşturacak ve duyarlı yaklaşacak bir çizgiye gelmelerini salık veriyoruz. Bunu gözlüyoruz. Fakat beklemeyeceğiz. Bu konuda uzun süre bekleyeceğimiz sanılırsa bu yanılgı olur. Yine bu çürütme ve hileli baskı politikalarına karşı bir şey yapamayacağımız, direnemeyeceğimiz, mücadele edemeyeceğimiz düşünülürse o da yanılgılı bir yaklaşım olur.

Mevcut siyasal durumda çıkar mücadelesi sürüyor. Türkiye, Suriye ve İran kendi çıkarlarını yürütmek istiyorlar. KDP ve YNK dar, basit milliyetçi temeldeki sınıf çıkarlarını yürütmeye çalışıyorlar. AB ve ABD kendi çıkarları için mücadele ediyorlar. Bizim bunlarla bir karşıtlığımızın olduğu ortada ve kesindir. Bunların hepsiyle bir mücadele halindeyiz ve bundan da korkmuyoruz. Gericilikle mücadele ediyor olmaktan, gericilik tarafından hedeflenmiş olmaktan onur duyuyoruz. Bu bizim ne kadar halkçı, demokratik, özgürlükçü bir çizgide ve karakterde olduğumuzu gösteriyor. Fakat şunu da söylemek gerekir: Mevcut güçler kendi içlerinde de çelişiktirler, birlikleri yoktur ve çok güçlü de değiller. Örneğin ABD bizimle mücadele ediyor, ama bizim Türkiye ile bir çözüme ulaşmamızı engellemek için de her türlü şeyi yapıyor. Yine Türkiye bir yandan ABD ile anlaşmaya çalışıyor, ama diğer yandan bizimle herhangi bir biçimde siyasi ilişkiye geçmesini, Kürt sorununun çözümünde belli bir anlayışa ulaşmasını engellemek için de her türlü şeyi yapıyor. Mevcut güçler çok güçlü bir birlik içinde aynı görüşte değiller. Çünkü kendi aralarında da çok yoğun bir savaşım içerisindeler. Bu durum örgütlenmemiz, kendimizi büyütmemiz, partileşme ve kongreleşme hareketimizi geliştirmemiz, dolayısıyla Kürt sorununun demokratik çözümünü ve demokratik örgütlülüğünü yaratmamız için oldukça elverişli bir zemin sunuyor. 2005 yılında en çok üzerinde duracağımız, yöneleceğimiz olgu kesinlikle bu olacaktır.

İnkar ve imha sistemi temelinde Önderliğimize, hareketimize ve halkımıza yönelen saldırılar karşısında kendimizi meşru savunma çizgisinde koruyan ve savunan bir etkili direniş içerisinde olacağız. Bununla halkın demokratik örgütlülüğünü engellemek isteyen güçlerle mücadele edeceğiz. Mevcut gerici güçleri, demokratik duyarlılık sınırları içerisine çekmeyi hedefleyeceğiz. Diğer yandan ortamın mevcut imkanlarını kullanarak, özgür ve demokratik halk yaşamını örgütlü kılmada ve Kürt demokrasisini yaratmada büyük bir örgütsel hamle yaparak, seferberlik içerisinde çalışarak, KONGRA GEL ve Kürt demokratik örgütlenmesini geliştireceğiz. Bunu Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Güneybatı'da yapacağız.

"İnkar ve imha sistemi temelinde Önderliğimize, hareketimize ve halkımıza yönelen saldırılar karşısında kendimizi meşru savunma çizgisinde koruyan ve savunan bir etkili direniş içerisinde olacağız. Bununla halkın demokratik örgütlülüğünü engellemek isteyen güçlerle mücadele edeceğiz. Mevcut gerici güçleri, demokratik duyarlılık sınırları içerisine çekmeyi hedefleyeceğiz. Bunu Kürdistan'ın bütün parçalarında yapacağız."

Zaten 2004 yılında bu doğrultuda yeniden yapılanmayı ve demokratik örgütlülüğü geliştirme yönünde temel adımları attık. Bu durum Irak'taki seçimler içerisinde de gözlenecektir. Kuzey Kürdistan'da da Kürt halkı demokratik toplum hareketi biçiminde kendi demokratik örgütlülüğünü geliştiriyor. Yine Özgürlük hareketimizin örgütlülüğünü geliştirme yönünde çeşitli adımlar atılmaktadır. Bunlar 2004 yılında atılan önemli adımlar olmaktadır. 2005 yılında bunları temel olgular haline getireceğiz. Bir başlangıç adımları olmaktan çıkararak, halkın örgütsel gerçekliği haline dönüştüreceğiz. Yani büyük bir örgütlenme yaratacağız. Bu şunun bunun yapacağı bir iş değil, bizim yapacağımız iştir. Kürt sorununun çözümünü geliştirecek olan da bu örgütlenme olacaktır. Başka hiçbir güç Kürt sorununu çözmeyecektir. Başkasından ne isteyelim ne de bekleyelim. Beklemek ham hayalciliktir, istemek devletçiliktir, iradesizliktir, teslimiyettir. Biz özgürlük iradesini esas alıyoruz, Apocuyuz. Teslimiyetçi işbirlikçi güçler gibi şu veya bu güçten bir şey bekleyecek durumda değiliz. Beklentiyi, başkalarından bir şeyler istemeyi reddediyoruz. Tersine çözüm gücü olduğumuzu, Kürt halkının demokratik yaşamını da, Kürt sorununun çözümünü de bütün parçalarda Kürt demokratik örgütlülüğünü geliştirerek sağlayacağımıza inanıyoruz.

Meşru savunma bir düşünce zihniyet, örgütlülük ve yaşamdır

Hareketimizin çizgisi budur. Yeni paradigmamız böyle bir durumu ifade ediyor. Meşru savunma temelindeki direnişimiz ise bunun önünü açma ve zeminini yaratmayı, bunun önündeki engelleri temizlemeyi, buna yönelen saldırılar karşısında bu değerleri savunmayı ifade ediyor. Bu bakımdan meşru savunma gerçeğini de doğru anlamamız zorunludur. Siyasal, örgütsel ve ideolojik çalışma gerçeğimizi de doğru anlamalıyız. Bu bilinç açıklığına ulaşmış durumdayız. Bu nedenle 2005 yılını büyük bir yeniden yapılanma, örgütsel hamle ve siyasal gelişme süreci olarak ele alıyor, böyle bir çalışma ve mücadele yılı olarak değerlendiriyoruz. Aynı zamanda büyük bir direniş yılı, meşru savunma yılı olarak da ilan ediyoruz.

Esas olarak burada dışımızdaki güçlerin birçok hilesi ve oyunu devreye giriyor. Saldırıları var ve olacaktır. Özellikle bölge gericiliğinin ve statükocu güçlerin saldırıları devam ediyor. Bunun devam edeceği de anlaşılmaktadır. Bu konuda bir demokratik yaklaşım ve duyarlılığa gelmiyorlar. Yine Kürt işbirlikçi güçlerini bu oyuna katmaya çalışıyorlar. Onlar zaten zayıf durumdadırlar. Bölge statükosuyla çelişkileri var, fakat çıkarcıdırlar. Her an çıkarlar karşılığında çeşitli oyunlar içerisine girebilirler. Diğer yandan ABD'nin müdahaleleri de önemlidir. ABD global politika yürütüyor, küresel bir tutum içerisinde bölgeye bu temelde müdahale etmiş durumdadır. Bölge müdahalesinin çıkarları neyi gerektirirse ona göre hareket etmektedir. Bu konuda başta Türkiye olmak üzere bazı güçlerle anlaşabilirse, bize karşı askeri boyutta saldırıları da gündeme getirebilir. Ama bu da bir olasılıktır. Bu bakımdan bu tür saldırılara karşı kendimizi savunulacak bir konumda tutmalı ve kesinlikle direniş içerisinde olmalıyız. Hareketimize, Önderliğimize, halkın demokratik örgütlülüğüne ve demokratik çabalara karşı yönelecek saldırılar karşısında en etkili savunma yapmaya hazır olmalıyız. Şimdiden mevcut taktik yaklaşım temelinde bu temelde bir direniş mücadelesini yürütmek esastır. Fakat 2005 yılının en temelde bir meşru savunma yılı, direniş yılı olacağı gerçeğiyle de daha güçlü bir direnişe kesinlikle hazır olunmalıdır.

Bir Halkı Savunmak kitabında öz olarak ne var? Elbette zafer ve başarı ruhu var. Önderliğin yeni çizgisinin özü, doğal toplumdan bu yana gelen ezilenlerin, emekçilerin, sınıf, halk ve cins olarak kadının yürüttüğü mücadelelerin başarıya götürülmesi gerçeği yatmaktadır. Şimdi bu mücadeleler sonuçsuz mu kaldı? Hayır. Bu mücadeleler tarihin ilerletilmesinin temel gücü oldu. Ama egemen devletçi güçlerin iktidarını da aşamadı. Onlara şu veya bu biçimde alet oldu, onların saldırıları altında ezildi. Önderliğimiz yeni çizgisiyle Kürdistan'dan başlamak üzere halkların zaferini yaratmayı hedefliyor, ezilenlerin zafer sürecini başlatıyor. Egemenler karşısında zayıf kalan, yürüttüğü mücadeleyle ortaya çıkan değerlerin egemenler tarafından sömürüldüğü bir tarihe son vermek istiyor. Dolayısıyla ezilenlerin, emekçilerin başarı sürecini geliştirmek istiyor. Bunu Kürt demokratik hareketinin zaferiyle birlikte başlatmayı, böylece insanlık tarihinde yeni bir tarihsel süreci başlatmayı hedefliyor. Bu gerçeği göreceğiz. Bu büyük bir bakıştır, büyük bir iradedir, büyük iddiadır. Bu iradeyi iddiayı göreceğiz. Fakat bu temelsiz bir iddia değildir. Son derece bilimsel, tarihsel toplumsal gerçeklerin felsefi ve bilimsel değerlendirilmesine dayalı bir irade ve iddiadır. Bunu bu biçimde anlamak, zafer ve başarı ruhuyla, yeni bir tarih yaratma ruhuyla kesinlikle bütünleşebilmek gerekiyor.

Yine savunmanın diğer önemli bir gerçeği, cesaretle fedakarlık olayıdır. Yani insanın her türlü bencil, bireyci, kir pas içeren özelliklerden kurtulmasını ifade ediyor. Bunlardan kurtulmuş, Apocu militan özellikleri kazanmış, PKK çizgisiyle bütünleşmiş, on binleri bulan kahraman şehitlerimizin özellikleriyle donanmış yeni bir militan, özgür ve demokratik bir insan yaratmayı hedefliyor. Bir defa bu gerçeği de göreceğiz. Bu bakımdan da teslimiyetçi ihanetçi güruhun içimize sokmaya çalıştığı o her türlü karamsar, uşak, yoz, çıkarcı, kirli ruh halini ve anlayışlarını söküp atmamız gerekir. Bunlara karşı Önderlik Savunmasını özümseme temelinde çok etkili bir mücadeleyi içimizde ve dışımızda yürütmemiz gerekiyor.

Bu temelde yüksek, derinlikli bir bilince ulaşmak, sağlam bir inanç yaratmak, bilimsel bir bakış açısı edinmek ve Önderlik felsefesine ulaştırmak hem Apocu yaşam çizgisini özümsemek, hem siyaset bilimine hakim olmak, hem de strateji ve taktik bilimine hakim olmak gerekiyor. Bizim bu konuda zayıflıklarımız var. İş yapabilecek çok imkan var, ortam çok uygun, fakat biz strateji ve taktik bilimine tam hakim değiliz. Önderlik çizgisinin gerektirdiği stratejik ve taktik duruşu tam gösteremiyoruz. Bu konuda zayıflıklar var ve dolayısıyla çizginin tam başarılması engelleniyor. Oysa başarıyla uygulayan duruma gelmeliyiz. Bu da bilinç düzeyimizin gelişmesinden geçiyor. Her bakımdan, felsefi, ideolojik, stratejik, 0taktik ve siyaset bakımından bilimsel bilgileri edinmemizi gerektiriyor. Bunun için de ne kadar yoğunlaşıp derinleşirsek, başarı ve zafere o kadar yakınlaşırız.

Bir Halkı Savunmak kitabının özü demokrasi kavramına yenilik getirmesi oluyor. Çarpıklıklar var, onun için doğru anlamamız gerekir. Savunmayı okuyarak demokrasi anlayışımızı düzeltmeli ve özgürlük bilincimizi geliştirmeliyiz. Toplumsal özgürlük ve demokrasi ile özgür toplum içerisinde özgür birey olma gerçeğini iyi bilince çıkartmalıyız. Ölçülerini doğru tutturarak geliştirmeliyiz. Bu temelde demokratik yaşamı, devletçi sistem dışında halkın komünal değerlerine dayalı bir demokratik sistemi geliştirmek, yine doğayla uyumlu ve dengeli, doğanın tahribine ve yağmasına karşı çıkan, doğayı koruyan ve çevreyle bütünleşmiş bir demokratik ekolojik yaşamı geliştirebilmeliyiz. Bütün bunları da kadın özgürlüğü temelinde yapabilmek büyük önem arz ediyor. Özgür toplum paradigması bunu içeriyor ki, bu çizgiyi ve bilinci kesinlikle edinmeliyiz. Buna göre bir Ortadoğu ve Kürdistan değerlendirmesi, bunu yürütecek bir parti ve militan, bu temelde değerleri savunacak bir savunma anlayışı ve örgütlülüğü yeni çizginin esasını oluşturuyor. Bu bakımdan bütün gelişmelerin temeli meşru savunmadır. Meşru savunma bir düşüncedir, bir zihniyettir, bir örgütlülük ve yaşamdır.

Özgür yaşamın öncüsü özgür kadın militanlığıdır

Özgürlük hareketinin 20-25 yıllık mücadele sürecinin derslerini iyi çıkartmalıyız. Olumlu ve olumsuz pratiklerin dersleriyle doğru bir meşru savunma anlayışını ortaya çıkartıp özümsemeliyiz. En yakın süreç olarak 2004 yılının derslerini yeterli ve doğru çıkartmak önemlidir. Pratik karşısında gerçekten de eleştirel özeleştirisel bir yaklaşım içerisinde olmak bu başarıyı yakalamak açısından da önemlidir. Önderlik çizgimizin yenilmezliğinin ve başarı kazanmasının temel karakteri budur. Bu bakımdan birileri istediği için veya zorlanarak değil, başarıyı garantilemek, yarını başarıyla yaratmak ve kazanma gerçeğine ulaşabilmek için eleştirel özeleştirisel bir yaklaşım içinde olmalıyız. Hataları ve eksiklikleri cesaretle ortaya çıkartıp tespit edebilmeli; bu konuda biraz da sıkı disiplinli bir yaşam ve çalışma içerisinde olabilmeliyiz.

Özgür yaşam özgür kadın etrafında yaratılacak bir yaşamdır. Apocu çizginin özü budur. Demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasının özü ve esası da budur. Dolayısıyla özgür kadını yaratma mücadelesi Önderliğimizin en temel çalışma olarak değerlendirdiği, en büyük değer biçtiği bir çalışmadır. Özgür kadını yaratmak için büyük bir bilinç ve cesaretle ateş sınavında yürütülen mücadele ve çalışmanın insanlık bakımından, özgürlük, eşitlik ve demokrasinin ideali bakımından en değerli çalışma olduğundan asla kuşku duymamak gerekiyor. Bu bakımdan ister fiziki, ister doğal, isterse binlerce yıllık erkek egemen zihniyetin yarattığı körelmeler, gerilikler ve gerici alışkanlıklardan kaynaklanıyor olsun, bütün zorluklara karşı tanrıça kültünü yeniden yaratmak için yürütülen mücadelenin tarihi değeri vardır. Bunu iyi anlamamız gerekiyor. Yaşamın özgür kadınla bağının başat olduğundan asla kuşku duymamak lazım. Bu bilinci edinmek, buna ulaşmak önemlidir. Bu temelde ***Beritan*** ve ***Zilan*** çizgisinde büyük bir kahramanlığa ulaşan ***Tekoşin*** ve ***Şilan*** arkadaşlarımızı anmak istiyoruz. Onlar gerçekten büyük bir duruşun sahibi oldular. Özgür kadını, dolayısıyla özgür yaşamı yaratma mücadelesinde büyük bir inancın, iradenin, bilincin ve dirayetin sahibi oldular. Bunu iyi öğrenmeli ve iyi bilince çıkartmalıyız. Bu yoldaşların ruhunu, duygularını, yaşam özelliklerini ve kişiliklerini iyi bilince çıkartarak özümsemeliyiz.

Biz burada şunu açık söyleyebiliriz: Bu yoldaşlar şahsında özgürleşen kadının ne kadar yaratıcı, üretken ve çözümleyici olduğunu gördük. Zorlukları yenmede ne kadar dirayet sahibi olduğunu gördük. Yaşamın sevilir, haz verir hale getirilmesindeki güçlerini gördük. Bu bakımdan Şilan arkadaşımız yeniden yapılanmanın, örgütlenmenin, bu yönlü mücadele sürecinin sembolü olarak yer ediyor. Bu yeni hamle, yeniden yapılanma, özgürlük ve demokratik temelde halkın gelişme süreci bu yoldaşlarımızın şahsında özgür kadın öncülüğüne kavuşmuş bulunuyor. Bu bakımdan Önderlik çizgisine, Apocu çizgiye daha fazla yaklaşıyor, mücadelemiz pratikte daha çok oturuyor ve sağlam temeller kazanıyor. Bu bizim için mücadelemizin başarı garantisi oluyor, geleceğin başarıyla gerçekleşeceğine dair inancımızı güçlendiriyor, iradamizi kuvvetlendiriyor, kararlılığımızı arttırıyor. Doğru yolda olduğumuza dair inanç ve kararlılığımızı pekiştiriyor.

Bu bakımdan özgürlük militanlığının değerlerini iyi bilmemiz, ***Beritanlar ve Zilanların, Tekoşinler ve Şilanlar*** özgür yaşam çizgisini ve özgür kişilik özelliklerini açığa çıkartarak tüm yapımıza ruhtan günlük pratiğe kadar hakim kılmamız büyük önem arz ediyor. Özgür yaşamın öncüsü özgür kadın militanlığıdır. Bu da kendisini gerillada ifade ediyor.

Sonuç olarak 2005 yılının büyük bir mücadele yılı olacağını belirtiyoruz. Kararlı ve hazırlıklıyız, inancımız ve azmimiz güçlüdür. 2004 yılında attığımız temeller üzerinde büyük bir yürüyüşü gerçekleştirecek durumdayız. Atılan adımları yeni dev adımlarla büyütme gücümüz ve irademiz vardır. Her türlü oyunu boşa çıkartacak, saldırıyı püskürtecek, en önemlisi de halkın demokratik yaşamını ve çalışmasını örgütleyecek, bunun gerektirdiği cesareti ve fedakarlığı, yiğitliği, çabayı ve emeği gösterecek gücümüz ve irademiz vardır.

Bu temelde 2005 yılını başarı ve zaferlerle dolu bir yıl haline getireceğimize kesinlikle inanıyoruz ve bunun kararlılığı içerisindeyiz. Başta Önderliğimiz olmak üzere tüm halka bunun sözünü veriyoruz. Bu söz bizim çizgimizdir, kararlılığımızdır, 2005 yılına yaklaşımımızdır. Apocu çizgide Bir Halkı Savunmak kitabında ortaya konulan paradigmayı özümseyerek, şehitlerimizin kişiliklerini kendi kişiliklerimize özümseterek, örgütlülüğümüzü, stratejik ve taktik anlayışımızı geliştirerek 2005 yılını tüm insanlık, özgürlük ve demokrasi hareketi ve Kürt halkı için başarılı bir yıl haline getireceğimizi belirtiyoruz.

– Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

– Yaşasın Özgürlük Güneşimiz Başkan APO!

31 Aralık 2004

"Bir Halkı Savunmak kitabının özü demokrasi kavramına yenilik getirmesi oluyor. Çarpıklıklar var, onun için doğru anlamamız gerekir. Savunmayı okuyarak demokrasi anlayışımızı düzeltmeli ve özgürlük bilincimizi geliştirmeliyiz. Toplumsal özgürlük ve demokrasi ile özgür toplum içerisinde özgür birey olma gerçeğini iyi bilince çıkartmalıyız. Ölçülerini doğru tutturarak geliştirmeliyiz. "

KADROLAŞMAK İŞ YAPMAK VE SORUN ÇÖZMEKTİR

Siyasal hareketler açısından kadro sorunu önemli bir konudur. Yalnız siyasal hareketler açısından değil, tüm toplumlar ve devletler açısından da kadro sorunu önemlidir. Ekonomik, sosyal ve kültürel açıdan ilerleme yaratmak için dünyanın her tarafında milyarlarca dolar harcanarak eğitimler yapılmaktadır. Harcanan miktarlar eğitimin toplumlar açısından stratejik önemini ortaya koymaktadır. Bir toplum eski kadrolara nazaran daha iyi yetişmiş yeni kadrolarını ortaya çıkaramazsa, bu konuda sorunlar yaşarsa ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve diğer tüm alanlarda önemli çıkmazlarla karşılaşır.

Siyasal hareketler açısından kadro sorunu her zaman en önemli sorun olarak ele alınmıştır. Kadrosunu dönemin ihtiyaçlarına göre iyi yetiştiren hareketler gelişmeler ortaya çıkarmanın imkanını yakalar. Eğer sorumluluk taşıyan ve çaba gösteren kadrolar olmazsa, ortaya konulan döşünceler, programlar ve taktikler sonuç alamaz. Tabii iyi kadro olması yetmez. Bunun yanında iyi bir ideoloji, teori, program ve taktik gerekir. Bunlar iyi örgütlenme ve kadroyla başarıya götürülebilir. İyi kadronuz ve yetişmiş insanınız olursa, doğru ideolojik, teorik ve politik tezlerinizin pratikleşmesi kolaylaşır. Dolayısıyla hareketler belli bir ideoloji, teori, strateji ve taktikler ortaya çıkarttıktan sonra kadro sorununu çözmeyi öncelikle önlerine koyarlar.

Kadrolar özelikle Kürdistan gibi yoğun baskı altına alınan, ezilen, susturulan, mücadele koşulları sınırlanmış toplumlar açısından daha da gereklidir. Bu tür ağır koşulları kırarak özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek iyi yetişmiş, inancı ve iradesi güçlü kadrolarla sağlanabilir. Siyasal mücadelenin önünde büyük zorlukların olduğu bir zeminde, sıradan ve vasat kadroyla sonuç almak mümkün değildir.

Kürdistan Devrimi'nde kadronun önemli hale gelmesi, önemli rol oynaması Kürdistan Devrimi'nin ve koşullarının çok zorlu olmasıyla ilgilidir. Belki de dünyada kadronun niteliğinin bu kadar önemli hale geldiği başka bir hareket yoktur. Çünkü hiçbir yerde siyasal mücadele bu kadar zorluklarla karşılaşmaz. Bir siyasal mücadelenin dostlarının bu kadar az, düşmanlarının bu kadar çok olduğu örneği azdır. Bunun diğer ifadesi ise, bu koşullarda kadro çıkarmanın zorluğudur. Böyle ülkelerde böyle koşullarda nitelikli kadrolar az çıkarken, diğer yandan ihtiyaç gereği niteliği yüksek kadrolara çok ihtiyaç duyulur. Kürdistan somutunda kadro sorunu çok önemli olurken, bir paradoks olarak kadronun ortaya çıktığı zemin de olumsuzluklarla doludur.

Hareketimizin temel güç kaynağı kendi insanıdır ve öz gücüdür

Kürt insanı sürekli dış baskılar altında yaşadığından, kendi gerçeğinden uzak ve saptırılmış bir kişiliğe sahiptir. Öte yandan Kürt egemen sınıfları da Kürt bireyinin iradeli ve güçlü ortaya çıkmasını engelleyen bir pozisyonda olmuştur. Bu durum kadronun çıkacağı zemini hastalıklı, yanılgılara, saptırmalara ve kendini kandırmalara açık hale getirirken, iradeli ve güçlü bir kişiliğe ulaşmasını zorlaştıran bir gerçekliği ifade etmektedir. Toplumun bu durumu nedeniyle Başkan Apo, hareketin ilk çıkışında, "Kürdistan'da tam sağlıklı insan bulmak zordur. Kürt insanı yüreği ve beyniyle çarpıtılmıştır. Başkasını yaşayan toplumlar ve bireylerin kendi halkı ve ülkesi için güçlü militan haline gelmeleri kolay değildir" diyerek bu gerçeği daha başından itibaren hatırlatmıştır. Bu gerçeklikten hareketle Kürt insanının zaaflarının ne olduğunu ortaya koymuş, bu temelde bu insanın tedavisini, Kürt halkının demokrasi ve özgürlük ihtiyacına uygun kadro yetiştirmenin nasıl olacağını herkesin önüne koymuştur. Kendisi de bu bilinçle bütün ömrünü Kürt halkının özgürlük ve demokrasi ihtiyacına cevap verebilecek kadro yetiştirmeye adamıştır.

Kürt toplumu Apocu hareketin çıkışından önce baskılar altında bir suskunluğa bırakılmıştı. Kendine güveni azalan bir halk gerçeği vardı. Bu koşullarda kendi şahsında iradeyi, özgüveni, doğru tarzı, tempoyu ve inancı sağlayan Başkan Apo, bu özelliklerini kadroya taşırarak Kürdistan'ın ihtiyacına uygun bir kadro gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştı. Bu konuda belli düzeyde başarı elde ederek Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştirmeye çalıştı. Hareketin ilk kadrolarının zorlu pratiklerden başarıyla geçmeleri ve halkla ilişkilerinde halkın bin yıllardır duyduğu özleme duruşları ve tutumlarıyla cevap vermeleri, Kürt toplumunda inancın ve güvenin yeniden yeşermesini sağladı. Bu süreçte kadronun azmi, iradesi ve fedakarlığı olmasaydı, daha sonra Kürt halkının özgürlük mücadelesine yüksek düzeyde katılım ortaya çıkmazdı.

Kadronun bir toplum için, bir hareket için ne kadar önemli olduğunu en fazla da Kürt Özgürlük Hareketinin ilk dönemlerinde görebiliriz. Hareketimizin temel güç kaynağı kendi insanıdır ve öz gücüdür. Bir hareket eğer özgücünü esas alırsa, burada kadronun önemi daha da artar. Kürt Özgürlük Hareketi şu veya bu güce dayanarak ortaya çıkmamıştır. Güç kaynağı ortaya koyduğu ideolojik, teorik ve siyasi doğrularla bunu pratikleştirecek kadrolarıdır. Dolayısıyla, bu hareket insanına ve düşüncesine güvenerek yola çıkmış, bütün gelişmeleri de insanının gücüne dayanarak ve ideolojisinin yaşama cevap vermesiyle ortaya çıkarmıştır.

Doğru kadroyla doğru ideolojinin bir araya gelmesiyle nelerin başarılacağı en fazla da Apocu hareketin tarihinde görülebilir. Bütün büyük dinler ve felsefeler ancak böyle yaşam bulmuşlar ve yüzyılları etkilemişlerdir. Özellikle eskiyle uzlaşmayan, eskinin tüm ideolojik ve siyasi yapılanmalarına karşı mücadele bayrağı açan bütün hareketler açısından kadro duruşu daha da önemli hale gelmektedir. Çünkü eski alışkanlıklar, siyasetler ve düşünceler insanların hücrelerine kadar işlemiştir. Bunlardan arınmak, yeni ideolojik politik çizginin ve yaşam projesinin insanı haline gelmek derin yoğunlaşma ve köklü kopuşları gerektirir. Her şeyden önce de islamın cihad-ı ekber dediği büyük bir iç mücadele ister. Toplumuna ve kendisine yönelik çok köklü bir özeleştirel yaklaşım ortaya koymayı gerektirir. Ancak böylelikle yeni ve farklı olma iddiası pratikleşebilir.

Bir toplumun geleceğini ve kaderini belirleyecek çalışmalar yapılacaksa, yeni bir yaşam projesi ortaya konacaksa, bunu yürütecek kadroların verili olandan farklı düşünmeleri, farklı davranış ve yaşam biçiminde olmaları gerekir. Farklılığı, yeniliği ve toplumu değiştirmeyi daha baştan kendilerinde başlatamayanlar, böyle bir iddiaya uygun pratik de ortaya koyamazlar. Bu nedenle Başkan Apo'nun tüm yeni çıkan hareketler açısından geçerli olan *"halk Apocuların ne söylediklerine değil, nasıl yaşadıklarına ve ne yaptıklarına bakıyordu"* demesi anlamlıdır. Dolayısıyla, Apocu hareketin çıkışında kadroların herkesten farklı düşünmeleri, olgulara farklı tepki vermeleri, yaşamlarının farklı olmaları, tempo, tarz ve üsluplarının aykırı görülmesi yeni yaşam projesinin pratikleşmesi için gerekli olan özellikler olmuştur. Apocu hareketin öngördüğü mücadele ve devrim böyle bir kadro olmayı koşullandırmıştır.

Apocu hareket ilk ortaya çıktığında kadroların şahsında ortaya konulan ölçüler sübjektif değildir; aksine Kürdistan Devrimi'nin ve onun özelliklerinin koşullandırdığı niteliklerdir. Kürdistan halkının kimlik, özgürlük ve demokrasi sorunu hala yakıcı düzeyde gündemdedir. İnkarcılık farklı biçimlerde sürdürülmek istenmektedir. Bugün de Özgürlük Hareketi ve Kürt halkının özgürlüğü etrafında bir kapan bulunmaktadır. Kürdistan coğrafyasının Ortadoğu içinde bulunması, dünya ekonomik ve siyasi dengelerinin bugün her zamankinden daha fazla burada kurulması ve belirlenmesi, Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından kadroların ilk çıkışındakine benzer bir tutum ve yaşam anlayışı içinde olmalarını gerektirmektedir.

Hareketimiz sürekli değişim içindedir ve değişmek zorundadır. Ancak bu değişim ve yenilenmesi gereken konular esas olarak da Kürdistan Devrimi'nin ve Ortadoğu gerçekliğinin koşullarına uygun bir yenilenmeyle mümkündür. Kadronun yenilenmesinden, yeni duruşundan söz ederken, bunları Kürdistan Devrimi'nin, Özgürlük ve demokrasi mücadelesinin koşullarından kopararak değerlendirmek yanlıştır. Hatta bugün kadronun sorumlulukları ve kendi duruşunu sağlamlaştırması eskisinden daha önemli hale gelmiştir. İlk çıkışta daha çok düşünce düzeyinde ve teoride kazanmayı önüne koymuş, Kürt sorununu ve özgürlük mücadelesini belli düzeyde gündeme koymayı hedefleyen ve mücadele eden bir hareketten, bugün dünyadaki tüm devletleri ve dünyanın değişim sürecinin genelini etkileyen bir olgunun parçası haline gelinmiştir. Dün yerel düzeyde bazı başarılar bizim için ihtiyaç olan gelişmeleri sağlarken, bugün evrensel ve bölgesel düzeyde sorunlara cevap verebilecek bu pozisyona gelmiş bulunuyoruz. Mücadele ettiğimiz güçler daha karmaşık ve daha özgün konumdadır. Kürdistan Devrimi'nin geldiği bu düzeyi ve özelliğini Başkan Apo'ya karşı gerçekleştirilen komploda görmüştük. Bugün komplo sürecinden daha karmaşık, daha zor sorunları ve saldırıları aşmayla karşı karşıya bulunuyoruz. Bu durum ister istemez kadronun ölçülerini, yeteneklerini ve sorumluluklarını, temposunu, tarzını ve üslubunu daha da önemli hale getirmiş bulunmaktadır. Eğer kadro ölçülerini, tarzını, temposunu ve niteliğini eskisine göre daha düzeyli hale getiremezsek, sorumluluklarımızı ve fedakarlığımızı arttıramazsak, çalışma tempomuzu ve heyecanımızı bu ihtiyaca cevap verir hale getiremezsek, dönemin ihtiyacı olan kadro duruşunu göstermiş olamayız.

İlk yıllarda kadromuz sınırlıydı. Bunun ötesinde de tecrübesizdi. Zamanla tecrübe kazanılmaya başlandı. Kadrolarımızın giderek artması ise, devrimimizin derinliğine ve genişliğine boyutlanmasıyla ortaya çıkmıştır. Özellikle serhildanlarla birlikte toplumun ayağa kalkması, mücadelenin yürütülmesi ve geliştirilmesinin kadroları aşarak toplumun sorunu haline gelmesi, kadroların daha da nitelikli ve sorumlu olmasını gerektirmiştir. Serhildanlarla halk tabanımızın genişlemesi kadronun önemini azaltmamış, aksine daha nitelikli olmasını ve halkla birlikte çalışmayı daha iyi bilir hale gelmesini zorunlu kılmıştır.

Tasfiyecilik kadro ve örgüt anlayışında önemli tahribatlara yol açmıştır

Bu hareketin kadrosu daha baştan itibaren halkçı özellikliydi, halka yakındı, halktan kopuk değildi. Çalışmanın esası da kadrolar tarafından yürütülmekteydi. '90'lardan sonra bu halkçı özelliklerin yanında, çalışmayı halkla birlikte yürütebilecek bir özelliğin kadrolarda varolmasını dayattı. Hatta '90'lardan sonra halkla çalışmasını bilen, halkla iç içe yaşamayı ve çalışmayı doğru yürütebilen kadro, dönemin ihtiyacını en iyi karşılayan kadro özelliği haline geldi. Bu konuda belli sonuçlar alınmasına rağmen, geçmiş alışkanlıklardan dolayı bu yönlü yetersizlikler ortaya çıktı. Bütün işleri kendisinden başlatıp bitirme gibi bir alışkanlık bu dönemde halkın gücünü örgütleyerek büyük sonuçlar aldırmada zafiyetler ortaya çıkardı. Diğer yandan toplumun içinden gelen bireyler olarak, böyle geniş bir kitlenin ortaya çıkması ve olanakların artmasıyla birlikte, erken iktidar hastalığı denilen ve Başkan Apo'nun eleştirerek gidermeye çalıştığı eğilimlerle karşılaşıldı. Halkı mücadelenin esas gücü haline getirilmesinde gösterilen yetersizlik ve erken iktidar hastalığı '90'lardan sonra imkanları özgürlük ve demokrasi için kullanmayı sağlayamadığından, mücadelenin gelişmesini tıkayan bir rol oynadı.

Bunları şunun için belirtiyoruz: Hareketimizin eskiden beri eleştirdiği bu alışkanlıklar ve bu kadro duruşu belli biçim değişikliklerine uğrasa da, özde varlığını sürdürmektedir. Bu yaklaşımlara karşı ideolojik, teorik ve pratik olarak mücadele edilmesine ve tedbirler alınmasına, bu konuda çok kapsamlı değerlendirmeler bulunmasına rağmen hala varlığını sürdürmesi, kadro sorunundaki yetersizliklerin kaynağının kurutulamadığını göstermektedir. Son bir yılda kadrolarda ortaya çıkan yanlış eğilimlerin belirttiğimiz bu hastalık virüslerini ve kişilik genlerini taşıyan tasfiyeci ve çete grubunun kadro anlayışıyla da bağlantısı bulunmaktadır. Tasfiyeciler yalnız ideolojik ve siyasal anlamda değil, örgütsel ve kadro alanında da önemli tahribatlara neden olmuş; hatta en fazla da kadro ve örgüt anlayışında tahribatlara yol açmıştır. Tasfiyecilik, örgüt ve kadro yapımızdaki zayıflıkları kullanarak kendine güç yapmak istediği için bu zayıflıkları tahrik eden bir yaklaşım içinde olmuş, sonuç olarak da bu yönlü çabaları örgüt ve kadro üzerinde olumsuz etkide bulunmuştur. Bunlar kaçmış olsalar bile, örgütte ya da kadroda yarattıkları tahribatlar hemen örgüt dışına atılamamıştır.

Tasfiyeci hareket, hareketimizin ideolojik ve teorik olarak ortaya koyduğu taban örgütlenmesinin geliştirilmesi ve demokrasinin tabandan başlayarak yaşamsallaştırılması tezini sorumlu kadro gerçeği ile karşı karşıya koyarak, örgütlenme ve kadro zihniyetinde hareketimizi dağıtmak ve bu temelde sonuca ulaşmak istemiştir. Hareketimizin toplum ve örgütte geliştirmek istediği demokratik hamle ile kadronun önemi ve sorumluluklarının azalacağı gibi bir söylem tutturarak, kadronun sorumluluk düzeyi ile demokratik örgütlenme ve gelişmenin birbirini yadsıyan olgular olduğunu dayatarak, kadronun keyfi ve sorumsuz olmasının önünü açmaya çalış-

"Bu hareketin kadrosu daha baştan itibaren halkçı özellikliydi, halka yakındı, halktan kopuk değildi. Çalışmanın esası da kadrolar tarafından yürütülmekteydi. '90'lardan sonra bu halkçı özelliklerin yanında, çalışmayı halkla birlikte yürütebilecek bir özelliğin kadrolarda varolmasını dayattı. Hatta '90'lardan sonra halkla çalışmasını bilen, halkla iç içe yaşamayı ve çalışmayı doğru yürütebilen kadro, dönemin ihtiyacını en iyi karşılayan kadro özelliği haline geldi. "

> "On yıllardır hareketimizi tasfiye etmek isteyen sömürgeciler, dış güçler ve işbirlikçi teslimiyetçi Kürt egemen çevrelerinin başaramadığı şeyleri tasfiyeci çeteci eğilim örgüt içindeki yetkilerini kullanarak örgüte dayatmış ve bu konuda bazı sonuçlar almıştır. Bu tasfiyeci eğilim tarafından bazı kadrolar ilk önce örgüte karşı düşman haline getirilmiş, bu hale gelen kadrolar giderek Başkan Apo ve onun çizgisine karşı düşmanlığa yönelmişlerdir."

mıştır. Kadronun güncel ve tarihi sorumluluklarından uzak, keyfi hareket etmesine yol açan bir bireyciliği, sorumsuzluğu ve düşünceden kopuk olmayı tahrik etmiştir. Nitekim bunun sonucu olarak sorumsuz, temposu, tarzı ve üslubu düşük ve zayıf, keyfi hareket eden kadro gerçeği kendini örgüte dayatmıştır. Bu kadro gerçeği başta yanındaki yoldaşına olmak üzere, örgüt ve çalışmalara "benim istediğim kadar beni ilgilendirir ve bağlar" biçiminde yaklaşımı içinde olmuş; Kürdistan Devrimi'nin ve Özgürlük Hareketinin sorunlarına duyarsız yaklaşan, kendi bireyciliğini esas alan bir eğilim ve pratiğe girmiştir.

On yıllardır hareketimizi tasfiye etmek isteyen sömürgeciler, dış güçler ve işbirlikçi teslimiyetçi Kürt egemen çevrelerinin başaramadığı şeyleri tasfiyeci çeteci eğilim örgüt içindeki yetkilerini kullanarak örgüte dayatmış ve bu konuda bazı sonuçlar almıştır. Bu tasfiyeci eğilim tarafından bazı kadrolar ilk önce örgüte karşı düşman haline getirilmiş, bu hale gelen kadrolar giderek Başkan Apo ve onun çizgisine karşı düşmanlığa yönelmişlerdir. Tasfiyeci eğilim kadronun Önderliğe bağlılığını bildiğinden, münafıklığı ve karşıtlığı ilk önce örgüt karşıtlığı biçiminde başlatmış; burjuva feodal karmalı siyasal ve örgütsel amaçlarına böyle ulaşmak istemiştir. Kadroya en fazla tepeden bakan, kadroyu küçümseyen, fırsat buldukça kadronun iradesini bireysel hırsı için kıran, bu nitelikleriyle örgüt içinde teşhir ve tecrit olmuş bu kimselerin kendilerinin yarattığı tepkileri örgüte karşı kullanmaları ve örgütlenmeleri çok ilginç bir durumdur. Bu tutumun tesadüf olmadığı bugün daha iyi anlaşılmaktadır. Bilinçli olarak bazı kadrolar ve hatta yurtsever demokrat dostlar örgüte karşı tepkili hale getirilmiş, daha sonra da bu tepkiler örgütlendirilerek örgüt içinde ve dışında güç olmak istenmiştir. Kamuoyunda daha çok tasfiyeciliğin ideolojik, politik ve pratik yaklaşımı tartışıldığı için, tasfiyeciliğin yarattığı olumsuzlukların tümü anlaşılamamıştır. Örgüt ve kadro üzerinde nasıl oynandığı, bu örgütü yıkmak ve kadroyu sıradanlaştırmak için ne tür çaba gösterildiği fazla gün yüzüne çıkmamıştır. Bu nedenle örgütteki sorunların anlaşılması, neden sorunlar yaşanıyor sorusuna cevap vermek çoğu zaman yüzeysel kalmıştır.

Şu açıktır ki, bu tasfiyeci çete eğilimi hareketi dağıtmak için bilinçli bir politika izlemiştir. Önderlik ve PKK'nin nerede kazandığını iyi bildiklerinden, esas olarak bu konularda kaybedeceğini öngörerek, en fazla da örgüte ve kadroya saldırıp hareketi buradan dağıtmak istemişlerdir. Kendi ideolojisini, teorisini, politikasını ve örgütlenmesini hareketin dağıtılması üzerine kuracağından dolayı, tasfiyeciliğin örgütü ve kadroyu dağıtma politikası izlemesi anlaşılır bir durumdur.

Hareketimizin yeni mücadele felsefesinde insana daha fazla rol verilmektedir

Hareket içinde yaşanan sorunlar ve bunların Türkiye ve diğer alanlara yansımasının diğer boyutları da vardır. Biz burada sadece kadro ve örgütlenme sorununa, özellikle de kadro sorununa değinmek istiyoruz. Tabii kadro ve örgüt sorunu diğer sorunlardan koparılarak irdelenemez. Ancak kadro sorunu çok somut bir konu olduğu için, kadroda yaşanan sorunları birçok yönleriyle ortaya koymak tasfiyeciliği anlamak bakımından önemlidir. Eğer örgütün ve dolayısıyla kadronun sorunlarının kaynakları anlaşılırsa, kadronun önümüzdeki dönemde sorunları nasıl aşacağını ve hangi görevlerle sorumlu olduğunu ortaya koymak mümkündür. Kadroda yaratılan en temel olumsuzluk bireycilik ve sorumsuzluktur. Sorumsuz, bireyci ve yetkiye sarılan kadro yerine, sorumlu, özgürlük ve demokrasi mücadelesine, halkın örgütlenmesi ve özgürleşmesine büyük bir ciddiyetle yaklaşan kadroya bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz. Özellikle tüm toplumun demokratikleşme temelinde örgütlenmesinin gündemde olduğu bir dönemde kadronun daha fazla sorumlu davranması, daha fazla pratiğe girmesi gerektiği açıktır. Artık eskisi gibi belli yerlerde kalınıp oturularak ne siyaset ne de toplum örgütlenmesi gerçekleştirilebilir. Günün yirmi dört saati halkın içinde olup halkı eğiten, halkı örgütleyen, halkı eyleme geçiren bir kadro anlayışı yaratmadan, bunun fedakarlığını ve çabasını ortaya koymadan yeni dönemin kadrosu olunamayacağı iyi bilinmelidir. Tasfiyeciliğin tersyüz ettiği gibi kadronun halka ve geleceğe karşı sorumluluğu azalmamış, aksine artmıştır. Hele kimliği yok edilen, özgürlükten ve demokrasiden yoksun bir toplum ve onun yaşadığı ülke söz konusu ise, temponun, çabanın ve fedakarlığın daha da fazla arttırılması gerektiği tartışılamaz.

İdeolojik ve teorik açıdan da, Önderliğin ortaya koyduğu zihniyet ve ulaşılması gereken hedefler bakımından da kadronun eskisinden daha fazla iradesini, çabasını ve emeğini ortaya koyması gerekmektedir. Önderlik yeni ideolojik yaklaşımı, bunun yöntemi ve felsefesini ortaya koyarken, kuantum fiziğinin özellikleri temelinde bir mücadele felsefesinin esas alınması gereğini vurgulamakta; bu dönemdeki sorunların üstesinden gelmesi açısından kadro ve örgütün temposu, tarzı ve uygulayacağı politikanın belirleyici öneme sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Eskiden marxsizmin ortaya koyduğu toplum görüşü ve mücadele felsefesinde determinizm esas alınmaktaydı. Köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist sistemler birbirinin arkasından gelen, zorunlu olarak yaşanacak ve aşılması kaçınılmaz süreçler olarak ortaya konulurdu. Bugün mevcut sistemlerin nasıl değişeceğinin, nereye gideceğinin ve yönünün nasıl olacağının determinist bir yaklaşımla öngörülemeyeceğini, ortaya çıkacak sistemlerin içeriği ve biçiminin nasıl olacağının insanların iradesi tarafından belirleneceğini ve gösterdikleri çabayla bir yöne akıtılabileceğini ortaya koymaktadır. Dolayısıyla hareketimizin yeni mücadele felsefesinde, insana daha fazla rol verilmektedir. İnsan iradesinin sosyal olayların akışının nereye yöneleceği konusunda daha fazla rol oynayabileceğini vurgulamaktadır.

Özellikle bugün Ortadoğu'da yaşanan kaos ve sorunların çözümünün kendini dayattığı bir süreçte, Kürt halkı tabii daha örgütlü olacak ve kadroları daha fazla sorumluluk taşıyacaktır. Bunu yaparken, mücadelenin geldiği düzeyin doğası gereği halkı tabandan demokratik bir biçimde örgütleyerek sağlayacaktır. Demokrasi ve özgürlüğün esas olarak halkın katılım ve mücadelesiyle sağlanabileceği düşünüldüğünde, kadronun esas olarak halkı örgütleyip eğiten, halkla birlikte yaşayan, halkla birlikte çalışan niteliklere sahip olması gerektiğini söylemek bile yersizdir. Tabii kadro böyle bir sorumlulukla hareket ederken yetkici, mevkici ve kendini halkın üstünde gören zihniyette olmayacaktır. Eğer özgürlük ve demokrasi hareketiysek, temel sorumluluğumuz ve yaşamımızın halkı örgütlemek olduğu açıktır. Bunun da bireycilikle olmayacağını, bireyci yaklaşımların insanı toplumdan, onun örgütlenmesinden ve mücadelesinden koparacağı açıktır. Biz toplumun herhangi bir bireyi değiliz. Aksine bir halkı, bir toplumu onunla birlikte örgütleyen, mücadeleye sokan, onun özgürlük ve demokrasisi için çaba gösteren ve birikimlerini karşılık beklemeden bunun için harcayan kadrolarız. O nedenle her şeyden önce kadroların "biz kimiz ve görevlerimiz nedir?" sorusunu her saat, dakika ve saniye kendisine sorması gerekmektedir.

Bugün ideolojik yaklaşımlarımız, teorik tezlerimiz, stratejimiz, taktiğimiz ve politikalarımız her zamankinden daha nettir. Dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan büyük bir değişim sürecine girmiştir. Tek bir bireyin bile bu değişim sürecinden etkilenmemesi düşünülemez. Her birey, her toplum bu gelişmelere cevap verebilirse, kendisi açısından olumlu sonuçlar doğurabilir. Kürt halkı otuz yıldır kendisini çağa ayak uyduracak ölçülere ve düzeye ulaştırmak için büyük bir mücadele içinde olmuş; yüzyıllarca gerçekleşmeyecek değişim ve dönüşümü kendinde yaratarak, 21. yüzyıla önemli bir hazırlık düzeyiyle girmiştir. Halkımızın geldiği bu düzeyin yanında, dünyadaki değişim dinamiğini de iyi yakalayan Önderliğimiz, bu süreci kapsamlı çözümleyip ideolojik, teorik, politik, stratejik ve taktik formülasyonları ortaya koymuş; böylelikle Kürt Özgürlük Hareketinin önünü açmıştır. Bugün dünyada hiçbir büyük devlet ve toplum, yine bölgedeki herhangi bir ülke ve hareket Önderliğimiz şahsında Kürt halkı kadar günümüzü çözümleyip çarelerini ortaya koymamıştır. Bu yönüyle önümüzdeki gelişmelere ve güncele en fazla hazırlıklı olan hareket biziz. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Herkesin farklı düşünceleri, teorileri ve politikaları olabilir ve vardır. Ama bunlardan yaşama cevap verebilecek çizgi Başkan Apo'ya ve Kürt halkına aittir.

Dolayısıyla kadronun sorunlarını ideolojide, politikada ve teoride net olup olmamakla izah edemeyiz. Belki bunları özümseme konusunda bir yetersizliğinden söz edebiliriz. Ancak kadronun duruşunu esas olarak bununla izah etmek doğru değildir. Şu açıkça vurgulanmıştır: Halkı kim örgütlerse, halkın demokratik örgütlenmesini kim sağlarsa, hangi hareket halkla iç içe olur, halkla birlikte yaşar, halkın önüne özgürlük ve demokrasiyi koyar ve bu temelde örgütlemeyi sağlarsa o başarılı olur denilmiştir. Başarının esasının buradan geçtiği tartışmasızdır. Bunun muğlak olmadığı, aksine çok açık olduğu ortadadır.

Halkın demokratik örgütlenme çalışması içine girilmeden, böyle bir çalışmanın kadrosu olmadan, böyle bir örgütlemenin içinde aktif yer almadan şu sorunum var, bu sorunum var demek gerçekçi değildir. Sorunlar şöyledir, böyledir denilerek çözüm gücü olunamaz. İmkanların yetersizliğinden bahsederek imkansızlıklara son verilemez. Sorunların çözüm yeri de, imkansızlıkların ortadan kaldırılmasının yeri de halkın demokratik örgütlenmesinin, halkın katılımının kitlesel biçimde başarılmasından geçmektedir. Bunun dışındaki her türlü çözüm yolu kendini kandırmadır. Farz edelim ki, hiçbir imkan yoktur; bugünkünden daha fazla ağır sorunlar var ve bunu aşmak gerekiyor. Bu durumda da yapılması gereken yine halkın demokratik örgütlenmesini sağlamak, onu eyleme geçirmek, onu sosyal ve siyasal sorunlarında etkili güç haline getirmektir.

Apocu hareketin kadroları beklentili olamaz

Kadroda beklentili bir ruh hali var deniliyor. Peki, kadro neyi bekliyor? Kadronun önüne görevler konulmamış mıdır? Konulduğuna göre, kadronun hiç kimseyi beklemeden, şuradan buradan direktif almadan, şuradan buradan imkan aramadan bizzat halkın örgütlenmesine yön vermesi, derhal halkla birlikte halkın örgütlenmesini sağlama çabasına girişmesi gerekiyor. Bu hareket nasıl gelişti? Apocu hareketin kadroları bir yerde beklentili miydi? Ya da imkan azdır veya çoktur diyor muydu? Aksine bir yerlerden beklemeyi bir yana bırakalım, kendisi beklentilere cevap olacak bir pozisyondaydı. İmkan aramak bir yana, kendisi imkansızlıklardan gelişme yaratma rolüyle hareket ediyordu. Bu açıdan kadro beklentilidir, kafası net değildir gibi şeyler sorunların çözümüne katkı sağlamak bir yana, daha da karışık hale getirmekten başka bir şeyi ifade etmez. Biz bunları söylerken devrimci demokrat kadroyu muhatap alarak ya da devrimci demokrat kadronun niteliğini ve özelliklerini bilerek belirtiyoruz. Yoksa bizim sözümüz mevkici, yetkici, yılgın, dışarıda bekleyen, halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesi konusunda heyecanını kaybetmiş bireylere değildir.

Biz kadro dediğimiz zaman, ilk önce aklımıza gelen ***Kemal Pir*** ve ***Beritan'dır.*** Kemal Pir nasıl bir kadroydu? Buna cevap verilirse, o zaman beklentili olmayı, bir yerlerden beklemeyi, kafalar net değildir demeyi bir kenara bırakıp pratiğe koşulur. O zaman kendimizi örgütlenmeye veririz. Şimdi şöyle bir durum ortaya çıkmıştır: Belirli bir yerde imkan bekleyen, belirli bir yerde sorumluluk verilmesini düşünen ve çalışmanın böyle yürüyeceğine inanan bir yaklaşım bulunmaktadır. Bu, Özgürlük Hareketinin ve Kemal Pir zihniyetinin yaklaşımı olamaz. Bu böyle tahrik edilmiş, böyle öğretilmiş, yetkici, mevkici ve bir yerlerden bekleyerek harekete geçen ya da geçirilen kadro zihniyetinin bize de sirayet ettirilmesidir. Aslında buna erken iktidar hastalığının kadroya sirayet etmiş biçimidir denilebilir. Belki kadroda iktidar isteme yoktur, yetki ve mevki isteme durumu da yoktur; ama hareketin çıkışındaki kadro zihniyeti yerine, imkanların artıp bollaştığı, kitlelerin de hazır olduğu dönemde oluşan kadro zihniyetinin bize yansıması olmaktadır. Bu açıdan esas olarak sorgulanması gereken beklentiler ve netsizlik değil, bu kadro zihniyetinin nasıl ortaya çıktığıdır. Bu yaklaşımdaki sakatlıklar ve yetersizlikleri ortaya koyup, kimseden beklemeyen, beklentili olmayan, yüreğini ve kafasını hareketimizin ortaya koyduğu ideolojik ve teorik çözümlemelere yatıran ve bu temelde halkın örgütlenmesine kendisini veren bir konuma gelmektir. Kadroyu böyle anlamak, böyle görmek doğru olandır.

Şimdi kadro deyince aklımıza hemen bu gelmiyor; belli imkanlar üzerinde görevlendirilip çalıştırılan ve böylelikle çalışma yapan bireyler geliyor. Dolayısıyla, kadro sorunlarımızın aşılmasında öncelikle bu zihniyetin aşılması gerektiğini bilmek ve buna göre hareket etmek gerekir. Kadro bir yerden bir şey beklemeyen, kendisi mutlaka bir çalışma içinde olan ve bu çalışmaları geliştiren kişidir. Eğer bir yerde örgütsüzlük varsa, buna müdahale eden ve örgütlülüğü yaratmak için çalışan kişidir. Kadro bir memur değildir, ne yapacağını bilen kişidir. Bir kadro ne yapacağını bilemiyorsa, esasında bunun sorgulanması gerekir. Çünkü onun görevi örgütsüzlüğün olmadığı, mücadelenin ve eylemin gelişmediği yerde, ideolojik çizgisine, politikasına, örgütlenme ve eylem anlayışına uygun bir çalışma yapma sorumluluğu içinde olmaktır. Bu görevleri yapmak için illa bir yerlerden direktif almaz. Bu sorumluluk doğal olarak onun üzerinde vardır. Bu doğal sorumluluğunu ve varlık nedenini unutan, gerçek bir devrimci demokrat olamaz.

Halk ya da yurtsever çalışanlar eski alışkanlıkları nedeniyle yönetimlerden, kadrolardan beklenti içinde olabilir. Bunun anlaşılır yanı vardır. Bunlar Türkiye'deki mevcut ataletten, siyasal çalışmaların durgunluğundan şikayet edebilir. Bu konuda haklıdırlar. Sorunlar yığılıp ortada kalmışsa, çözüm gücü olarak işler iyi planlanıp düzenlenmiyorsa, çalışanlarımızın ve halkımızın önü açılmıyorsa, bu eleştirilecek bir durumdur. Ancak kadroların halk ya da halkın içindeki doğal önderler gibi şikayet etmesi mevcut durumuyla anlaşılır olabilir, ama kabul edilir olamaz. Bu belki eskiden daha anlaşılır bir durumdu. Ama şimdi Önderliğin ortaya koyduğu yeni örgüt ve kadro anlayışı açısından kabul edilemez. Biz "şu yapılmıyor, şu edilmiyor, şu eksiktir, şu yetersizdir" gibi ortaya çıkan

beklentili ruh halinin belli çevreler tarafından da kışkırtıldığını düşünüyoruz. Zaten kadronun bu hale getirilmesi, şikayet eden, pratikten kopuk, şuradan buradan bekleyen ruh haline sokulması, açıktır ki kadro olmanın zihniyetinin ve bunu devrimci demokratik anlayışının önemli oranda yıpratılması anlamına gelmektedir. Eğer bu durum, bu ruh hali ortadan kalkmazsa, kadro açısından önemli bir erozyon halidir ki, durdurulamadığı takdirde daha kötü sonuçlara da götürebilir.

Tasfiyeci eğilim örgüte karşı güvensizlik yaratmak istedi

Bunları belirtirken, sorunlar yoktur, sıkıntılar yoktur, kadro ve çalışmaları zorlayan etkenler yoktur demek istemiyoruz. Ancak Özgürlük Hareketinin kadrosunun temel özelliği zorluklardan başarılı çıkmak, zorluklar ortamında inancı yüksek tutmak ve mücadeleyi yürütmektir. Biz o açıdan Kürdistan Devrimi'nin tarzının zorluklardan başarıyı çıkarma, zorluklardan bir şeyler yaratma olduğunu söyledik. Buna en somut örnek olarak da her zaman 14 Temmuz eylemini ve ruhunu örnek gösterdik. Bu bir ajitasyon ve propaganda değildir. Bunlar yaşanmış gerçeklerdir. Kürdistan Devrimi'nin tarzı dün de zorluklarla mücadele etmeydi, bugün de zorluklarla mücadele etme ve başarı elde etmedir. Kürdistan Devrimi'nin tarzı bugün de bu nitelikleri taşımak zorundadır. Ancak zorluklardan başarı elde etme, işleri geliştirme tarzını, temposunu ve sorumluluğunu yakaladığımızda Kürdistan'da işleri başarıya götürebiliriz. İster askeri ister demokratik siyaset alanında olsun, bu çalışma tarzını esas almak durumundayız. Aksi halde Kürdistan ve Ortadoğu koşullarında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütmek ve başarıya ulaştırmak kolay değildir, hatta mümkün bile değildir.

Mevcut durumda devrimci demokratik kadrolar açısından mücadelenin geldiği düzey açısından sorunlar varolsa da, imkanların yetersizliğinden söz edilemez. Mevcut sorunlar mücadelenin kitleselliği ve büyüklüğüyle ilgili olan ve ona yeterince cevap verememeden kaynaklanan sorunlardır. Mücadelenin geldiği düzeyde bu büyük güce ve imkanlara doğru yaklaşamamadan, bunların iyi örgütlenememesinden kaynaklanan sorunlar vardır. Yoksa bugünün imkanları bu hareketin başladığı dönemdeki imkanlardan katbekat fazladır. Manevi açıdan da, maddi açıdan da böyledir. Diğer bakımlardan da imkanlar ya da fırsatların fazlalığından söz edilebilir. Ancak sorunlara yaklaşım zihniyetinde yetersizlikler vardır. Bugün sorunlar hareketin ilk dönemindeki yaklaşımla ele alınmamakta; sanki söz konusu yaklaşım sadece o döneme aitmiş gibi görülmektedir. O dönemin devrimci demokratik ruh hali, mücadele ve yaşam felsefesi çerçevesinde işler ele alınmamaktadır. Kürdistan Devrimi'nin tarzı, temposu ve üslubundan farklı bir ruh hali, farklı bir yaşam ve mücadele felsefesi ile ele alındığından, sorunlara yaklaşımda yanlışlıklar ve yetersizlikler ortaya çıkmaktadır. Bunlar önemsiz sorunlar değildir. İşin esası ve özüdür.

Bizim açımızdan ne hazır örgüt ne de hazır imkan aramak doğru olabilir. Hatta sorunların ağırlığından şikayet etmek ve bunun karşısında ne yapacağız biçiminde yakınmak doğru değildir. Bunlar objektif durumlardır, devrimci demokrat kişilerin önünde duran sorunlardır. Biz nasıl yaklaşacağız? Bu sorunlara nasıl cevap olacağız? Önemli olan budur. Açıktır ki, yetersizliklere ve eksikliklere yaklaşımda bir zihniyet yanlışlığı vardır. Bunun düzeltilmesi, doğru bir zihniyete oturtulması önemli olmaktadır. Eğer bu yapılamazsa, mevcut düzeyde durumlar düzeltilse de, örgütsel yapılanmalar ve işler belli düzeyde rayına sokulsa bile, bu defa da bu zihniyetle bu çalışmalar başarıya ulaştırılamaz. Çünkü böyle bir örgüt ve kadro zihniyeti eninde sonunda işler iyi gitse de, imkanlar ve koşullar varolsa da başarısız olmaya mahkumdur. Çünkü yetersiz kadro anlayışı ve mevcut yaklaşım nedeniyle, imkanların olduğu ve işlerin iyi gittiği bir süreçte de rolünü oynayamaz. Çünkü Kürdistan ve Ortadoğu koşullarında bu defa da farklı sorunlar ve engellerle karşı karşıya gelinir. Dolayısıyla bu anlayışın sonucu yakınma, şikayet ve çıkmaz içinde kendini çözümsüz bırakır.

Kadrolarda belli düzeyde varolan ruh hali, mevcut durumda görev almış ve belli düzeyde yönetim ve örgütlenme sorumluluğu taşıyan kişilerde de bulunmaktadır. Onlar da sürekli zorluklardan, imkanların azlığından şikayet etmektedir. Onlar da önlerinin açılmasını, imkan sağlanmasını, işlerin düzene sokulmasını istemektedir. Kendilerinin belirttikleri koşullar olursa başarılı olunacağını düşünen, her şeyin kolay olmasını isteyen bir sorumluluk anlayışı, daha doğrusu sorumsuzluk zihniyeti oluşmuştur. Yönetim düzeyinde olanlar, işlerin başında olanlar böyle bir yaklaşım içinde olursa, ister istemez bunun kadroya, halka ve tüm çevrelere de daha fazla bir tonda yansıyacağı açıktır.

Eskiden de bu tür zihniyetler vardı. Ancak son bir yılda bunun daha da arttığını söylemek mümkündür. Hatta bu zemin ve anlayış devlet de dahil çeşitli çevreler tarafından kışkırtılmaktadır. Herkesin böyle yakınması ve geleceğe karamsar biçimde bakması sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu açıdan böyle bir zihniyetin kışkırtılmasını Özgürlük Hareketini tasfiye etmek isteyen çevrelerin yaratmak istediği bir ortam ve ruh hali olarak görmek, bunu aşmak için daha pozitif düşünmek ve pratiğin içine olabildiğince girerek yaratılan bu havayı düzeltmek esas alınmalıdır.

> "Kürdistan Devrimi'nin tarzı dün de zorluklarla mücadele etmeydi, bugün de zorluklarla mücadele etme ve başarı elde etmedir. Ancak zorluklardan başarı elde etme, işleri geliştirme tarzını, temposunu ve sorumluluğunu yakaladığımızda Kürdistan'da işleri başarıya götürebiliriz. Aksi halde Kürdistan ve Ortadoğu koşullarında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütmek ve başarıya ulaştırmak kolay değildir, hatta mümkün bile değildir."

Tasfiyeci eğilim örgüte karşı güvensizlik yaratmak istedi. Geleceğe karşı güvensizlik yaratmaya çalıştı. Bugün de hala her tarafa olmazlığın teorisini yaymak istemektedir. Elindeki bütün imkanlarla her yere ulaşarak işlerin gelişebileceğine, mücadelenin yükselebileceğine olan inancı değil, inançsızlığı yaymaya çalışmaktadır. Neredeyse büyük devletler ve Kürtleri egemenlik altında tutan güçlerden hareket içerisinde ortaya çıkan tasfiyeciliğe kadar tüm karşıt güçler, "bu iş olmaz, sizin anlayışınızla bu iş yürümez, bu işten vazgeçin ya da teslim olun" dayatmasında bulunmaktadır. Kendilerine göre örgütü tasfiye etmede yol almak için kadroda ve halkta yakınmacı, şikayetçi ve uyumsuz bir ruh halini yaygınlaştırmak istemektedir. Dolayısıyla kadro ve halk içinde belli düzeyde etkisini gösteren bu anlayışların bir de bu yönlü bir boyutunun olduğunu düşünmek gerekir.

Açıktır ki, Kürt Özgürlük Hareketine karşıt güçlerin yürüttükleri savaşın yarısı özel savaştır. Sadece askeri ve siyasi saldırılar yapılmamakta, her alanda özel savaş ve psikolojik savaş merkezleri kurularak halkın mücadeleye inancını, kadronun kendine güvenini ve ruh halini bozma çabası sürdürülmektedir. Yine kitleler içinde bölünmeyi ve kargaşa yaratmayı amaçlayan dedikodu ve tahrikçilik geliştirilerek birçok konuda kitlelerin kafası bulandırılmaya çalışılmaktadır. Türkiye'deki özel savaş merkezinin son yıllarda bu faaliyetlerini arttırdığı bilinmektedir. Bu belirtiklerimizi abartı görmek, komplo teorileriyle açıklamak, ya da olmayan bir düşman yaratmak gibi değerlendirmek büyük bir gaflet olur. Kürt özgürlük mücadelesinin savaştığı güçlerin niteliklerini, bu mücadelenin koşullarını ve diyalektiğini anlamamak, kaybetmeye mahkum olmak demektir.

Bir buçuk yıldır örgütün belli sorunlar yaşadığı doğrudur. İçimizde çıkan tasfiyeciliğin örgüte karşı güvensizliği yaratacak her türlü çabayı gösterdiği de bilinmektedir. Kürt halkı ve kadrolar, uzun yıllar süren mücadelede Önderliğine ve örgütüne güvenerek bu moral güçle mücadele yürüttü. Doğru politika, doğru strateji ve örgüt anlayışı yanında, halkın ve kadronun Önderliğine ve örgütüne güveni mücadelenin süreklileşmesi ve karşı saldırıların boşa çıkarılmasında her zaman önemli faktör oldu. Uluslararası komplocu güçler, bölgedeki Kürt karşıtı güçler, işbirlikçi milliyetçilik, Türkiye ve bir bütün olarak hareketimize karşı mücadele içinde olan tüm güçler bu gerçeği bildiklerinden dolayı, özellikle Önderlik ve örgüte karşı halkın ve kadronun inancını zayıflatma kampanyası başlattılar. Aslında bu kampanya on yıllardır sürüyordu. Ancak son bir buçuk yıla kadar halkın ve kadronun Önderlik ve örgütüne karşı güvenini sarsamamışlardı. Ne var ki bu defa örgüt içinde tasfiyeci çeteci eğilim bu kampanyanın parçası olunca, bu çabalar belli düzeyde etkili oldu.

İlk başta belirttiğimiz gibi, bu tasfiyeci-çeteci eğilim bir dönem örgüt içinde etkili mevkilerde bulunduğundan ve kadro üzerinde bu yönlü çalışma yürüttüğü için örgüt içindeki bazı kadrolara bu fitneyi şırınga etmiş, bunun sonucunda kaçışlara yol açan sonuçlar ortaya çıkmıştır. Bu açıdan Türkiye'de ve başka yerlerde ortaya çıkan bu yönlü saldırıları, spekülasyonları ve kafa bulandırma çabalarını anlamak gerekiyor. Bunu sadece örgüt içinde yaşanan sorunlar ve yetersizliklerle ilgili olmadığını, karşıt güçlerin saldırılarıyla bağlantılı olduğunu, örgüt içindeki zayıflıkların da bu kampanyanın belli düzeyde etkili olmasına imkan tanıdığını görerek yaklaşmalıyız. Eğer böyle yaklaşırsak, o zaman halk olarak, kadro olarak, çalışan olarak Önderliğe ve örgüte karşı saldırılar karşısında daha sağlam duruş içine girerek, daha iyi mücadele yollarını bularak ortamımıza dayatılmak istenen uğursuz amaçlı bu özel savaşı boşa çıkarabiliriz.

Saldırılar sözle değil pratik içine girmekle aşılacaktır

Bu saldırıları boşa çıkartmak, sadece sözle ve bunu bilince çıkarmakla olmaz. Bilince çıkarmak önemli olmakla birlikte, kadronun pratiğin içine dalması, işlere sahip çıkması, sadece seyreden değil de mevcut sorunların düzelmesinde bizzat özne olan, bizzat müdahale eden ve çaba gösteren bir duruma gelmesi önemli olmaktadır. Eğer böyle yaklaşılırsa işler düzelir. İçten ve dıştan geliştirilen saldırılar, örgütü ve kadroyu yıpratma kampanyası boşa çıkarılır. Bu açıdan belli alanda yan yana çalışan kadroların birbirine güven duyması, birbirine destek vermesi, sorunları sürekli tartışarak çözüm arayışına girmesi önemlidir. Kadronun sorunlarını tartışıp çözüm bulma çabası içinde girmesi gerekirken, tartışmalarda yakınma ve şikayeti artırarak değil de, pozitif yaklaşım gösterecek, moral düzeyi yükseltecek ve işlerin üzerine yürütecek bir anlayışla hareket etmekten söz ediyoruz. Sorunların çözülmesi ve kadronun verimli hale gelmesi açısından bu doğru yaklaşımın tutturulması da önemli olmaktadır.

Bu tabii demokratik tartışmayı esas almak, birbirini anlamak, varolan sorunları bireyselleştirmek yerine tüm sorunları halkımızın ve tüm kadroların sorunu olarak görüp yaklaşmak önemlidir. Sorunları başkaları çıkarmış olabilir. Yanlışlıkların ve kötü sonuçların sahibi başkaları olabilir. Bu bizim hep onları eleştirerek, onlar yaptıysa onlara çözsün yaklaşımıyla hareket etmemizi gerektirmez. Sadece sorunları çıkaranı dillendirmemiz, bununla yetinmemiz düşünülemez. Bizim açımızdan eksikliğin, yetersizliğin ve yanlışlığın kimin tarafından yapıldığı değil de, bunların neler olduğu önemlidir. Kadro bu sorunların kendisine ait olduğunu, kim yapmış olursa olsun kendisi tarafından çözülmesi gereken sorunlar olduğunu, halkın evlatları ve özgürlük savaşçılarını sorunlara ancak böyle yakalaşacağını bilmeli ve buna göre hareket etmelidir.

Türkiye'de hedef olarak konulan Demokratik Toplum Hareketi'nin gecikmesi ve zamana yayılmasının kadronun atıl kalmasında, pratiğe yönelmemesinde ve belli muğlaklıkların ortaya çıkmasında payı vardır. Ama kadronun pratiksizliğini, beklentili ruh halini ve işlevsizliğini daha çok bununla izah etmek; özellikle Özgürlük Hareketin kadroları açısından kendini kandırmak ya da kendi rolünü ve gerçeğinin farkına varmamaktır. Klasik anlamda yaklaşıldığında olmayan nedir? Belli alanlarda yönetimlerin belirlenmemesi, kim yöneticidir veya kim yönetici olacak gerçeğinin netleşmemesidir. Bunların belli bir düzeyde sorun yaratması mümkündür. Ancak işin esasının bu olamadığının altını bir kez daha çizelim. Bizim için Demokratik Toplum Hareketi'nin merkezinin ve şuradaki yöneticisinin kim olduğu önemli değildir. Önemli olan bu hareketin misyonunun ne olduğunu bilerek, bunu görerek çalışmalara başlamaktır.

Demokratik Toplum Hareketi'nin örgütlenmesinin esas olarak tabandan gerçekleşeceği dikkate alınırsa, ilk önce merkezin, şu yönetimin, bu yönetimin tespit edilmesini beklemek zaten Demokratik Toplum Hareketi'ni kuruluş gerçeğinin ne olduğunu anlamamaktır. Demokratik örgütlenmeye mahalleden başlanacak, köyden başlanacak, sokaktan başlanacaktır. Bunlar örgütlendirilerek yukarıya doğru gidilecektir. Bu nedenle merkezi belli değil, ili belli değil, ilçesi belli değil diyerek, ne yapılacağının muğlak olduğunun söylenmesi ve beklentili ruh haline girilmesi, aslında Demokratik Toplum Hareketi'ni, toplumu tabandan örgütleyerek meclislerinin oluşturması gerçeğini, her alanın kendi çalışmalarını başarıya götürerek bunların daha sonra belli çatı altında birleştirilmesi gerçeğini bir tarafa bırakarak, daha önceki klasik örgüt anlayışı ve alışkanlıklarıyla yaklaşmak olur ki, bunun da doğru olmadığı açıktır.

Zaten Demokratik Toplum Hareketi'nin Başkan Apo'nun ortaya koyduğu yeni zihniyetinin değiştirmek istediği esas gerçek budur. Bu anlaşılmadan ne Önderliğin ideolojik çizgisine girilir, ne de onun pratiği gerçekleştirilir. Eğer Bir Halkı Savunmak gerçeğinden, yeni paradigmadan esas ve belirleyici olarak halkın tabandan demokratik örgütlenmesini yaratarak özgürlük ve demokratik mücadelesini yürütmek anlaşılmıyorsa, ne kadar söz söylenirse söylensin, ne kadar ideolojik değerlendirmeler ve teorik tespitler yapılırsa yapılsın, halka dayandırılan özgürlük ve demokrasi çizgisine girilmemiş olur. Dolayısıyla dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek zihniyetten uzak kalma yaşanır.

Kadro sorunu derken, hareketimiz açısından bir hususu belirtmek gerekir: Kürdistan'da '70'lere kadar siyasetle uğraşan, daha çok egemen sınıflardan gelen ve ilkel milliyetçi genleri taşıyan kadro gerçeği vardı. Halk özgürlük seçeneğinin gelişmesi ve başarının sağlanması açısından halk özgürlük eğilimini beynine ve yüreğine yerleştiren kadroların ortaya çıkması gerekiyordu. Bu açıdan Kürt halkının özgürlük mücadelesi içerisinde yetişen kadrolar yaratmak önemliydi. Mücadelenin otuz yıldır sürmesi, böyle bir kadro kuşağını ve kadro gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Bu kadro gerçeğinin içerisinde zindanda kalan arkadaşlarımızın önemli bir rolü vardır. Hatta Apocu kadro kişiliğinin, halkçı özgürlük eğiliminin kadro gerçeğinin esasını zindanda yatan ve daha sonra çıkan arkadaşlarımız oluşturmaktadır. Halk özgürlük eğilimin kadro birikiminin esasta zindanda ve dağlarda oluştuğunu biliyoruz. Bu iki alanda yetişen kadro...

Devamı sayfa 19'da

APOCU HAREKETLE KÜRT HALKI İKİNCİ DOĞUŞUNU GERÇEKLEŞTİRMİŞTİR

KONGRA GEL Savunma Komitesi Üyesi Duran Kalkan ile Ortadoğu üzerindeki kültürel saldırılar, Batı ile Doğu toplumlarının kültürel sentez yaratması için gerekli olan koşullar, Kürdistan'ın bu sentez içerisindeki rolü ve Kürt sanatına, sanatçılarına düşen görev ve sorumluluklar üzerine yaptığımız röportajdır.

Serxwebûn: *Ortadoğu gibi savaşın tarih boyunca hiç eksik olmadığı bir coğrafyada son ABD işgali de göz önüne getirilirse ortaya çıkan kültürel karmaşanın olası getiri ve götürüleri, Ortadoğu halkları ve sistem karşıtı hareketlerin bu ortam içerisindeki duruşları nasıl bir sentezi yaratabilir? Dayatılan şiddet ve zor kültürel anlamda Ortadoğu halkları için nasıl bir gelecek yaratabilir?*

Duran Kalkan: Ortadoğu'nun uygarlıklar yaratan bir alan olduğu bilinen bir gerçek. Dolayısıyla tarihsel bakımdan zengin bir kültürel birikime sahip. Son sınıflı toplum uygarlığı olarak kapitalizm, Ortadoğu dışında Avrupa'da gelişen ve dünyaya yayılan bir uygarlık sistemi oluyor. 20. yüzyıl içinde de bütün dünyada belli bir hakimiyet yaratmış bulunuyor. Ortadoğu ile ilişkisi nedir bu uygarlığın? Ortadoğu üzerindeki hakimiyet durumu nasıldır? 21. yüzyılın başında bu konu yeniden derinliğine ve ciddi bir biçimde ele alınan ve herkesi uğraştıran bir konu haline gelmiş durumda.

Miliyetçilik toplumların esas ideolojisi haline getirildi

Biçimsel bakımdan 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Ortadoğu üzerinde de bu uygarlığın bir askeri hakimiyeti sağlandı. I. Dünya Savaşı esasında bir Ortadoğu savaşıydı. Savaşta Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıflatılması ve dağıtılması ile kapitalist uygarlığın Ortadoğu üzerinde askeri hakimiyeti gerçekleşti. 19. yüzyılın özellikle ikinci yarısında bir ideolojik yayılma durumu da vardı. Avrupa etkileri Ortadoğu toplumları içinde milliyetçiliği önemli ölçüde yaymıştı. Bu ideolojik ve askeri üstünlük 20. yüzyıl boyunca Ortadoğu toplumlarında bir siyasi hakimiyet ve ekonomik özümseme yaratmaya çalıştı. Savaşın yarattığı sonuçlar üzerinden kapitalist dünya uygarlığına bağlı siyasi yapılanmalar 20. yüzyıl boyunca Ortadoğu'da oluştu. Bu siyasi oluşumlar kısmi bir düzeyde kazandı. Özellikle Türkiye, kapitalist uygarlığa en yakın bir siyasi yapıyı ortaya çıkardı. İran'da şahlık döneminde kısmen gelişme sağlayan bu durum İslami Devrim ile birlikte farklı bir boyut kazandı. Arap aleminde ise birçok devlet, krallık şeklen kapitalist devletlere benzemeye çalıştılar. Mısır, Irak, Suriye gibi ülkelerde moderniteyi daha çok esas alan gelişmeler de oldu. Ortadoğu'nun tarihsel gerçeğini gören, ama kapitalizmin hakimiyetini de öngören yeni bir siyasi sistemin oluşması yönünde gelişmeler yaşandı. Bunlar ekonomik bir hakimiyeti, etkilemeyi ve sömürüyü de ortaya çıkardı. Kapitalist metropollerin ürettiği mallar yaygın bir biçimde Ortadoğu saharlarına sokuldular. Toplumun tüketim kapasitesi arttırıldı. Devletler düzeyinde de olsa pazarlar genişletildi ve yaygın bir pazar ağı oluşturuldu. Zenginlik kaynakları bununla beraber işletilmeye çalışıldı. Başta petrol ve su kaynakları olmak üzere birçok yer altı ve yer üstü zenginlikleri kapitalist üretimin ihtiyaçlarına göre planlanmak üzere işletilmeye çalışıldı. Bu biçimde de Ortadoğu'nun kaynaklarını işleten, zenginliğini uluslararası sermayeye çeken bir gelişme oldu. İş gücü üzerinde de benzer bir sömürüden söz edilebilir. İster Ortadoğu'daki işletmelerde olsun ister diğer alanlara ucuz iş gücü olarak taşıma biçiminde olsun, önemli bir işgücü sömürüsü yaşandı. Daha çok ideolojik askeri hakimiyete dayanan; siyasi ve ekonomik kısmı ise montajcılığı, kompradorluğu ifade eden bir hakimiyet Ortadoğu'da kuruldu. Kaynaklar sömürüldü, taklit biçiminde kapitalist devletlere benzeyen devletler oluştu, askeri paktlar geliştirildi.

Milliyetçilik ideolojisi dinin yerine birincil düşünce olarak toplumlarda hakim kılındı. Çoğu yerde dinle uzlaştırıldı. Ama toplumların esas ideolojisi haline getirildi. Arap, Fars, Türk milliyetçilikleri böyle bir düzeyi kazandılar. Din büyük ölçüde değişik mezhepler ya da tarikatlar biçiminde bu milliyetçiliğin hizmetine sokuldu. Şeklen ve dışarıdan bakıldığında Ortadoğu da böylece sisteme katılmış oldu. Kapitalist dünya sistemi Ortadoğu'da da hakimiyet kazanmış oldu. Ama bunun dünyanın diğer alanlarında olduğu gibi sistemin bu alanı özümsemesi düzeyinde olduğunu söylemek zor tabii. Kapitalist sistem böyle bir güce ve etkinliğe ulaşamadı. Öyle bir derinlik kazanamadı.

Kendi içindeki çatışmalı durum da Ortadoğu üzerindeki etkilemeleri veya Ortadoğu üzerindeki yönelimlerini etkiledi. Özellikle yüzyılın birinci yarısında İngiliz-Alman, yüzyılın ikinci yarısında ABD-Sovyet çelişki ve çatışması bölgede böyle bir etkide bulundu.

Şimdi 20. yüzyılın sonuna, 21. yüzyılın başına doğru geldiğimizde dünya çapındaki bu çatışmalı durumlar önemli ölçüde aşıldı. İngiliz-Alman çelişki ve çatışması AB esprisi temelinde yeni bir düzey kazandı. Kendi içinde çelişkiler, çatışmalar olsa da bunu birbirini hırpalayacak askeri, siyasi düzeye ulaştırmaktan uzak duruldu. O sistem aşıldı. Ona fırsat vermeyecek bir siyasi sürece girildi. AB'nin ana anlamı bu oluyor zaten. ABD-Sovyet çekişmesinde de Sovyetler çözüldü, dağıldı. Böylece o bloklaşmaya dayalı siyasi askeri gelişmeler havada kaldı.

Bu durumların Ortadoğu üzerindeki etkisi derin oldu tabii. Bir yandan bu çelişkilere dayalı oluşan sistem bu çelişkeler ortadan kalkınca boşlukta kaldı, dayanaklarını kaybetmiş oldu. Diğer yandan özümsenmeyen, tarihsel kökleriyle de bağlı kalan, ama kapitalizmin özelliklerini de kısmen kendi içine alan yapı tabii çelişkili, boşlukta kalan bir durum arz etti. Bu yeni bir çelişki ve çatışma durumunu gündeme getirdi. Kısmen etkilenmiş, kabuk biçiminde hakimiyet kurmuş, ama özümseyememiş olan kapitalizm Ortadoğu'yu gerçekten özümseme ihtiyacı duydu. Ortadoğu'nun kendisinin dışında özümsenmemiş bir biçimde kalmasını güvenliği açısından tehlikeli gördü. Sömürüsü açısından zarar verici, sınırlandırıcı buldu. '90'ların başından itibaren bu bir çatışmaya yol açtı.

Körfez Savaşı esasında böyle bir savaştı. ABD'nin kapitalist sistem adına 20. yüzyıl çelişkilerinin aşılması ardından bölgeye geliştirdiği müdahaleyi ifade etti. Yeni Dünya Düzeni koydular bunun adını. Ardından Filistin ve Kürdistan'a yönelik müdahaleler gelişti. Filistin'e sözde barış projesini, Kürdistan'a da uluslararası komployu dayattılar. Esas olarak Ortadoğu'da tarihsel köklerle buluşma temelinde, ama çağdaş gelişmeleri de özümseyerek yeni bir sistem kurma istidadı gösteren bu hareketler Kürdistan'da ve Filistin'de bununla ezilmek, zayıflatılmak istendi. Çünkü bunlar Alman-İngiltere ve ABD-Sovyet çelişki ve çatışmalarının ortadan kalktığı, ABD'nin kapitalist sistem adına Ortadoğu'yu tümden özümsemek istediği bir dönemde; bu çelişkiler ortamında yeterli bir özümsemeyi, hakimiyeti gerçekleştiremediği durumu gidermek üzere gerçekleştirmeye başladığı yönelimler önünde tehlike arz ediyor, engel oluşturuyorlardı. Bunları kısmen zayıflattıktan sonra da tabii 11 Eylül ile birlikte ABD'nin 3. dünya savaşı adını verdiği yeni bir saldırı durumu gelişti. Afganistan'a askeri harekat gerçekleştirildi. 2003 baharından itibaren de Irak'a askeri müdahalede bulunuldu. Bu süreç devam ediyor. Afganistan ve Irak yoğun bir askeri çatışma durumunu yaşıyor. Her ne kadar varolan devletleri yıkılmış, yeni yönetimler kurulmaya çalışılmış olsa da günümüzde geçerli olan halen askeri bakımdan çatışmalı bir durumdur. Filistin'de de çözümsüzlük ve çatışmalı süreç devam ediyor. Bush yönetiminin ABD seçimleri ardından bu durumu bölgeye daha fazla yayma ve bölgede daha çok derinleştirme eğiliminde olduğu görülüyor; açıkça ilan da ediliyor.

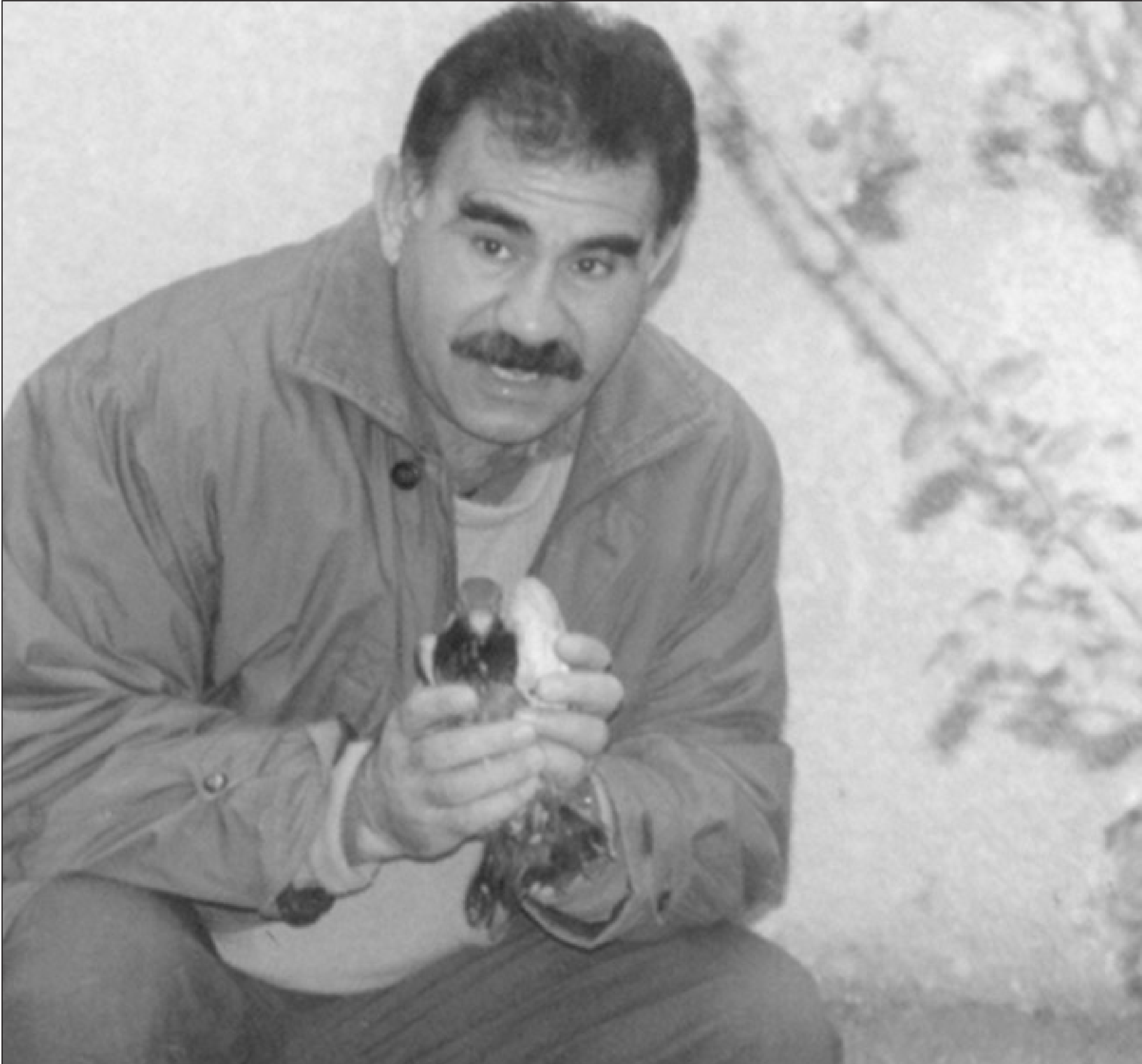
ABD'ye karşı direnen Ortadoğu'nun tarihi ve kültürel birikimidir

Dayatılan şiddet ve zordan, emperyalizmin ABD, İsrail ve İngiltere ittifakına dayalı olarak yürüttüğü askeri saldırıları anlıyoruz. I. Dünya Savaşı'yla oluşan eski siyasi statükoyu parçalamayı da öngörüyor. Çünkü o statükoyla kapitalizm Ortadoğu'yu özümseyemedi. Bölgenin derinliklerine inen bir hakimiyet kuramadı. Amerika bu durumu aşarak gerçekten bölge derinliklerine inen, bölge üzerinde hakimiyet kuran, özümseyen, bölgeyi tamamen kapitalist sisteme açan bir hakimiyeti, buna fırsat verecek bir egemen sistemi Ortadoğu'da yaratmayı öngörüyor. Dünya savaşı kapsamında yürüttüğü bu çatışmalara dayalı olarak Ortadoğu'dan başlamak üzere yeni bir düzeni yaratmayı da hedefliyor. Bu düzen esas olarak Ortadoğu'nun özümsenmesi, kapitalizmin bütün uygarlık tarihini tümüyle özümseyen bir uygarlık sistemi haline gelmesini hedefliyor. Bu temelde de kısmi bir kararlılığı var. Başka türlü işleri yürütemeyeceğini anlamış durumda. Çok ölçüsüz bir saldırı düzeyi de var.

Buna karşı bir direnç görülüyor tabii. En azından görüntüde olan bu. Fakat bunun uygarlık tarihinin derinlikleri ile de bir bağı var. Çünkü zaten bu siyasi yapı bir kabuk biçimindedir. Esas olarak Ortadoğu ile, bu tarihsel, kültürel gerçekliği ile tam bütünleşmiş, kaynaşmış değil. Onu tümden kendine katmış değil. Yani özümsetmiş değil. Şimdi bu çerçevede iki yönlü, birbiriyle ittifak içeren bir çatışmalı durum yaşanıyor.

Birisi kabuk düzeyinde kalan, aslında kapitalizmin ilk yansımalarının ortaya çıkardığı sistemdir. Milliyetçilik direniyor yani. Milliyetçiliğe dayanan siyasi askeri sistem direniyor. Mevcut devlet ve yönetimler nezdinde gerçekleşen bu. Diğeri, Ortadoğu'nun tarihi direniyor tabii. Kültürel birikimi direniyor, halklar direniyor. Doğal toplumdan bu yana gelen bu büyük halk birikimleri, kültürel değerleri direniyor. Bu direncin süreceği kesin. Fakat bir çözüme gitmiş de değil. Irak örneğinde gördük ki, dünya savaşıyla Avrupa kapitalist uygarlığının ortaya çıkardığı siyasi yapılar, devlet güçleri çok fazla direnme gücüne sahip değiller. Bir milyonluk ordusu vardı Saddam Hüseyin yönetiminin. Herkesi korkutuyordu Ortadoğu'da. Fakat yirmi gün bile Amerika saldırıları karşısında direnemedi. Ona karşın kısmen tarihle kendini birleştirebilen, toplumsal gerçekliği biraz yansıtabilen, kültürel düzeyli siyasal yapılanmalar bir buçuk yıldır başa baş direnç gösteriyorlar. Neredeyse ABD'yi çıkmaza soktular. Yenilgi ile yüz yüze getirdiler. Bu tarihsel olarak oluşmuş kültürel birikimin bir direncidir. Burada kabuk düzeyinde kapitalist devletlerin milliyetçiliğe dayalı oluşumlarının direncinin çok ciddi olmadığını görmemiz gerekir. Bunlar ABD saldırılarının kapsamlı olduğunu görünce bütün tarihsel mirası da arkalarına almaya çalışıyorlar. Bu 19. yüzyıl da Osmanlı merkezi yönetiminin Kürdistan'a saldırısı karşısında Kürt beylerinin direnmelerine, isyanlarına benziyor biraz. Toplumu da buna katmaya çalıştılar. Aslında Osmanlı seferlerine karşı Kürt halkı da direndi. Bunlar birer gerçek, ama önde direnişi sürdüren şey olarak ağalar, beyler görüldüler. Onlarda çok fazla direnemeyip ezildiler zaten, yenildiler. Örgütsüz kalan toplum saldırılar karşısında, baskılar karşısında ezilmeyi yaşadı. Şimdi bu devletlerin ABD saldırıları karşısındaki durumu, konumu 19. yüzyıl da Osmanlı saldırıları karşısındaki Kürt ağa ve beylerinin durumuna benziyor. Dolayısıyla direnme, başarma şansları yok aslında. Fakat imkanları öyle kolay elden bırakmak da istemiyorlar. Belli bir güç biriktirmişler, sömürünün, baskının tadını almışlar. Onu sürdürmek istiyorlar. Zorla yıkılana kadar da böyle direteceğe benziyorlar. Ama öyle bir dış zor karşısında yeni bir direnç gücü olma, gerçekten

"Milliyetçilik ideolojisi dinin yerine birincil düşünce olarak toplumlarda hakim kılındı. Çoğu yerde dinle uzlaştırıldı. Ama toplumların esas ideolojisi haline getirildi.Arap, Fars, Türk milliyetçilikleri böyle bir düzeyi kazandılar. Din büyük ölçüde değişik mezhepler ya da tarikatlar biçiminde bu milliyetçiliğin hizmetine sokuldu. Şeklen ve dışarıdan bakıldığında Ortadoğu da böylece sisteme katılmış oldu. Kapitalist dünya sistemi Ortadoğu'da da hakimiyet kazanmış oldu."

bir sistem sürdürme güçleri yok. Öyle görülüyor ki, adım adım dağılacak ve ezilecekler. Esas direnç, tarihsel olarak oluşan kültür birikiminden, onun toplumca özümsenmiş yapılarından geliyor. Mevcut durumuyla da Irak örneğinde, yine Arap sahasının diğer alanlarında gördüğümüz gibi bu direnç kaynakları bilimsel bakış açısından, çağdaş düşünsel ve siyasal yapılanmalardan uzak bulunuyorlar. Yenilenmemişler. Kapitalizmi aşacak bir içeriğe, bakış açısına, hedeflere, stratejik ve taktiklere kendilerini ulaştırmamışlar. Dolayısıyla da zayıf durumdalar. Direniyorlar, tarihten aldıkları güçle belli bir direnci gösterebilecek durumdalar, ama başarma imkanları zayıf. Çünkü bakış açısında, hedeflerde kapitalizmi aşan bir düzeye sahip değiller. Kapitalist yaşamı aşan bir yaşam çerçevesi ortaya çıkarabilmiş değiller. Dolayısıyla onların da bir direnişi daha uzun bir süre devam ettirseler de başarma imkanları fazla gözükmüyor. Belki kapitalizmin başarısızlığını da ABD müdahalesinin başarısızlığını da ortaya çıkarabilirler. Ona da tam başarı sağlatmayabilirler, ama kendilerinin de yalnız başına başarma güçleri yok. Aslında yenilenmiş, bilimsel felsefeyi edinmiş dolayısıyla özgürlük, eşitlik, demokrasi, kardeşlik yönünde daha ileri bir ideolojik çerçeveyi ortaya çıkarmış, Ortadoğu'nun zengin kültürü ile bu halkların yeni özellikler içeren değerlerini birleştirmiş olsalar, siyasi çizgi olarak ortaya çıkabilseler, halkların gücünü onunla örgütleyebilselerdi başarı kazanabilirlerdi tabii. Fakat hali hazırda böyle bir örgütlülükleri, böyle bir güçleri yok. Böyle bir çizgiye ulaşabilmiş değiller. Onun için de başarı şansları az gözüküyor.

Ortadoğu'da yakın zamanda bir çözüm görükmüyor

Aslında böyle bir çizgi Kürdistan'da geliştirilmeye çalışılıyor. Başka toplumlarda da kısmi arayışlar var. PKK hareketi böyle bir çizgi hareketine gittikçe dönüştü, kendisini değiştirdi, yeniden yapılandırmaya çalışıyor, ama henüz bir sistem kazanmış, halkı örgütlemiş, pratikleştirebilmiş değil. Kürdistan'da bile etkin bir mücadele haline gelemiyor. Diğer toplumlara yansıması ise daha da zayıf tabii. Daraltılmış durumda. O nedenle bu direniş değerleri ile bilimsel bir çizgi birleşebilmiş değil. Bununla birleşemediği için demokratik devrim çizgisinin gelişimi zayıf kalıyor. Böyle bir çizgi ile birleşemediği için de direniş değerleri eziliyor, tutunamıyor, büyüyemiyor.

Böyle bir handikap var şimdi. Gidiş ne olabilir? Böyle bir çizginin güçlü gelişimi olsaydı, direniş değerleriyle birleşebilseydi ABD saldırılarıyla, onunla kısmi çatışma durumunda olan Avrupa uygarlığının yarattığı siyasi statükonun birbiriyle çatışması ortamından yararlanarak yeni bir uygarlık doğuşunu Ortadoğu geliştirebilirdi. Demokratik uygarlık, halkların özgürlüğü, eşitliği, kardeşliği temelinde yaratılabilirdi. Demokratik ekolojik bir toplumsal yaşamı var edebilirdi.

Bu yönlü çabalar var. Ne kadar gerçekleşir tabii bunu gelecek gösterecek. Fakat yakın zamanda görülen o ki böyle bir gelişmenin de tehditi altında, bunu kendisi için tehlikeli görenler, çatışma ile birbirini hırpalayıp daha fazla bitirme durumunu kendileri açısından tehlike görerek uzlaşmaya doğru gidebilirler. Ne yeni dünya düzeni adı altında kapitalizmin geliştirdiği yeni müdahale tam başarıya gidebilir ne de halkların demokratik yapılanmasını öngören, tarihsel kültürel değerlerle de birleşen çözüm tam gerçekleşebilir. Bu çatışmaların ardından bunların geçici bir uzlaşması ortaya çıkabilir. Eğer uzlaşma olmazsa giderek çatışma bu iki güç arasındaki çatışmaya dönüşebilir.

İleri bir zaman diliminde, yakın gelecekte ABD ile bölge devletleri arasındaki çatışma sona erecek. Dağıtabildiği kadar dağıtacak onları ABD, kalıntılarıyla uzlaşacak. Fakat esas sistem kurmada ya Ortadoğu kültürüyle kısmi bir uzlaşmaya varacak ya da çatışma aslında tarihsel kültürel birikime dayanan yeni demokratik Ortadoğu arayışıyla, 20. yüzyıl statükosu ile birleşmiş yeni kapitalist müdahale arasındaki bir çelişki ve çatışma olarak devam edecek. Gelişme nasıl olabilir? Tümüyle bir şey söylenemez. Dolayısıyla Ortadoğu'da yakın zamanda kolaycı bir çözüm de yok. Bu çelişki ve çatışma durmu bu biçimde devam edecek. Ve dünyayı da etkileyen bir çatışma olarak varolacak. En azından bu yüzyılın ilk çeyreğinin böyle geçeceği anlaşılıyor.

– Türkiye'nin AB'ne katılım süreci 2005 yılına damgasını vuracak gibi. Bir Anadolu kültürü ürünü olan TC beraber yaşadığı ve Mezopotamya kültürünün taşıyıcıları olan Kürt halkı ile bu kültürlerin temsilciliğini Avrupa kültürünün içerisinde yapabilecek mi? Bir Avrupa ve Mezopotamya-Anadolu kültür sentezi yaratılabilecek mi?

– Mezopotamya ve Anadolu Avrupa'ya ne kadar katılabilecek? Gerçekten katılabilecek mi, katılamayacak mı? Orası tam net değil tabii. Esas çelişki, çatışmalı durum buradan kaynaklanıyor zaten. Herkeste kaygı var tabii. Kolay gerçekleşebilecek bir durum da değil. Neden böyle bu durum?

Bir kere Avrupa katılımcılığa açık değil. Mevcut durumda emperyalist özellikleri aşmış değil. Yani başka kültürlerle birleşmeyi, kaynaşmayı, onları katmayı ve o temelde büyümeyi öngören bir demokratik yaklaşıma sahip değil. Avrupa demokrasisi dardır bu konuda. Avrupa sisteminin demokratik karakterinden çok emperyalist karakteri geçerli halen. Emperyalist karakter de katmak yerine özümsemeyi öngörüyor, köleleştirmeyi öngörüyor. Ya tümden kendi içinde eriyecek, herhangi bir farklılığı olmayacak ya da dışında kalacak. Bunu öngörüyor, bunu dayatıyor. Türkiye ile tartışmaları bu düzeydedir. Avrupa bu yaklaşımı aşmadıkça Türkiye devlet olarak AB'ne girse de Anadolu, Mezopotamya kültürü ile Avrupa kültürünün kaynaşmasından, yeni bir kültürel sentez yaratmak için yeni bir sürece girmesinden söz edilemez.

Benzer durum Ortadoğu kültürü için de, Mezopotamya ve Anadolu kültür yapısı için de geçerlidir. Bunlar da kendilerini zayıf görmüyorlar. Her ne kadar günümüzde ekonomik, askeri, siyasi bakımdan Avrupa karşısında zayıf olsalar da tarihsel gerçeklik ve kültürel birikim bakımından kendilerini Avrupa'dan daha büyük, daha güçlü olarak görüyorlar. Bu bakımdan da Avrupa tarafından özümsenmeye, eritilmeye yine bir sentez düzeyine gelmeye çok açık değiller. Öyle bir iradeden, anlayıştan yoksunlar.

Bir de şu var: 20. yüzyılda ortaya çıkan ekonomik, siyasi, askeri gelişmeler karşısında, Avrupa'nın bu düzeyde yaşadığı gelişmeler karşısında bir ezikliği, küçük görülmeyi de yaşamış bulunuyorlar. Bunun yarattığı bir daralma, bundan doğan bir savunma yaklaşımı var. Avrupa'nın bu hegemonyacı yaklaşımına karşı tepki de var. 20. yüzyıl boyunca geliştirdiği hegemonyacı saldırılar sürecinde ortaya çıkan bir tepki oluyor bu. Küçük görülmenin yarattığı refleks de denilebilir. Bu bakımdan kültürel özümseme ve yeni bir sentez yaratma yönünde bir ilişkilenmeye karşı bile bir tepki, kendini savunma var. Bu, Mezopotamya'da Kürt, İran, Arap kültüründe daha fazla var. En çok Avrupa ile bu konuda ilişkilenen Türkiye; insan Türk basınını, siyasetçilerini, aydınlarını incelediğinde, baktığında, yine Avrupa'ya gitmiş Türk insanlarının yaşamını göz önüne getirdiğinde; onlarda bile Avrupa karşısında, Avrupa kültürünün yutma yaklaşımı karşısında ne kadar dar, temkinli, tepkili, savunmacı konumda olduğunu rahatlıkla görebiliyor. Türkiye öyle olduktan sonra Ortadoğu'nun diğer toplumlarının bu tutumu daha fazla göstereceği kesin. Bu bakımdan gerçekten böyle bir katılmanın olup olmayacağı bir tartışma k=onusu. Avrupa kabul etmeye açık ve hazır değil. Anadolu ve Mezopotamya da katılmaya açık değil. Bunun koşulları mevcut ideolojik siyasi yaklaşımlar çerçevesinde, ekonomik yaklaşımlar çerçevesinde hazır değil. Bunun için öyle çok buluşabileceklerini, sağlıklı katılabileceklerini, yeni bir kültür sentezini yaratacak bir sürece gireceklerini düşünmek çok iyi niyetli bir düşünce olur. Bundan ziyade çelişki, çatışma, mücadele günümüzün yaşanan gerçeği oluyor.

Peki hep böyle mi olur? Bu durum hiç aşılmaz mı? Yok öyle de değil. Bu durum belirttiğimiz özelliklerinden kaynaklanıyor. Avrupa'nın emperyalist karakterinden, Anadolu ve Mezopotamya'nın ise tarihsel olarak kendisini büyük görmesinden, güncel olarak da aşağılanıyor hissetmesinden doğan yapısından kaynaklanıyor. Bu durumlar aşılırsa; Avrupa emperyalist yaklaşımı aşarsa, gerçekten başkalarını katma gücünde olan bir demokratik yapılanma Avrupa'da gelişirse yine Anadolu ve Mezopotamya eritilmek, özümsenmek istenen değil de katılıp başkasıyla kardeşçe bütünleşmek isteyen bir durumla karşılar, buna kendini açık hissedebilirse, tarihsel böbürlenme ile güncel aşağılanma duygusundan kendini kurtarıp bir ideolojik siyasi çizgiye kendini ulaştırabilirse; yani bunları öngören bir demokrasi bu alanda da gelişirse o zaman bu kültürlerin kaynaşmasından, buluşmasından, yeni bir kültürel sentez sürecine girilmesinden söz edilebilir. O koşullarda bu gelişebilir.

Demek ki, bunun olabilmesi için Avrupa'da emperyalist yaklaşımların, emperyalist sistemin kırılması gerekiyor. Türkiye ve Mezopotamya'da da işbirlikçi, dar milliyetçi, despotik, ideolojik siyasi yapılanmaların kırılması gerekiyor. Demokratik, halkların çıkarını arz eden, birliğine ve kardeşliğine dayanan bir demokratik yapının gelişmesine bağlı oluyor. Böyle bir durum bu sahalarda gelişirse; hem Avrupa'da hem de Anadolu ve Mezopotamya'da bunlar ortaya çıkarsa işte o zaman bir buluşma ve kültürlerin karşılıklı yeni bir sentez yaratacak etkileşimi ortaya çıkar.

Apocu devrim ile Kürt kültürünün güçlü bir doğuşu yaşadığı gerçek

Sınıflı toplum uygarlığından bu yana ve beraberinde gelişen savaş kültürünün dışında ilk defa savaşı kendisi için, temsil ettiği kitleler açısından bir çıkış olarak görmeyen bir paradigma gelişiyor. Beş bin yıllık savaş kültüründen sonra ortaya çıkan bu gelişmeyi Ortadoğu ve Kürt kültürünün ikinci bir doğuşu olarak değerlendirebilir miyiz? Özgün olarak, temsil ettiğiniz hareketin yarattığı kültürel gelişmelerin Kürdistan'da son yıllarda yaşadığı gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Ben tabii tarihsel bakımdan kültürel gelişme dönemlerini ayrıntılarıyla ifade edecek durumda değilim. O kadar ayrıntılı incelemelerim de yok. Tarihsel olarak ne tür hamleler yaşadı, ne tür gelişmeler içinde oldu Kürt kültürü? Kimler bunu yaptı? Ne tür engellerle karşılaşıldı? Ne tür zorluklar yenildi? Onları izah edecek durumda da değilim. Ama genel planda şunu biliyoruz ki, sürekli Kürdistan' da kültür katliamı yaşandı. Yaşatılmaya çalışıldı. Toplum üzerindeki işgal, istila ve katliam hareketleri en temel etkilerinden birisini de kültürel birikimler üzerinde gösterdiler. Kürt toplumunun zengin kültür birikimleri bu saldırılar karşısında hep yok edildi. Arkasından asimilasyon ile önemli bir kısmı yok edildi. Ancak dağlara sinmiş olarak, yüksek doruklarda, toplumun kalbinde, Kürt kadınında bu birikim, kültürel değerler yaşatıldı. Günümüze kadar taşındı ve günümüzde özgürlük mücadelesiyle birleştirildi. Bunlar bir gerçek. Yine belli dönemlerde Kürt düşüncesinin aydınlanmasının hamle düzeyinde geliştiğini biliyoruz. Bunun büyük bir kültür hamlesi olduğu da kesin. Doğal toplumdan gelen bir yanı var bir defa Kürt toplumunun. Doğal toplum sürecini en etkin yaşayan bir topluluk. Dolayısıyla aslında kültürel birikimi o dönemde en fazla sağlamış olan toplum oluyor. Ya da toplumların başında geliyor. Sanatı da bu dönemde en ileri düzeye geliştiriyor. Biz biliyoruz ki, önce sanat vardı. İdeoloji de, siyaset de, diğer şeyler de sanattan doğdu. Ya da baskının, sömürünün olmadığı dönemlerde sanatın varlığıyla işleyen toplum düzeni baskı ve sömürünün doğuşuna paralel olarak ideolojinin, siyasetin doğuşuna, gelişimine yol açtı. Bir kere doğal toplum özelliklerinin Kürdistan'da, Kürt toplumunda güçlü olduğunu belirtmek lazım. Yine Kürt toplumunun sınıflı toplum uygarlığıyla karşılaşan, bir yandan bu uygarlığın gelişimine ham maddelik yaparken diğer yandan ona karşı direnerek özgürlük demokrasi kültürünün oluşmasına, korunmasına en büyük katkıyı sunan bir topluluk olduğu kesin. Her zaman baskı sömürü karşısında direnen özgürlük ve direnme kültürünü en çok biriktiren, yaratan bir halk özelliği taşıyor. Tabii bunu her zaman koruyamadı. Saldırılar karşısında çoğu zaman kaybetti. Katliamlarla ezildi, ürkütüldü, korkutuldu, giderek teslim bile alındı. Bütün bunlar zayıflatıldı, teslimiyetçilik de kısmen geliştirildi, ama tarih içinde direnme kültürünün gelişiminde hep öncü rol oynayan halklardan birisi. Bütün direnme süreçleri böyle.

Düşünceyi geliştirme anlamında Zerdüşti çıkışın Kürt tarihinde büyük yeri var. Kürt aydınlanmasının önemli bir yönü, büyük bir çıkışı. Tabii Kürt kültürünün de önemli bir gelişmesi. Doğal toplum birinci sayılabilir. Sınıflı toplum uygarlığının saldırılarına karşı ta Hurrilerden başlamak üzere gösterilen direniş, yine önemli bir kültür birikimi görülebilir. Zerdüştlük, özgürlük ve direniş kültüründe Kürt toplumunun yaptığı en büyük doğuş, hamle olarak ele alınabilir. Apoculuk da yeni bir doğuşu ifade ediyor. Artık tarihte olanların kabul edilmesine göre kaçıncı doğuş denilirse o ayrı bir konu, ama Apocu devrim ile Kürt kültürünün güçlü bir doğuşu yaşadığı gerçek. Zaten bu devrimin özü bu. Yeni bir kişilik yaratma, yeni bir yaşamı ortaya çıkarma, yeni insan ilişkilerini yaratma, toplum içerisinde yeni değerler, kabul edilebilir yeni değerler yaratma özelliği taşıyor. Bu bakımdan eski, geri, gerici, sömürücü olana karşı yeni, özgür, demokratik, paylaşımcı, adil, eşitlikçi, kardeşçe olandan yana. Kürt insanının ve toplumunun yaşamında böyle yeni değerleri geliştiren, kökleştiren, yeni ahlakı oluşturan bir özelliği var. Bu en büyük kültür devrimidir işte. Bu yönüyle büyük bir kültür hareketi olma özelliği taşıyor. Bunun belirttiğim tarihsel temelleri var. Halkın direniş tarih ile bire bir bağı var. Dağlara sinmiş direniş ruhu ile bağı var. Gerillaca gelişmesi de burdan ileri geliyor. Tarihsel olarak oluşan kültür ile başat bağlantısı böyle oluşuyor. Mevcut kültür devriminin dağa dayalı, gerillaya dayalı gelişmesi buradandır ve yanlış, hatalı değildir. Kürdistan'daki yaşam diyalektiğine uygun bir olgu. Fakat esas onlarla birlikte; tabii bu büyük direniş mirası, kültürü olmasa, o öz, ruh olmazsa bir çıkış olamazdı, ama şu önemli. Ortadoğu'daki hegemonyanın Kürdistan'da imha ve inkar sistemi temelinde, insanlığı yok etmek istediği bir ortamda, süreçte bunun toplumca önemli ölçüde benimsenmek zorunda kaldığı, dolayısıyla kendini inkarın önemli ölçüde yaşatıldığı bir zeminde ortaya çıkması büyük önem arz ediyor. Buna kültür katliamı denilebilir. En büyük kültür katliamının yaşandığı bir ortam olarak görülebilir. İnsanlığın yok edilmesi, katledilmesi olgusuydu. Böyle bir duruma karşı onu tersine çevirmek üzere gelişen bir kültür devrimi. Kültür katliamından kültürleri yeşertmeyi, demokratik yaşam içinde, kardeşlik içinde kültürleri yeşertmeyi ön gören bir kültür devrimi. İnsanlığın yok edilmek istendiği bir süreçte en özgürlükçü, eşitlikçi, paylaşımcı, en demokratik, sonuna kadar kardeşliği esas alan, en fedakar, en cesur özelliklere dayalı, sağlam bir ahlakı geliştirmeyi öngören bir kültür devrimi. Yeni insan özellikleri böyle oluşuyor.

Şöyle diyebiliriz. İnkar, yok etme, kültür katliamı ne kadar derin, vahşi idiyse buna 0özgürlük, demokratik özlü kültür devrimi olma karakteri o kadar güçlü. Kültürel gelişme hamlesi o kadar güçlü. Ancak böyle bir güçle, derinlikle, özle bu katliam boşa çıkarılabilir, tersine çevrilebilirdi. Onu da gösterebildi. Bunu nelerle yapıyor, işin sırrı nedir? Tabii bu konular çok yönlü değerlendirilebilir. Tarihsel mirası da burada görmek gerekir. Halkın tarihsel olarak oluşturduğu o direnme kültürünü;

dağda yaşamayı sonuna kadar öngören, ama direnişten asla vazgeçmeyen, özgürlük dışında yaşamı asla kabul etmeyen duruşunu görmemiz gerekiyor. Buna yol açan doğal toplumdan edindiği yaşam özelliklerini, kültürel birikimi görmemiz gerekiyor. Yine dayatılan inkar ve yok etmenin vahşi boyutlarını görmemiz gerekiyor. İnsan soyunun kabul etmeyeceği bir durum. Ki buna karşı tepki, ret gelişiyor. Bir de tabii önderlik özelliklerini görmemiz gerekiyor. Yeni insan özelliklerini yaratmada Başkan Apo'nun dehasını, tutarlılığını, sanatsal tarzını, tutku düzeyinde insana, insanlığa, halka, özgürlüğe, eşitliğe, demokrasi ve kardeşliğe olan bağlılığını görmemiz gerekiyor. Bunlar da tabii böyle büyük bir hamlenin yaşanmasında önemli rol oynuyor. Yoksa öyle Kürdistan'da sanat etkinliği, kültür hamlesi kolay gelişmezdi. Aşiretçi, feodal yapılanma direnişleriyle, peşmergecilikle bir kültür oluşmazdı. Yeni Kürt ve yeni Kürt toplumu onlarla doğamazdı. Onlar sadece belki ölümü geciktiriyordu, uzatıyordu biraz. Ya da kolaylaştırıyordu ölümü diyelim; uzatarak, acıyı azaltarak. Öyle denilebilir. Yoksa bir yeniden doğuşun, dirilişin; özgürlük temelinde yeni Kürt'ün, Kürt toplumunun ortaya çıkışının kaynakları değillerdir. Yanlış ele almamalıyız. Onun için de PKK'yi ve Başkan Apo'yu öyle bir siyasi liderlik, işte yeni bir parti kuruluşu olarak görmemek lazım. İşte KDP'de var, YNK, Celal Talabani var, Barzaniler var. PKK'de öyle bir parti, Başkan Apo'da öyle bir önderlik denilirse bu, olguyu doğru tanımlamamak, devrim gerçeğini, Kürt toplumunun yaşadığı demokratik devrim gerçeğini doğru ve derinlikli anlamamak olur. Hayır çok yanlış da olur o. Öyle yanlışa düşmemek lazım. Çok ayrı olgular bunlar. Birisi yok oluşun, tüketilişin, kapitalist, emperyalist hegemonya altında Kürt'ün yok edilişinin uçlarıdır. Kürt'ü yok eden sistemin Kürdistan'daki uçları oluyor. Dolayısıyla Kürt'ün yok edilişine katılan, ama onu biraz uzatan özellik taşıyor. Diğeri ise inkar, imha sistemine karşı, kültür katliamına karşı bir yeniden dirilişi, doğuşu, özgür, demokratik, kardeşçe dünyaya yeniden gelişi ifade ediyor. Ve gelişmeyi ifade ediyor, ilerlemeyi ifade ediyor tabii. Bu gerçeği görmemiz gerekiyor. Bu bakımdan da apayrı olgular. PKK ve Başkan Apo gerçeğinin böyle bir doğuş, diriliş olma, kültür devrimi, kültür hamlesi olma özelliği var tabii. İnsanın ve toplumun yeniden doğuşu, yeni bir yaşamın doğuşunu ifade ediyor. Bu da yeni bir kültürün doğuşu demektir. Eski direniş kültürünün, doğal toplumdan gelen özgürlük kültürünün mirası üzerinde ama çağdaşça, bilimle donanmış olarak yeni bir ahlakı oluşturma temelinde, yeni bir felsefe ve ideolojiye dayalı bir biçimde yep yeni bir insanlık hamlesini içeriyor. Bunu böyle görmemiz, anlamamız, böyle değerlendirmemiz gerekir, böyle sahiplenip katılmamız, yaşamamız ve yaşatmamız da gerekiyor. Doğru anlayış, yurtseverlik bunu gerektiriyor. Hele hele sanatçı olmak tümüyle ruhla, anlayışla dolarak böyle bir hamlenin en önünde, hamlenin gelişimine katılan bir nefer olmayı gerektiriyor. Sanatçının öncülük pozisyonu bu düzeydedir Kürdistan'da. Filozoflar gibi, dehalar gibi, sanatçıların da böyle bir öncülük rolünün olması; mevcut kültür hareketini böyle ele alarak, algılayarak Kürdistan'daki gelişmeleri böyle görerek, buradan görev ve sorumluluk çıkartıp kendini buna göre eğitip, yetkinleştirip tarihsel bakımdan böyle öncü bir rolü oynaması gerekir.

Kaos nitelikli bir aşamadan geçerken öze dayalı bir kültürel gelişmenin yaratılmasında Kürt sanatının ve sanatçılarının oynaması gereken rolü nasıl tanımlayabiliriz? Bir sanatçının halkının ilerlemesindeki rolü, siyasi ve toplumsal alan üzerindeki etkilerini nasıl tanımlayabiliriz?

– Kürt sanatçılarının günümüz Kürdistan gerçekliğinde oynayabilecekleri çok tarihi temel roller var kuşkusuz. Ama böyle sanatçılar nerede? Gerçekten Kürt sanatı ve sanatçısı ne kadar gelişti? Bir Kürt Rönesansını ne kadar geliştirebiliyorlar? Toplumsal değişime, yeniden yapılanmaya ne kadar yön verebiliyor, öncülük edebiliyorlar? Tabii bu hususlar tartışma konusu.

Son otuz yıllık mücadeleye dayalı olarak sanat ve edebiyat alanında Kürdistan'da bir kıpırdanmanın, arayışın olduğu, kısmi çabaların ortaya çıktığı bir gerçek. Çünkü böyle bir mücadeleyle gerilikler ve gericilikler parçalandı. Ulusal demokratik değerleri yüceltmek temelinde kahramanca verilen mücadelelerle büyük özgürlük ve demokrasi birikimleri ortaya çıktı. Köklü devrimci değişimi yaşadı Kürt toplumu. Yeni bir düşünce, yaşam felsefesi çıktı ortaya.

Başkan Apo öncülüğünde yaşamı anlama, evreni anlama, dolayısıyla yeni yaşam ölçüleri geliştirme yönünde birey ve toplum köklü alt üst oluşları, değişimi yaşadı. Yeni değerler çıktı Kürt toplumunda. Ulusal değerler, demokratik değerler, özgür yaşam değerleri, kardeşlik, paylaşım gibi demokratik özellikler arz eden bir değişim, değerler yaratma süreci yaşandı. Bu büyük bir birikimdi. Eskiyi yıkmada önemli bir düzey yakalandı. Yeni yaşamın özgür, iradeli insan ve toplum yaşamının nasıl olması gerektiği yönünde de dev gibi bir birikim ortaya çıktı. Fakat bu birikim sanatla işlenmiş değil henüz. Güzel sanatlar alanında işlenmiş, insan ve toplum yaşamına dönüştürülmüş, topluma mal edilmiş olmaktan uzak bir durum yaşanıyor. Bu bir gerçek. Tabii biraz müzik alanında bir gelişmeden söz edilebilir; ki tarihsel olarak da müzik zaten her dönemde varolan bir sanat alanı. Günümüzün devrimci gelişmelerine dayalı olarak çok daha ilerlemiş, yetkinleşmiş durumda tabii. Onu da görmek, kabul etmek lazım. Fakat onun dışındaki alanlarda bu son yıllarda bir arayış bir çaba; bu temelde yeni ürünler ortaya çıkarma kısmen yaşanmış olsa da henüz bir hamleye dönüşmüş, dolayısıyla da yeni, özgür Kürt bireyini ve toplumunu şekillendirecek, her dalda güçlü bir sanat hareketi ortaya çıkarılmış değil. Arayışlar henüz girişimler düzeyinde. Ön ürünler kısmen çıkmış, ama büyük bir sanat hamlesine ulaşamamış. Dolayısıyla da toplumu ve bireyi yeniden şekillendirecek bir rönesans gerçekleştirilememiş durumda. Önü açılmış, ilk adımları atılmış, çabaları var, ama büyük bir Rönesans hareketi yaşanamıyor. Sancıları var bunun.

Bunun gelişimi önünde siyasi engeller var tabii. Ağır baskı, inkar sistemi devam ediyor. Ortamı yok, zorluklarla karşılaşıyor. Ekonomik, mali alt yapısı yok. İnkar sistemi dağıtıyor hepsini, izin vermiyor.

Bir de insan mantalitesinin zayıflıkları var tabii. Geçmişten gelen, inkar sistemi içinde yetişen, duygu bakımından belli bir düzeyi olsa da bilinç olarak, irade olarak zayıflıkları yaşayan, teslimiyete, işbirlikçiliğe daha açık bir insan yapısı çeşitli biçimlerde varlığını sürdürüyor tabii. Bu bakımdan güçlü duyan, güçlü hisseden, derin düşünen ve müthiş yaratan kişilikler ortaya çıkamıyor. Hızla ve yaygınca çıkamıyor. Dolayısıyla da güçlü bir sanatçı girişimi hızla yaşanamıyor. Yoğun bir arayış, tartışmayla buna heveslenenler, bir takım değerler üremeye çalışanlar, kısmen üretenler de var, ama henüz bütün bunlar başlangıç kabilinden denilebilir. Büyük hamleye dönüşemmiş. Büyük sanatçılarını, sanatçı örgütlerini ve ürünlerini ortaya çıkaramamış durumda. Bir defa bu tespiti yapmak gerekiyor. Bunun için de toplumun özgürlükçü, demokratik ilerleyişinde sanat hareketi oynaması gereken öncü rolü tam oynayamıyor aslında. Özgürlük hareketinin yeniden yapılanması, değişimi yaşaması, Önderliğin geliştirdiği demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum çizgisi temelinde kendini eğitip dönüştürerek ve yeniden yapılandırarak toplumu ilerletecek yeni bir süreç başlatmada sanat hareketinin oynaması gereken öncü rol tam oynanamıyor. Sanat alanındaki zayıflık bu değişim ve yeniden yapılanma konusundaki zayıflıkları ortaya çıkarıyor. Zorluklar, sarsıntılar oluyor. Özellikle hareket ve halk dış etkilere, saldırılara karşı savunmasız bırakılıyor. Bunu en son 2003 yılında Irak zemininden ABD'nin bilinçli, planlı geliştirdiği içten teslimiyeti ve ihaneti örgütleyerek hareketi dağıtma, kendi gerçeğinden uzaklaştırma ve kendini inkar ettirme ve böylece ABD sistemine entegre olma çabaları karşısında gösterilen zayıf direnççe gördük. Eğer güçlü bir sanat ve edebiyat hareketi olsa, insanı ruhuyla, duygusuyla, düşüncesiyle değiştirebilen, özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik değerleri ruhuna kadar özümseten böylece yep yeni kişilikler ortaya çıkaran bir sanat hareketi olsaydı kendi değerlerini inkar ettirmeyi öngören tasfiyeci, prokatif saldırılar karşısında kadro, hareket, halk daha savunmalı daha dirençli olurdu. Bu zayıflık, saldırılar karşısında da zayıf kalınmayı, kısmi savrulmaları yaşamayı getirdi. Devrimci demokratik değerlerin sanatla, edebiyatla toplum ve bireyde kökleştirilememesi, saldırılar karışısında da savunmanın zayıf olmasını ortaya çıkardı.

Mevcut sanat ve sanatçılığı kapsamlı bir eleştireden geçirmeliyiz

Demek ki, yeniden yapılanmayı sağlayabilmek için bir kere ortaya çıkarılan değerlerin özümsenilmesi, tarihsel köklerle birleştirilmesi, tarihsel kültürel değerlerle bütünleştirilmesi gerekiyor. Bunu da sanat ve edebiyat yapar. Ancak bu yapıldıktan, böyle bir kökleşme yaşandıktan sonra; ya da böyle bir çalışmaya dayalı olarak değişim, yeniden yapılanma güçlü bir biçimde başarılabilir. Bunu net söyleyebiliriz. Bu açıdan da sanat ve edebiyat gelişmeden siyasette yenilenme, yeniden yapılanma; güçlü bir siyasi hamleye halkın kalkmasını beklememek lazım.

Çok çaba harcıyoruz bu konuda, hiç kötü niyetli de değiliz. Önderlik çaba harcıyor her şeyden önce. Binlerce gerilla var, direniyor. Binlerce insanımız zindanlarda direniyor. Hepsinin teşvik edici yönleri var. Bunlara rağmen yeniden yapılanmada, yeni bir siyasi hamleyi güçlü bir biçimde geliştirmedeki zayıflıkların esas nedeni aslında sanat ve edebiyatın bu konuda rolünü oynayamamasından ileri geliyor. O açıdan da sanat alanını eleştirmek gerekiyor, yoğunlaşmak lazım üzerinde. Mevcut sanatçı anlayışını, sanatçı duruşunu köklü bir eleştiriden geçirmek lazım. Mevcut olanı normal göremeyiz, yeterli bulamayız. Geçmiş savaş sürecinde olduğu gibi ancak bu kadar olabilir, yeterlidir, allah bundan da razı olsun diyemeyiz. O zaman anlamı ve rolü farklıydı. Şimdi sanat hareketinin değişim ve yeniden yapılanma sürecindeki yeni siyasi mücadele hamle sürecindeki rolü ve anlamı kesinlikle farklıdır. Sanat hareketinin bu rolü yerinde, zamanında başarıyla oynayacak bir düzeye gelmesi gerekiyor. Sanatçının bunu hisseden, bilen, anlayan ve yüksek bir sorumlulukla, görev aşkıyla, müthiş bir enerji ile görev ve sorumluluklarına sahip çıkarak işini yapan, bu değişim ve yeniden yapılanma hareketine öncülük eden bir duruşu ortaya çıkarması gerekiyor, böyle bir kişiliği oluşturması gerekiyor.

Ne yazık ki, bu henüz tam tartışılmış değil. Bu durumu böyle gören, kabul eden, kendine bu biçimde rol biçen bir sanatçı topluluğu oluşamamış ya da henüz zayıf. Kendini geri görüyor, zayıf görüyor, en azla yetiniyor, ülkeden uzak, halktan ve mücadele değerlerinden uzak, basit yaşam içerisinde kalmayı kendine yedirebiliyor. Dolayısıyla da ne güçlü bir yoğunlaşmayı, üretimi ortaya çıkarabiliyor ne de sağlam bir örgütlülüğe kendisini ulaştırabiliyor. Eleştirisi az, tartışması az, örgütlenmesi yok. Bu geçen bir yıl içinde neredeyse varolan örgütlenmeleri bile dağıtıldı. Bir tasfiye olma yaşanıyor. En çok örgütlü olunması, üretim yapılması, mücadele edilmesi gereken bir süreçte tasfiye olma yaşanıyor. Bu ters bir durumdur. Bu olmaz. Bu biçim duruşa sanatçılık denilemez artık. Bu bakımdan eski sanatçı düzeyi Kürdistan'da aşılmıştır.

Sanat nedir? Sanatçı kimdir sorusunu yeniden sormak gerekiyor. Buna, günümüzün görevlerine, toplumun günümüzdeki ilerleyiş durumuna bakarak da cevap vermek gerekiyor. Öyle eline her saz alana, eli kulağa atıp belli bir avaz çıkarana sanatçı diyemeyiz artık. Biraz ajitasyon, propoganda yapmakla sanatçı olunmuyor. Gerçekten yeni değerler ne kadar yaratılıyor? Müthiş devrim değerleri güzel sanatlar alanında ifadeye ne kadar kavuşturulabiliyor? Yeni insan özellikleri ve ölçüleri ne kadar işleniyor? Toplum özgürlüklere dayalı demokratik yapılanışı, örgütlenişi, yaşama ulaşması ne kadar işleniyor ve sunuluyor topluma? Dikkat edilirse bunlar hiç yoktur. Bunları tiyatro veriyor, sinema veriyor, resim veriyor, heykel veriyor. Bu alanlarda henüz adım atılmış değil. Bazı tiyatro girişimleri oldu, son bir iki yıldır üç beş film denemesi var. Daha aslında bir girişimi ifade ediyor, deneme düzeyindedirler. Yeni özgür birey ve toplum ölçülerini verecek özelliklerden uzaklar. Nicelik bakımından da, nitelik bakımından da tabii insan ve toplumu şekillendirecek bir düzeye ulaşamamışlar. Bir ön girişim, bir arayış, başlangıç adımı anlamında da değer biçilebilir. Arkası büyük bir hamle biçiminde getirilirse iyidir bu. Fakat mevcut düzeyiyle yeterli görmek mümkün değil.

Örneğin hemen Kürt sineması deniliyor, her yıl bir kaç festival düzenleniyor. Bana göre çok anlamlı değil. O festivalleri yapmak yerine harıl harıl film çevirmek için çalışılsa daha iyidir. Üç beş filmi ortaya çıkarıp her yıl tekrar göstererek festival yapmak değil de yılda 15-20 film yapacak bir sinema çalışmasını Kürdistan'ın her tarafına oturtmak lazım. Doğrusu ve gerekli olan budur. Öbürü, yani hiç değeri olmayan birisinin ufak bir değer bulunca onu tekrar tekrar kullanma girişimine benziyor. Bir fukaralık yaklaşımı. Sanatçı fukara olamaz. Fukaralık sanatı geliştiremez. Dolayısıyla Kürt sinemasının fukaralık yaklaşımından kurtarılarak zengin bir düzeye ulaştırılması gerekiyor. Esas ve gerekli olan bu. Bu olursa değişim ve yeniden yapılanma da üzerine düşen rolü oynar. Bu rol öncülük rolü, bu rol otuz yıllık mücadeleyle ortaya çıkarılan değerlerin tarihsel ve kültürel birikimle buluşturularak kökleştirme, bireyin ve toplumun ruhuna, duygusuna işletme rolüdür. İnkar böyle kırılır. Aslında eskiyi kırdı siyasi askeri mücadele. Ama yeni olan, özgürlükçü olan, sanat ve edebiyatla insan ve toplumun ruhuna, duygularına işlenmediği için Kürt insanı halen boşlukta duruyor. İnkardan tümden kopabilmiş değil. Özgürlükçü, demokratik, yurtsever değerlerle tam bütünleşmiş, özümsemiş, dengesini bulmuş olmaktan uzak. Bunu sanat ve edebiyatın yapması gerekiyor. Hızla yapılması gerekiyor. Bu olmadan yeniden yapılanma tam başarılamaz. Siyasi mücadelede yeni bir hamle olmaz. Ancak bu sanat hamlesiyle, edebiyat hamlesiyle birlikte olursa siyasal mücadele de, siyasal örgütlenme de bir hamle yapabilir. Bu kadar stratejik düzey kazanıyor. Birleşiyor. Böyle ele alınması lazım. Bu biçimde sanatın rolünü görür, anlar ve buna göre bir üretim düzeyine, etkinlik düzeyine ulaşırsa yine sanatçı böyle bir anlayışla, sorumlulukla görevlerine, çalışmalarına sahip çıkarsa işte o zaman hem büyük bir rönesans gelişir, sanat hamlesi olur, hem yeniden yapılanma başarılır. Toplum yeniden, daha kapsamlı, güçlü bir özgürlük ve demokrasi hamlesine kalkar. Yeniden yapılanma gelişir. Yeniden yapılanmayı sadece örgütün bazı sistemleri arasındaki değişim olarak değerlendirmemek gerekir. Birey ve toplum yaşamındaki köklü değişiklikler olarak da görmemiz gerekiyor. Toplum yaşamının, örgütlülüğünün yeniden yapılandırması olarak da değerlendirmeliyiz. Ve böyle bakarsak tabii ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır.

KADIN UYANIŞI PATLAMA DÜZEYİNDE

Yaşadığımız coğrafya da, yine genel koşullar içinde bir kadın duruşundan veya formülasyona kavuşmuş biçimiyle Kadın kurtuluş ideolojisinden bahsedeceksek onun ortaya çıkış nedenlerini, çok iyi irdelemek zorundayız. Kadın çok dayanaksız, donanımsız, örgütsüz bir gerçeklikle yüz yüze kalmıştı. Kalmıştı derken bu gerilerde bıraktığımız bir durum değil, hala da kadın üzerinde çok ağır bir atmosfer hüküm sürmektedir. Ki bu da kaynağını erkek egemenlikli toplumdan alıyor. Günümüzde pervazsızlık düzeyinde bir egemenlik hüküm sürüyor ve aslında, sosyal alan başta olmak üzere birçok alanda bir kadın katliamına neden oluyorsa bu gerçeği tespit etmek zor olmayacaktır. Sistemin günümüzde yaşadığı kendi söylemleriyle tam bir zıtlık teşkil etmektedir. Bir yandan demokrasi, insan hakları, kadın hakları vb gibi söylemler, diğer yandan her şeyi sistemin çıkarlarına kurban etme iki yüzlülüğü var ortada. Bunu görmemek olamaz. Bunlar, ne yazık ki çağımızın en tespitli ve ağır sorunlarıdır. Yalnız kadında bazı konularda düğmeye bastığını görmek önemli, yani kadın uyanışı patlama düzeyinde bir gelişim seyri izliyor. Kadın bunun teorik boyutunu tam ifade edebiliyor mu? Hayır. Bunu yeterli yapamıyor. Kadının dorukta yaşadığı özünde bir özgürlük arayışıdır ve her bir adımı bunu ifade eder. Bu bizde yıllardır dağların doruklarında sürdü ve bazı yanlarıyla zirveleşti. Yani bu kadın başkaldırısının yalın bir ifadesi oldu bir bakıma.

Kadın çok deneyimsizlikler yaşadı belki, ama kendine ait bir mücadele tarihide yarattı. Buna kadının öz değerleri de demek mümkündür. Gelenekleşen bir tarih var ortada, lekesiz ve kendine yani kadına ait. Bir söz var, denir ki "her şeyimi elimden alabilirsiniz, ama yaşadıklarımı asla." Tam da bu türden kadına ait değerler birikti ve bunları kadınlar hayatlarını ortaya koyup yarattılar ve tarihlerine mal ettiler. Bu geleneğe bağlı olarak mücadelemiz bir tutkuya dönüştü ve kesintisiz ilerliyor. Günümüzde kadının amaçları da diye bileceğimiz ideolojik, kültürel birikim bir bütünen kadının mücadele tarihinden süzülüp gelen deneyimleridir. Yani ne taklittir, ne de şablondur. Kadın ideolojisinin özü, kadının kendine ait bir dünyayı ifade eder. Ona sunulan, daha doğrusu onun mahkum edildiği verili dünyadan adım adım kurtulmaktır. Kadınca olmak. Örneğin doğaya bir kadın gibi bakmak. Ekolojik değerlerle kendi tarihiyle yakışır biçimde yeniden buluşmak, sistemin doğa tahribine karşı durmak, onu sevgiyle korumak, ona ana gibi sarılmak ve onun tüm yaratımlarına saygıyla yaklaşmak çok önemli bir ideolojik duruştur. Yine insanlığı bitirme noktasına getirip yaşam sınırlarını zorlayan mevcut sistemi, kadın bakışıyla sorgulamak, sistemin dayanaklarını bir bir çözmek, tüm toplumsal dokuları içinde kendi yerini tespit etmek, kendi aleyhine işleyen çarkları işlemez kılmak ve mutlaka kararlı bir güce dönüşmek. Yine bu lanetli sistemin kadın üzerindeki sistemli baskı, sömürü kontrolünü sağlama kamçısını eline alan erkek dünyasını zorlamak, deşifre etmek. Erkeğin elinden kötülüğün kaynağı olan silahları tek tek almak, kadının nihai hedeflerinden olmalıdır. Erkeği de uygarlığın ve insanlığın sınırlarına çekmek, bunun dönüşüm mekanizmasını başta kendinde oluşturmak ve erkekle özgürlük ve eşitlik sınırlarında yeniden buluşmak. Aşkın, sevginin meşalesini kendi iradesiyle tutuşturmak, ideallerini korumak ve bunun amansız savaşçısı olmak kaçınılmaz olmalıdır. Yaratıcılıkla dolu dünyasını yeniden keşfe çıkmak, bu keşifle bin bir güzellikle buluşmak, güzellikleri kendi kökleriyle buluşturup insanlığa bağışlamak onurlu kadın olmaktır. Yaşama anlam yüklemek kadar, bir kadın duruşunun neleri kurtaracağının ayırdında olabilen güçlü kadındır. Kötülüklerin kaynağını kurutmadan pandoranın kutusundaki güzelliklere de ulaşamazsın ve kötülerin silahlarını ellerinden alamazsın. Bütün bunların keşfidir kadın ideolojisine ulaşmak. Sistemi yorumlarken, onun ömrünü uzatan cehaletten kurtulmak, tüm toplumsal dokuları bilimsel yorumlamak, bunu da kadının duygusal zekasıyla yapmak çok can alıcı bir nokta olmaktadır. Ve bütün bunlar için yola çıkmak elbette bir cesaret gerektirir. Kadını bağlayan o kadar gerici olgu var ki ortada, bunları geride bırakma kararı bile tek başına bir ideolojik devrimi ifade eder. Bedelleri vardır ve bu bedeller olmadan karanlıkları aşamayız. Kadının kurtarmakla yükümlü olduğu sadece bir cins değil bir dünyadır aslında. Buna soyunmaktan daha şerefli ne olabilir ki.

Günümüzde her açıdan yeterli bir ideolojik düzey yakalandı mı kadın açısından gibi bir soruda gelebilir akla. Her konuda olduğu gibi bu konuda da kesin ve mutlak belirlemeler yapılmamalıdır. İnceleme gücü gösterebilirsek eğer, bizi tüm geriliklerden kurtaracak bir kültürel birikim oluşmuştur. Ulaştığın sonuç tercih ettiğin yaşamdır ideoloji bir anlamda. Mücadele kesintisiz bir olgudur. Sadece dönem ve ihtiyaçlara göre değişkendir. Ulusal, siyasal, askeri ve sosyal olarak bizim açımızdan çok hızlı bir süreç yaşandı. 20-30 yıl içinde binlerce kadın şehitle bu süreç taçlandı. Yaşanan deneyimler tecrübeler, kazanılan ruh ve en önemlisi de kazandığımız yeni bir yaşam oldu. Bu da yeni ideolojimizin kaynağı oldu. Kadın kendi gücünü tanıdı, sınadı. Bir çok alanda kendini kendine ispatladı ve gerçek olan kendisiyle, yani kadınla tanıştı. Kaldı ki bu süreç ne bizimle başladı ne de bizimle sonuçlanacak. Sürekli yeni olgular eklenecek bu gerçeğe ve kadın ideolojisi her gün yeniden yeniden harmanlanacaktır. Bu gelişme insanlığın umudunu teşkil etmektedir. Kadının yaratacağı köklü gelenek her şeye bakışımızda önemli değişiklikler yapacaktır. Bu bir temenni olmaktan çıkmış bir realiteye dönüşmüş.

Bizler genel olarak bazı olguları anlamaktan, tanımaktan ziyade onun biçimleriyle çok uğraşırız. Başkan Apo bir konuşmasında diyor ki, *"fazla yorumlamak saptırmaktır."* Gerçekten en büyük saptırma ve ikiyüzlülük de işte bu alanda yaşanıyor. Çünkü çok yorumlanıyor ve klişeleştiriliyor. Oysaki aşkın en kutsal bir yerde olması gerekiyor. Kutsal şeylere bu kadar el atılmamalı, ele ayağa düşürülmemeli, onun doğasıyla oynanmamalı, çirkinliklere bulaştırılmamalı, saygılı yaklaşılmalı, kendi özgünlüğü içinde yaşanmalıdır. Adına sevgi, aşk, kara sevda denen duygusal durumları incelediğimizde çok vahim sonuçlarla karşı karşıya kalıyoruz. Neden bu kadar hüsranla bunları anlamak durumundayız? Hiç bir konuda toplumsal boyutlar yadsınamaz, ama en nihayetinde bu duygular iki kişi arasında gelişir ve yaşanır. Sistemler aşkı, sevgiyi öyle çok barajlamışlardır ki bireylerin aşması, altından kalkması çok zor, hatta genelde imkansız hale gelmektedir. Devlet kanunları, toplum gelenekleri, aile yargıları, ekonomik zorluklar ve tüm bunların ilişkiler üzerindeki çıkarları en değme duyguları öldürmeye yeterde artar bile. Yaşanan bir dramdır aslında. Bu kadar çıkarın ve hesabın bulaştığı bir ilişki katledilmeye mahkumdur. Nitekim yaşananda budur. Kaldı ki aşkın yaratıcısı kadın olmalıyken, bu konularda karar alınırken taraf bile değildir. Ona sadece duyguları bırakılmıştır, duygularını dillendirmesi de mümkün değildir. Özellikle Kürdistan ve Ortadoğu'da karşılığı büyük ihtimalle ölümdür. Durum böyle olunca işte bu konuda hep kara ve acıklı bir tablo çıkıyor karşımıza. Sevgi ve aşk mantık gerektirdiği kadar duygularla bağlantılı olaylardır. Yani çok kalıplara sığdırılıp sınırlar çizilemez. Yine genel bir boyutu olsa da kişilere ait olgular olduğundan, kişinin yaşam ilkeleri onun duruşunu ve seçimlerini belirler. Seçimler ve tercihler değişkendir.

Bu konular bizimde en sorgulayıcı olduğumuz hususlar olmaktadır. Sorgulama düzeyi bile çok önemli bir süreci gerektirdi, biraz yaşadıklarımız kazandırdı bu düzeyi. Tabii sorgulamak ne ucuz ele almak ne inkarcılıktır. Her ikisi de değildir. Var mı yok mu, olmalı mı olmamalı mı gibi sahte yaklaşımlara da girmemek ve en bilimsel felsefik temellere oturtarak ele almak doğru olanı yapmaktır. Basitleştirmek zavallılıktır, inkarcılık ise hiçliktir.

Kendi açımızdan ele aldığımızda, hiçbir şey kader değil belki, ama bizim kader düzeyinde yaşamamız gerekenler vardı. Biz sevgi ve aşk hareketi ve arayışçılarıyız. Yüreği aşkla dolu olmayanlar bu dağlarda böyle kalabilirlermiydi. Özgürlük aşkı, doğa aşkı, insan aşkı, karşı cinse duyulan aşk ve bunların bütünüdür insanı olmak. Yani aşk, duygu ve yürek işidir. Tarihin gerçekliği içinde bunlar nasıl bir öneme sahip? Yine bütün bu gerçekleri tanımak ve köklerine kavuşturmak insana çok önemli veriler sunmaktadır. Aşkı bazı gerçeklere bağlamadan gelişmeye, yenilenmeye, iradeleşmeye, seçim yapmaya, doğruya ulaşmaya, kendini kurtarmaya, cesaretlice yaşamaya, özgürce, hilesiz sevmeye gücü yeter mi insanın. Sevgiyi aşkı bu güçte yakalamış bir birey neleri aşamaz ki. İşte bu noktada böyle aşk arayışçısı olduğumuzu iddia ediyoruz ve çok önemli bir düzeyin yakalandığını da rahatlıkla söyleyebiliriz.

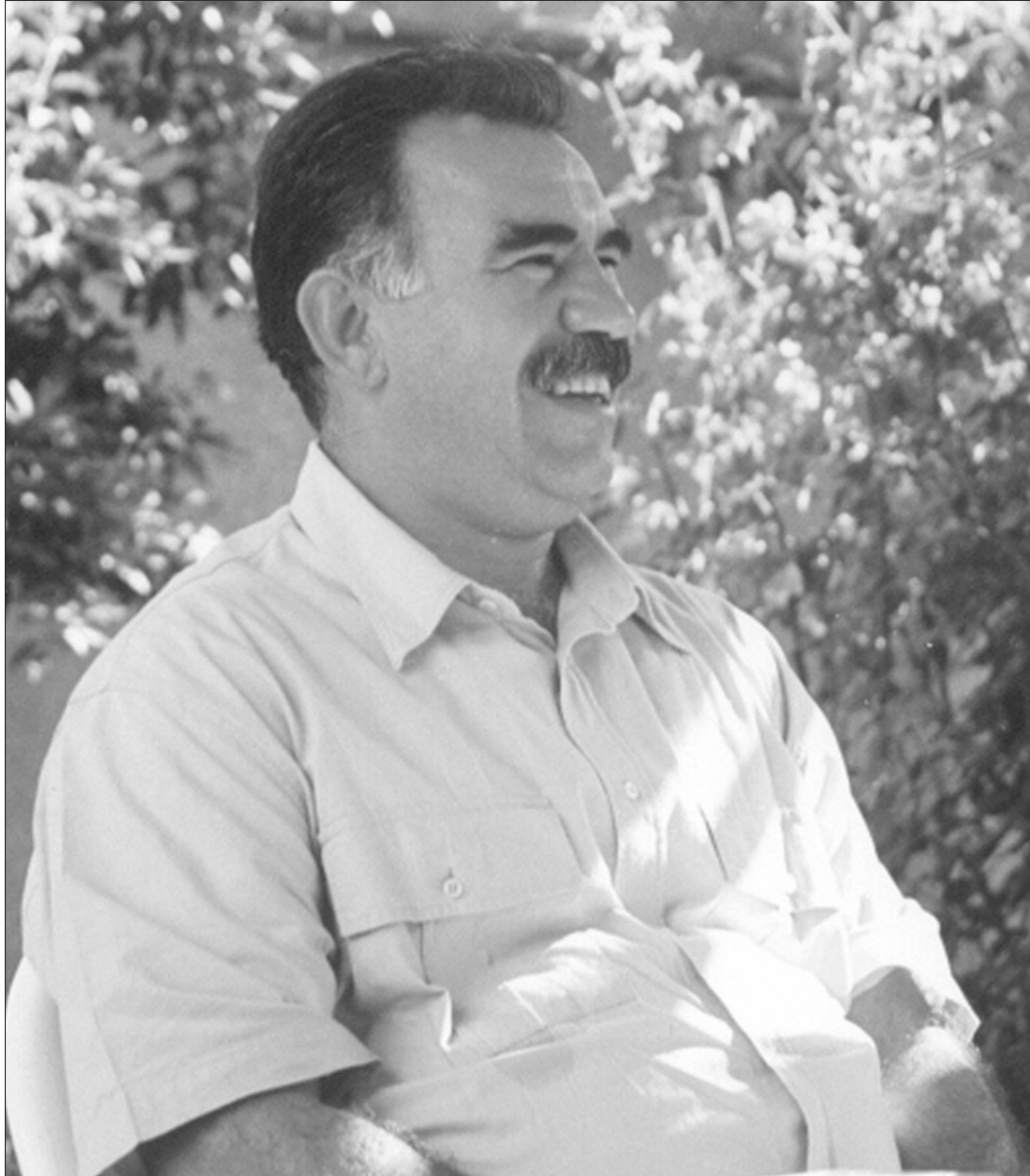
Bir toplumun sosyal çürümüşlüğünü, yozlaşmasını o toplumun aşk da ki zayıflığında görmek mümkündür. Sevmeyi başarabilmek çok önemli. Sevgi ve aşk tutkusuyla bakabilirsen, halkını sevebilir onun acısını paylaşabilirsin. Sevgiyle aşkla baktığın her şeyi güzelleştirirsin. Aslında sevgi yalındır, yüce duygulardır. İnsanlığın bu duygulara çok ihtiyacı var. Sevginin giremediği her kapıdan kötülükler girer. Bir de aşk mutlaka kendi yasalarıyla yaşanmalıdır. Bu yasaları korumak için insanlık tarihinde aşk tanrıçaları ve tanrıları vardı. Bu yasalar o kadar güçlü ki; her şeyi kendi gölgesinde bırakır, aydınlıkta yaşar. Oysa günümüzde tüm gölgeler aşkın üstüne düşmüştür. Herkes aşk ister, herkes buna ihtiyaç duyar, ama kimse onu kurtarma mücadelesi vermez. İşte bu anlamda biz aynı zamanda aşkı, sevgiyi kurtarma hareketiyiz. Ve bu mekanlarda sevgiyi, aşkı kadının özgürlük ideolojisinin ufkunda yeniden tanımlıyor, yeniden zihnimize taşıyoruz. Kadın olmak da budur. Aşkı, sevgiyi yeniden yaratıyoruz.

"Kadın çok deneyimsizlikler yaşadı belki, ama kendine ait bir mücadele tarihide yarattı. Buna kadının öz değerleri de demek mümkündür. Gelenekleşen bir tarih var ortada, lekesiz ve kendine yani kadına ait. Bir söz var, denir ki "her şeyimi elimden alabilirsiniz, ama yaşadıklarımı asla." Tam da bu türden kadına ait değerler birikti ve bunları kadınlar hayatlarını ortaya koyup yarattılar ve tarihlerine mal ettiler. Bu geleneğe bağlı olarak mücadelemiz bir tutkuya dönüştü ve kesintisiz ilerliyor."

BAŞARI ÇOK DİNAMİK BİR YAŞAM VE MÜCADELE TEMPOSUYLA SAĞLANIR

Abdullah ÖCALAN

Mücadelemiz her sahada olumlu gelişmelere yol açarken, basın yayın faaliyetleriyle birlikte kültürel çalışmaları da derinden etkilemekte, biraz da dolaylı yollardan birçok gelişmeye ön ayak olup alan açmakta ve örgütlemeler ortaya çıkarmaktadır. Bununla birlikte sorunlar da ortaya çıkmaktadır. Özellikle her düzeydeki hazırlıksızlık ve eğitimsizlik, kendi somutumuz söz konusu olduğunda sömürgeciliğin derin etkileri ve resmi bakış açılarının hakimiyeti, bunların kişi üzerindeki güçlü etkileri ve ben devrimciyim diyen kişide bile neredeyse bakış açısını tümüyle saptıracak kadar etkisini sürdürmesi, bu alanlardaki sorunları daha da ağırlaştırmaktadır.

Alanla ilgili birçok çalışanla yaptığımız değerlendirmelerde, oldukça soyut yaklaşımların ve gerek yapısal gerekse biçimsel yetmezliklerin onların şahsında mücadelemizin seviyesinin çok gerisinde bir durumu ortaya çıkardığı görüldü. Hatta mücadelemizin derin ideolojik ve siyasal gereklerini karşılamak şurada kalsın, onu yansıtma ve hakkettiği yere oturtmada bile bazı engeller oluşmakta, bu durum birçok istismarcı kişinin alan üzerindeki tüccar anlayışının boy vermesine yol açmaktadır. Sonuçta bazı somut yaşam durumlarına baktığımızda, bunlar da çok çarpıcı bir biçimde açığa çıkmaktadır. Burjuvalaşan anlayış ve onun ücret anlayışı neredeyse bu çalışmalarımıza da olduğu gibi damgasını vurmuştur.

Mücadelemizin gerçek karakterinden uzak, ölçüler ve kurallarından habersiz, kendini, her türlü değer yargılarını ve ölçülerini çalışmalara dayatan kişiler ve ilişki biçimleri az değildir. Tabii partinin ağır savaş sorunlarına öncelik vermesi, legal alanı esas almaması ve bu konuda güçlü bir hazırlığının olmayışı işi daha da vahim kılmaktadır. Hatta çok iyi biliyoruz ki, burjuva basını bile gelişmeleri oldukça çarpık bir biçimde aktarıyor ya da düzen sahte partileşmeler ortaya çıkarıyor. Mücadelemizin etkisini sömürmek ve boşa çıkarmak bunların temel amacı oluyor. Hiç şüphesiz uzun süre bu çalışmaları böyle başıboş bırakmak mümkün değildir. Yine sözde dürüst, ama işin gereklerine bir türlü cevap veremeyen kişi, tavır ve davranışları olduğu gibi bırakmak da mümkün değildir. İnsanlar bir işe başlarken zayıf olabilirler, olanaksızlıklar yüzünden yeteneklerini yaşama fazla geçirmeyebilirler. Ama pratikte uzun bir süre geçirildikten ve olanaklar da belirdikten sonra, gelişmemek ve işe hakkını vermemek artık kişinin yapısıyla ilgilidir. Bundan kişinin bu işe doğru dürüst yaklaşmadığı anlaşılır, durum yöntem itibariyle ve içerik olarak böyle olduğunu gösterir. Bu durumda bu sahada ne ortaya çıkacaksa ona hakkını vermek için mücadele gerekir.

Ortada bazı durumlar var. Partimizin etkisini yansıtmak isteyen yayın organları, kültür kurumları ve hatta siyasal partiler var. Bunlar çalışmaları ne kadar layıkıyla temsil ediyorlar? Bu, üzerinde oldukça tartışılıp mutlaka doğru sonuçlara varılması gereken bir husustur. Bu dönemde kişiler eğer bütünüyle kendi bireysel niyetleri, tutkuları ve çıkar anlayışlarıyla hareket ederlerse, hem kendilerine hem de harekete büyük zarar verirler. Bir yandan korkunç bir çabayla gerilememek ve bir mevzi daha tutmak için her şey ortaya konulurken, diğer yandan bazılarının hazır olanı bile istismar etmeleri affedilemez. Hatta bu durum düşmanın dayatmalarından daha zararlıdır. Öyle anlayış ve tutumlar var ki, hiç emek harcamadan başta güreşmek, ciddi bir yaratıcılığı olmadan en önemli köşe başlarını tutmak veya yeteneklerini konuşturmadan çok ucuzca ahkam kesmelerle sonuç almak isterler. Bunlar kabul edilebilecek anlayış ve tutumlar değildir, ama bolca görülüyor.

Öte yandan işler hiç de öylesine bireysel ve keyfi niyetlerle ele alınacak durumda değildir, nazik ve çok ciddidir. Öznel niyetleriniz ne olursa olsun, bunlar hiçbir şey ifade etmez. Sorun şudur: Yapılanlar işin durumuna, tarihi özelliklerine, geliştirmek istediği yaşam biçimine ve oluşturmak istediği alternatife uygun mudur, değil midir? Herkes buna göre boyunun ölçüsünü almak zorundadır. Bilinmelidir ki, herhangi bir yerde çalışılmıyor, herhangi bir şey adına hareket edilmiyor; kişinin karşısında dev gibi bir hareket vardır ve onun mücadelesinin sonuçları söz konusudur. Herkes ona göre boyunun ölçüsünü almalıdır; almazsa şüphesiz hareket de hesap sorar. O zaman "Neden anlaşılmak istenmedim?" denilmesin. Çünkü hatayı sen kendin yaptın.

İkiyüzlülük ve sözünün sahibi olmamak en nefret edilecek bir durumdur

Türkiye ortamında yetişen insanda bireycilik oldukça köklüdür ve gözü karadır. Benim bu alan çalışmalarından çıkardığım bir sonuç da bunların gafilliğidir. Örneğin hemen herkes ölçülerimizi pek dikkate almadan rahatlıkla kendine maaş bağlayabilmektedir. "Verimli mi yoksa verimsiz mi çalışıyorum, biçim ve uyum ne kadar iyidir?" demeye bile yaklaşmadan, neredeyse bir memur anlayışına kadar düşebiliyorlar. Bizim etki sahamızda böyle yaşamak ve böyle çalışmak asla mümkün değildir. Sürekli sağdan soldan para istiyorlar. Kendi ürünleri konusunda bile saygısızlar. Belki bir ihtirası vardır, ama "iyi mi yapıyorum, kötü mü yapıyorum?" sorusu pek umurunda değildir. Biz bu türden sorumsuz insanları içimizde barındıramayız. Bu alandaki hareketin etki sahaları sahipsiz değildir. "Genelde devrime, özelde partimizin önderlik ettiği devrime sadakatle bağlıyım, onun için yaşıyorum" diyorsunuz. Bu, tüm yaşamı farklı biçimde ele almayı getirir. O kişinin bu sözüne bağlılığı için pratiğini günlük olarak yoğun bir biçimde değerlendirip sonuç çıkarması gerekir. Kendini bir alanın en özlü ifadesi, tam kişiliği haline getirir. Bu olmadan da bu sözlerin hiçbir değeri olamaz.

Aslında alan sıcak savaşım alanı değil, fakat kişinin keyfi tutumlarını gizleyerek kendini sürdürebilmesine oldukça fırsat var diye bu şekilde hareket edilemeyeceği de açıktır. Aksine bu sahanın sorumluluğu daha da geliştirilmesi gereken bir saha olduğu, burada da temel değerlere bağlılığın esas olduğu ve bunun da lafla değil, her gün çalışmalara artan bir tempoyla, iyi bir özle ve başarıyla karşılık vermekten geçtiği göz ardı edilemez.

Tüm alanlardaki çalışanlar bizi doğru anlayacaklar; verilen sözler ve harcanan çabalar yerli yerinde olacaktır. Bizimle oynanmayacağına ve istismar edilemeyeceğimize herkes peşinen karar verecektir. Bugün belki hesap soramayız, ama yarın kesin sorarız. Belki bugün kişileri göremeyiz, ama yarın kesin görürüz. Ondan sonra da hiç kimse böyle karşımızda duramayacaktır. İkiyüzlülük ve sözünün sahibi olmamak en nefret edilecek bir durumdur. Bu duruma düşmemek için her türlü özveri ve yetenek sergilenir ve bu çalışmalara layık olunduğu ispatlanır.

Çoğu geliyor, bizden güç alıyor, imkan veriliyor; ama sonradan tüm gücüyle konuşturduğu kendi egoizmidir, kendi öznel niyetleridir. Bu bizim açımızdan saygıdeğer bir tutum olamaz. Hiç kimse bu yaptığına kılıf veya gerekçe uydurmasın. Bu küstahlık ve ukalalık olur. Dikkat edilirse, kendimize tanımadığımız çalışma fırsatını, hatta rahat hareket etme imkanlarını siz kazanıyorsunuz. Bütün savaşanlarımıza çok acımasız yükleniyoruz, ama tümünü size veriyoruz. Bunlar bir grup rahatlasın diye yapılmıyor; tersine, yoğunlaşmanın sonuç alıcı olmasının gereğidir, yani işin esas ölçüsüdür. Eğer bugün büyük bir disiplinle aydınlığa gelmiyorlarsa, kaypak olduklarından ve sorumsuzluklarındandır. Bu hareket halk güçlerini bile dalga dalga etkisi altına aldıktan ve halkın kendine çekidüzen vermesine kadar her şeyi yerine getirdikten sonra, aydınlarımızın kendini sorumsuz hissetmesi ve bireyciliğini konuşturması onların ne kadar sefil olduğunu gösterecektir.

Bu tür değerlendirmeleri çok yaptık. Alanda birçok çalışan vardır. Bir de Türk sol aydının konumu var. Türk aydının daha da feci bir konumu ve gafleti vardır; kendini iyi eğitememe ve sürece doğru katmama durumu vardır. Biz onun ne kadar iflas eden bir tip olduğunu biliyoruz. Biz Türk aydınlarını kazanmak ve çabalarına değer biçmek isteriz. Ancak onların da belli şeyleri anlamaları gerekiyor. Bir halk bu kadar düzenliliğe ve en zorlu işlere çekilirken, çok bilinçli olduğunu iddia eden aydının, hele sol aydının kendini yeniden tanımlamaya ihtiyacı vardır, yine çalışmalara doğru katılma sorunu bulunmaktadır. Artık işin özü göz ardı edilemez. Alan ne kadar legal ve serbest olsa da, ne kadar minimum bireyciliğe fırsat sunsa da, bundan çıkarılacak sonuç daha disiplinli, daha düzenli ve daha sonuç alıcı bir çalışmadır.

Bu aşamada bu doğrultuda çıkarılan gazeteler vardır. Hiç şüphesiz gazetecilik söz konusu olduğunda –buna dergiler ve kitaplar da girer– bu konuda muazzam ürünlerimiz vardır. Bir bu hazır ürünler, bir de araştırma ve incelemeyle elde edilecek ürünler vardır. Bunların çeşitli düzeylerde, çeşitli çabalarla halka ve bütün yurtsever demokratik kamuoyuna sunulması gerekir. Araştırma ve incelemenin sağlıklı yürütülmesi, bir kitaba veya bir gazeteye dönüştürülerek bütün aşamalarda herkesin çapı oranında karşılık vermesi gerekir. Gerçekten bu durum bir zincirin halkaları gibidir. Eğer her halka rolünü oynarsa zincir tamamlanır. Ama mevcut düzeye baktığımızda, ne sağlıklı bir araştırma ve incelemenin ne de yeterli bir çabanın olmadığını anlıyoruz. En son biçime bakıyoruz, oldukça yetmezliklerle dolu olduğunu görüyoruz.

Bu neden böyledir? Neden rastgele ele alınıyor? Neden planlarla ve güçlü bir beyinle yaklaşılmıyor? Bakıyoruz, olan şey organize bir hareket değildir, organ hareketi haline gelmemiştir. Her kafadan bir ses çıkmaktadır. Herhangi bir kişi boşluktan istifade ederek kendini rahatlıkla merkez organ yerine koyabilmektedir. Nitekim ortaya çıkan sonuç budur. Saha, gözü açıkların bol bol cirit attığı bir saha haline gelmiştir. Uyarıyoruz: Artık bu aşamadan sonra böyle yapmak mümkün değildir! Şimdiye kadar çeşitli nedenlerle bu duruma düştüysek de, bu durumun hızla aşılması gereken bir durum olduğunu vurguluyoruz.

Yayın organlarımız, en azından halkçılık sınırını dikkate alacaktır

Gazete ve kitap olayını sağlam ele almak için ne imkansızlıklardan, ne kadro yetersizliğinden ve ne de eksik planlamadan bahsedilebilir. Her şey mükemmel yapılabiliyor. Sorun şudur: Kendini işe doğru verebilecek misin? Belli bir dünya görüşünün gereklerine göre kendini çalışmaya verebilecek misin? Bu alanın tam bir ideolojik keşmekeşliği yaşadığını belirtmek gerekiyor. Çok çeşitli anlayışlar kendine yer yapmaya çalışıyor. Biz elbette demokrasiye değer veriyoruz, çeşitli görüşler yer alabilir. Ama kalkıp da bunu bir sermayeye dönüştürmek, bunu burjuva görüşü alanına taşıracak kadar cüretkar davranmak, bunu halkın çıkarına değil onun üzerinde burjuvaziyi güçlendirecek tarzda yürütmek affedilemez. Bu bizim açımızdan kabul edilemez bir durumdur. Hele demokrasi görevlerini, sosyalist görevleri bir tarafa bırakmak ve bunları çarpıtmak asla kabul edilemez.

Yayın organlarımız, en azından halkçılık sınırını dikkate alacaktır. Tutarlı devrimciliği ve demokrasiyi esas alacak ve giderek ortamı sosyalist yönde zorlayacaktır. Bu yön bütün yaşam felsefesine ve davranışlara damgasını vuracaktır. Ama biz yaşam tarzlarıyla en değme burjuva ve küçük burjuvaya taş çıkartan, örgütlenmeye gelmeyen veya her türlü oportünizmi sergileyen tipleri saflarda asla tutamayız. Sadece "benim ideolojim" diyerek ideolojik beraberliğe itaat etmeyenleri özellikle önemli görev alanlarında tutamayız. Kısaca bu sahada ideolojik yakınlığı ve ideolojik yaklaşımdaki ilkeler tutumunu yakalamak herkes için elzemdir.

Daha önceleri "burjuvalar beceriklidir, aslında onlardan yararlanmalıyız" biçiminde bir anlayış getirildi ve birçok burjuvayı sahaya doldurdular. Bu yanlış bir anlayıştır ve proletaryanın kendi işini burjuvaziye yaptırmasına benzer. Burjuvazi o kadar aptal mıdır? Hayır, o sınıf sömürüsüyle uğraşır, o kendi çıkarını düşünür. Bu sahada fırsatı yakaladığında, hem de on kat daha fazla bunu yapar. Nitekim aramıza gelenler de böyle olmuştur. Böylesi tipler bundan sonra da böyle gelecekler. "Burjuvazi bu işten iyi anlıyor, burjuvalar bu işi iyi yapıyor" deyip işi onlara havale edenler, kendine güveni olmayanlardır. Bu, kişinin kendi görevleri karşısındaki yüzeyselliğini, başaramama kompleksini ve başından itibaren yenilgiye açık bir tutum içine girdiğini gösterir. Bu yaklaşımın başlangıcındaki durum, tam bir ideolojik yenilgidir. Anlayışın sahibi, örgüt anlayışı ve parti anlayışı itibariyle tam bir tasfiyecidir. Örgüte inancı kalmamıştır, tüm gücüyle bireyciliği yaşıyordur. Biz böyle olan kişiyi alan örgütlenmesine alamayız. Çünkü o, bireycilikten başka bir şey istemiyor.

Bazıları açıktan oradaki imkanları kolektif bir örgütlenme için değil, kendi bireysel yaşamını örgütlemek için kullanıyor. Bu durumda örgüt anlayışında beraberlik olmaz ve bu anlayış örgütlenmeyi engeller. Nitekim hem ideolojik bakış açılarında hem de örgütlenmede bir çarpıklık var. Zira örgütlenmeye gelmemedeki tutumlar, çabayı oldukça örgütsüz, başıboş ve herkesin kendini konuşturduğu bir alan haline getirmiştir. Her türlü yaşam tarzı sergilenebiliyor. Çok çalışılması, tam bir proleter tutumun takınılması ve disiplin anlayışına sahip olunması gereken bir yerde, bunlara hiç gelmeyenler var. Belli ki bizim ele alabileceğimiz yaklaşımlar böyle ele alınamaz.

Bu alanda çalışmak isteyen sınıf veya emekçilerin ideolojik esaslara dikkat etmesi kadar, örgüt anlayışına uygun bir tutum almaları ve bunu somut yaşamlarında da ispatlamaları gerekir. Bireyciliğe değil kolektivizme, ayrılığa değil uyuma, çeşitli biçimlerde dayanışmaya ve birbirini güçlendirmeye, yani ideolojik denilen ilişki esaslarına cevap vermek gerekir. Böyle olmayanların bizim tarafımızdan desteklenmeyeceği açıktır. "Giderlerse geriye çok az kişi kalır" deniliyor. Olsun, az kalsın, hatta hiç olmasın. Biz kendi emeklerimizle burjuva aydınlarını başımıza bela edemeyiz, küçük burjuva bireyci tutumlarına alan kazandıramayız. Bu, bizim dünya görüşümüze, temsil ettiğimiz sınıfa ve emekçi halka ihanet olur. Aslında olan da biraz budur. Can verenler, bu konuda en büyük ezayı çekenler emekçilerdir. Bunlara layık olmayanların elbette yanımızda yeri olamaz. Aslında bunlar işin alfabesidir, fakat bir türlü gerekleri tam yerine getirilememiştir. Kısaca, ideolojik tutum, örgütsel anlayış ve yaşam bütünlüğü en başta dikkat edilmesi ve bu alan çalışmalarına damgasını vurması gereken hususlardır. Buna gelenlere evet deriz, onaylar ve destekleriz; aksi halde onlara kaşı mücadele ederiz.

"Sosyalizme ve demokrasiye hak ettiği önem verilmezse, bu durum ideolojik yayın organlarıyla oynanması gereken rolün oynanmadığı anlamına gelir. Gazete ancak önemli şahısların, halkın nezdinde itibarı olanların demeçleri ve önemli haber kaynaklarının haberleriyle kurtarılıyor. Hiç kimse sanmasın ki, çok güçlü bir ideolojik yayın organı olarak oynanması gereken role karşılık verildiği için halk destekliyor. Hayır! Bu gerçeği iyi görmek ve gördükten sonra da kendini düzeltmeyi bilmek gerekir."

Dikkat edilirse, burjuvazi basın alanında büyük bir saldırı halindedir. Basın yayın alanında televizyonuyla, radyosuyla, gazeteleriyle, kitapları ve dergileriyle muazzam bir saldırı yürütüyor. Emekçinin bilincini ve duygularını sürekli çarpıtıyor ve felç etmeye çalışıyor, satın alıyor, teslim alıyor. Bizim elimize zorbela bir mücadele aracı geçmiştir; eğer bu araç bilerek veya bilmeyerek onların hizmetine sokulursa, en büyük kötülük yapılmış olur. Mücadelemiz zorludur, çetin geçiyor. Bu gerçek karşısında bir yandan da dışta medya dünyasının saldırılarına cevap vermemiz gerekiyor. Ama bu konuda görevlerini tam yerine getiremeyenlerin burjuvaziye benzeşmeye çalışanlar olduğunu unutmayın. Her gün bize doğrudan dayatılan bir karşıdevrimci özel savaş vardır. Hemen her gün verilen haberlerle, geliştirilen yorumlar ve gösterilen filmlerle nefes alamaz duruma getirilmek isteniyoruz.

Peki, aydın olanların buna cevapları nedir? Size elinize silah alıp savaşın diyen yoktur, legal bir araçla savaşın diyoruz. Bugün bu ideolojik mücadele aracı yasalarla yasaklanamaz da. Bu silahı istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Acaba siz bu silahı ne kadar mücadele aracı haline getirdiniz? Neredeyse onların izdüşümü bir kuyrukçusu gibi olunuyor. Genelde resmi düzey, özelde onun bu alandaki ideolojik saldırı araçları dikkate alınmadan bu mücadele götürülemez.

Kabul edilemez şeyler yazılıyor. "Şu gazeteciyi dayanışmaya çağırıyoruz, televizyondaki programlar şunlardır, şu filmde veya şu programda şu vardır, seyredin" deniliyor. Bütün bunları burjuvaziye hizmet eden organlar zaten yapmaktadır. Bizimki eksikti, fakat o da yapmaktadır. Görevler böyle ele alınamaz. O programın içeriğinden ve konuşulan şeydeki anlayıştan tutalım ne getirip ne götüreceğine kadar, burjuvazinin dayattığı bir yaklaşım veya onun gündemidir. Biz bu anlayışı ve gündemi tanımayız. Bunun yerine kendi mücadele anlayışımız içinde halkın, emekçinin gündemini tutturur ve bu kapsamda eleştiriler yaparız.

O kadar gazete çıkıyor, her birinde bize yönelik günde bir makale var; fakat bizimkinde bir tane ciddi karşı makale bile yoktur. Çok can alıcı saldırılar var, fakat bunlara karşı cevap bile yoktur. O zaman nasıl emekçi halkların sözcüsü olunacak? Televizyon programı halkları uyuşturuyor, buna rağmen bizimkiler kalkıp seyrediyor, bir de seyredin diyerek bolca program veriyor. Bizim görevimiz bunları hiç seyrettirmemek, bazen bunların bütün kötülüklerini sergilemektir. Buna rağmen sağlam bir bakış açısı, değerlendirme ve kendini yorma yoktur.

Bu şekilde medya dünyasına karşı emekçiler katiyen savunulamaz, dışarıya karşı ideolojik savaşım başarıyla verilemez. Nitekim böyle de oluyor. Aslında bir bulanıklık yaşanıyor. Gazetelerin bu alanda ideolojik mücadeleyi ne kadar yerine getirip getirmedikleri belli değildir. Çünkü kendini henüz güçlü bir ideolojik organa kavuşturamamıştır. Kendi içinde bu böyledir. Kendi içinde bir ideolojik mücadele verip vermediği belli değildir. Neyi geliştirmek istediği, neyi aşmak istediği çoğu kişinin hiç fark etmediği bir durumdur. Halbuki içe ve dışa karşı çok sistemli bir ideolojik mücadele verilmezse, burası düşmana hizmet eder.

Neden gelişemiyorsunuz? Neden ürün kaliteli olamıyor? Bir ideolojik yayın organı eğer ideolojik mücadele görevlerine sahip çıkamazsa, elbette başa bela olur. Tüm sorunlar tiraja indirgenmiştir. "Tirajı kurtardık mı, kurtarmadık mı?" tartışması yapılıyor. Fakat tirajdan çok daha önce kurtarılması gerekenler vardır, bu kadar emekçi halk vardır; halen tiraj sorunu varsa, bu söz konusu organın o halklara indirgenemediğini ve halka layık olunmadığını gösterir. Sorunu doğru ele almak gerekiyor. Sosyalizme ve demokrasiye hak ettiği önem verilmezse, bu durum ideolojik yayın organlarıyla oynanması gereken rolün oynanmadığı anlamına gelir. Gazete ancak önemli şahısların, halkın nezdinde itibarı olanların demeçleri ve önemli haber kaynaklarının haberleriyle kurtarılıyor. Hiç kimse sanmasın ki, çok güçlü bir ideolojik yayın organı olarak oynanması gereken role karşılık verildiği için halk destekliyor. Hayır! Bu gerçeği iyi görmek ve gördükten sonra da kendini düzeltmeyi bilmek gerekir. Yoksa sorun yayın kurumunun ve personelin başına kim geçecek veya diğer köşe başlarını kim tutacak sorunu değildir. Önemli olan, hangi boşluğun doldurulduğudur. Temel ideolojik işlev görülüyor mu? Demokrasinin hangi sorununa güç yetiriliyor? Sosyalizmin hangi ilkesine can veriliyor? Bu konularda herkes hesap verecektir.

Dar bir küçük burjuva ukalalar takımı ortaya çıkmış, "senin yerin nasıl, benim yerim böyle, kimin yeri sağlam?" deyip duruyorlar. Bu, çok utanmazca bir durumdur. Kendilerine şunu soruyoruz: Bir ideolojik olaya mevcut somut koşullar çerçevesinde ne kadar güçle yaklaşım gösteriyorsunuz? Hazır sunulan her şeye ne kadar layıksınız? Değilseniz, ne yapıyorsunuz? Nedir bu ucuz çekişmeler, işin esası üzerine yoğunlaşmamalar? Bu sorulara cevap veremeyenlerin bize fazla ulaşmaları elbette düşünülemez, bunlar bizden öyle fazla itibar da bulamazlar.

Biz bu konuları çok açık işledik. Ama anlamazlıktan geliniyor, küçük dükkancıların hesabı yapılıyor. "Ben ne kadar kendimi dayatırım, saptırırım?" tavrının hesabı yapılıyor. Hayır baylar, bu böyle olmaz! Önce hangi davayla karşı karşıya olduğumuzu bilelim. Sen kimsin, kime ve neye kendini satmak istiyorsun? Satılacak bir durumun var mı? Ama bilinmelidir ki, ortada otorite var, ortada kutsal değerler var. Sen onların karşısında neyin ifadesisin? Doğru dürüst ağzını bile düzeltememişsen, ruhun kirliyse, bu sahada ne işin var? Sen bir objektif ajan mısın? Zaten bu anlamda böyle objektif ajanlar da çoktur.

Kısaca alanın değeri bilinmek, halka hizmet edilmek, onun büyük ideolojik çıkarlarına bağlı kalınmak isteniyorsa, sorunlar doğru ele alınmak ve bu denli çözümler geliştirilmek zorundadır. Kimse kimseden imkansızı başlatmasını istemiyor. Ama çok hazır olanı, çok iyi bir potansiyel durumda olanı da layıkıyla işlememek, bu sahanın hiç anlaşılmaması ya da tesadüfen ve belki de bazı önyargılar ve kişisel ihtirasların sonucu olarak düşmek demektir. Biz bunu kabul edemeyiz ve desteğimizi veremeyiz. Vazgeçilmez şahıs yoktur veya olanı ne pahasına olursa olsun mutlaka tutma anlayışı yoktur. Böyle kişiler tekelci mülkiyet düzeninin bir kalıntısıdır. Yüksek bir kolektivizmin, yüksek bir yoldaşlık ilişkisinin dışında hiç kimse bize herhangi bir tutumu dayatamaz. "Ben böyle yer tutmuşum, benim boşluğum kolay doldurulamaz" denilmesin. Bizde böyle tiplere kesinlikle yer yoktur. Vazgeçilmez yer sahibi olmanın neye bağlı olduğunu tarihi gerçeklerimizden öğrenmek gerekir.

Kısaca, bu alana ilişkin yaklaşım içinde olunurken, alanın anlamını ve önemini doğru değerlendirmek gerekiyor. Her ne kadar şimdiye dek bu yapılmadıysa da, bundan sonra bunu tam yapmak gerekiyor. Umarım çalışanlar da bunu böyle anlıyorlar ve kurumu bir emekçi halk kurumuna dönüştürüyorlardır. Eğer aksi olanda, yetmez veya kabul edilemez tutumlarda ısrar edilirse, ideolojik mücadele aracı aynı zamanda kendi içini de mücadeleyle aşar ve netleştirir. Aracı amaca hizmet eder duruma getirir. Neye mal olursa olsun bunu yapmak durumundayız.

Daha somut olunursa, hatta örgütsel ve teknik bazı işler üzerinde doğru durulursa, hiç şüphesiz yayın kurulu olunur, buna yayın kurulu denilir ve bir yayın kurulu aynı zamanda gereklidir de. Ama bu yayın kurulu mevcut mücadele hattının politikasını esas almalıdır. Bu politikanın bir ürün olarak gazete silahıyla yaşama tekrardan ulaştırılmasını sağlar. Çizgi bellidir ve çizgi hakkında az çok yoğunlaşma var. Bu yoğunlaşma çeşitli olaylara, ilişkilere ve gelişmelere uygulanmayı, bunu dili ve tekniğiyle becermeyi gerektirir. Bu temelde temel politikalar göz önüne getirilir ve bunlar bütün günlük siyasal gelişmelere uygulanır.

Biz siyasal gelişmeleri herhangi bir gözle değerlendiremeyiz. Bunu çizgi gereklerine göre veya en azından demokratik esasa, sosyalist ilkeye bağlı kalarak yorumlarız. Daha önce de belirtildiği gibi, yayın kurulu, ne kadar yetenekli bir koordinatörü vardır biçiminde ele alınmaz. "Burjuva dünyasında isim yapmış şöyle bir adam vardır, ancak bu işin altından o kalkar" denilirse, bu deyiş kişinin çok yabani ve kendinden habersiz olduğunu ifade eder. Bu şu anlama gelir: "Gövde benim, bacak ve ayak benim, ama bir baş gerekir, onu da dışarıdan alıp getirir, onu omzumun üzerine dikerim." Fakat politika beyin kısmının kendisidir; sen onu bir organizma olarak bünyende yetiştireceksin. Anlaşılması gereken şudur: Öncelikle yayın organı olmak, yazı kurulu olmak gerekir. Bu bir politik grup olmak demektir; düşünen, tartışan, yazan, kısaca politika belirleyen bir grup olmak demektir. Bu var mı? Yoktur. Her telden çalanlar bir araya geliyor ve herkes kendine göre bir şey yapıyor. Bu da sözüm ona bir yayın kurulu oluyor.

"Biz siyasal gelişmeleri herhangi bir gözle değerlendiremeyiz. Bunu çizgi gereklerine göre veya en azından demokratik esasa, sosyalist ilkeye bağlı kalarak yorumlarız. Daha önce de belirtildiği gibi, yayın kurulu, ne kadar yetenekli bir koordinatörü vardır biçiminde ele alınmaz. Öncelikle yayın organı olmak, yazı kurulu olmak gerekir. Bu bir politik grup olmak demektir; düşünen, tartışan, yazan, kısaca politika belirleyen bir grup olmak demektir."

Ben bunları orada çalışanları küçümsemek için söylemiyorum. Her birisi hakkında iyi veya kötü bir yargı koymak istemiyorum. Fakat yayın organının, çizginin temel hedeflerine göre homojen ve en azından bu doğrultuda tartışabilecek bir gruptan oluşması, burjuva çizgiye ve her türlü feodal ve küçük burjuva anlayışlara karşı emekçileri esas alan bir ideolojik ve siyasal tutum içinde olması, bu temelde tartışmalara katılması, en azından gazetenin politikasına hükmetmesi ve bu politikayı belirlemesi gerektiği tartışmasızdır. Bu olmadan gazete yayın faaliyeti yürütülemez. Bunun "şurada isim yapmış birisi var, onu da çağırdım" demekle halledilemeyeceği açıktır.

Yayın organın en önemli özelliği beyin görevini layıkıyla yerine getirmesidir

Partinin çizgisinden esinlenmek, hatta çizgiyi değerlendirerek bu alanı oluşturmak şarttır. Şüphesiz şu anda devrime önderlik eden partinin çizgisi burjuvaziye, her türlü feodal ve küçük burjuva yaklaşımlara karşı bir mücadele yürütüyor. O zaman sizin de esas olarak bunu görmeniz ve bunu esas almanız gerektiği açıktır. Yayın organı bu temelde çalışacaktır. Yayın grubu veya diğer adıyla yazı kurulu bu temelde şekillenecektir.

Acaba bu kurum böyle midir? Kendi kendini tayin edene, kendini kaçıncı sıradan kaçıncı sıraya çıkartana rastlıyoruz. Hayır, bu kurum böyle ele alınamaz; bu en sorumlu kurumdur, en hesap vermesi gereken kurumdur; bu kurumun bağlı olduğu değerler vardır, bağlı olduğu düzey vardır. Eğer şimdiye kadar gerekeni yapmamışlarsa, bu gafil olduklarından ve sorumluluğun ne olduğunu bilmediklerinden dolayıdır. Çok açık ki, bu çalışmaları sarı çizmeli Mehmet Ağa yaratmamıştır. Bunu bilmeyenler varsa saflık etmişlerdir. Herkes "hissem ne kadar?" diyormuş. Ne hissesi? Hisse yoktur. Bu gazete halkın gazetesidir. Herkesin belli sorumluluk düzeyi vardır ve herkes bu anlamda birbirine hesap vermekle mükelleftir. Bunun böyle anlaşılması gerekir.

Bir yayın organı üç kişiden de, beş kişiden de, on kişiden de oluşur. Sorun bu değildir. Sorun, organın beyin görevini layıkıyla yerine getirmesidir. Dolayısıyla buraya alınan da, çıkarılan da rasgele değildir; alınan ve çıkarılan, tartışma ve mücadeleyle alınır ve çıkarılır. Bu organ tayinle, "yakınımdır, bir kategorik numaraya atayalım" demekle işletilemez. Açıktır ki, işler aleni tartışmalarla, işin gereklerine cevap verip vermemekle, boşluğu doldurmakla, çizginin gereklerini yerine getirip getirmemekle ele alınır, doldurulur ve işletilir. Görevini böyle anlayan, yayın organına ve gazetenin bütün yayın politikasına hükmeden, sayfa düzeninden tutalım haberlere ve verilecek yorumlara kadar en başarılı yaklaşımı gösterir. Bu da gazetenin özüdür, esas belirleyici kurumudur, programıdır. Öze bu egemen kılınır ve bu biçime yansır.

Yayın komitesinin temel sorunu organ olmaktır. Bunun için çalışanları vardır. Organın geniş bir örgütlenmesinin olduğu biliniyor. Çok çeşitli alanları kapsayan muhabir ağından bir yığın özel kol çalışanlarına, teknik personelinden yorum geliştirenine, hatta dostlarından profesyonel çalışanına kadar çok sayıda insanımız gazeteyle ilgilidir. Onların yönetimi ve eğitimi çok önemli bir rol oynayacaktır. Bir defa bu işe kim alınacak diye düşünmek gerekir. Alınacak kişi değerleri yeterince tanıyor mu? Bunlara dikkat edilmezse, kurum yarı yarıya ajanlarla, sabotörlerle, çıkarcılarla dolup taşar.

Örgütlenme meselesi de en az ideolojik program veya yayın komitesi kadar dikkatle halledilmesi gereken bir işleve sahiptir. Burjuva gazetelerinde buna personel idaresi denir. Biz buna örgütlenme birimi diyebiliriz. Bu birim halkla, mücadelenin merkezleriyle, yurtiçi ve yurtdışıyla ve diğer yayın organlarıyla sıkı sıkıya ilişkilidir. Burjuva dünyasında çalışmak kadar, halk içinde çalışmakla da yükümlüdür. İdeolojik yönden olduğu kadar siyasal ve toplumsal yönden de güçlü ve örgütlüdür. Örgütlenme politikası böyle ele alınır. Yoksa bu sorun herkesin sırf köşe kapmak için "ben şuranın muhabiriyim, şuranın köşe yazarıyım, şefiyim" demesi biçiminde ele alınamaz. Sağlam bir örgütlenme olmadan yayın organı gelişemez.

Diğer partilerde muhabir ağı aynı zamanda örgütlenme ağıdır. Belki bizde böyle olmayacaktır; ama yine de bunun örgütlenme üzerindeki etkisi, parti ve cephe örgütlenmesi üzerindeki etkisi çok açıktır. Muhabir ağları aynı zamanda örgütlenme ağlarıdır. Halktan bilinç alıp halka bilinç verir, partiye güç katar, partiden güç alır. Fakat kendi muhabirlerimize bakalım: Bunlar en sorumsuz kişilikler durumundalar, daha doğru dürüst rollerini bile kavrayamamışlardır. Çünkü örgütlenme birimi veya komitesi onları eğitmemiş, onlara görevlerini kavratmamıştır. Muazzam bir örgütsüzlük söz konusudur. Kısaca, personel dairesi veya örgütlenme birimi de özellikle merkezi düzeyde iyi teşkil edilmeli, dalga dalga bütün özel kol örgütlenmelerini sağlamalıdır. Teknik eleman sorunlarını, alet ve araç gereç ihtiyaçlarını karşılamalı, taşra ve yurtdışı ağlarını oluşturmalı, işin gereklerine göre ne kadar eleman gerekiyorsa onları bulmalı, yetiştirmeli ve idare etmelidir.

Bu birimin bir de denetleme diye bir görevi vardır, günlük olarak denetlemeler yapılmalıdır. En önemli görevlerden biri olarak istihbarat da bunun içine girer. İşin ayrılmaz bir parçası da istihbarat ve denetim olayıdır. Kendi elemanlarından istihbarat alıp onlar üzerinde denetim yapar, onlardan denetim görür. Bu olay devrimci hareketlerde oldukça iç içedir ve devrimci hareketin güç alanı ve güç verenidir. İyi düşünmek, bu hizmeti iyi gördürmek gerekir. Gerekleri iyi yapılırsa, açık ki bu muazzam bir güçlenme aracıdır.

Bunlarla bağlantılı olarak bir mali ve teknik araçlar sorunu da olması gerekiyor. Muazzam masraflarla teknik araçlar, bir yığın malzeme alınmış ve bürolar açılmıştır. Bunlar bizim için muazzam bir masraftır. İğne ile kuyu kazar gibi bazı imkanlar elde ederken, şimdi bu alanı neredeyse "devlet malı deniz, yemeyen domuz" anlayışıyla idare etmek, yapılabilecek en büyük kötülüktür. Kendini maaşa bağlamak, her türlü sınırsız yoz yaşam içinde tutmak kesinlikle kabul edilemez. Bir sandviçle de idare edilebilir. Her yerde gazete bürosu aynı zamanda çalışanların yatma ve yemek yaptıkları yerdir, yani en az masrafla kendilerini idare ettikleri yer oluyor. "Ne kadar maaş alırım, ne kadar rahat yerim?" demek dürüstlük değildir.

"Yayın komitesinin temel sorunu organ olmaktır. Bunun için çalışanları vardır. Organın geniş bir örgütlenmesinin olduğu biliniyor. Çok çeşitli alanları kapsayan muhabir ağından bir yığın özel kol çalışanlarına, teknik personelinden yorum geliştirenine, hatta dostlarından profesyonel çalışanına kadar çok sayıda insanımız gazeteyle ilgilidir.

Öte yandan gazetenin elden çıkarılması, tirajının arttırılması ve kalitesinin yükseltilmesi ekonomik imkan da sağlar. Sağlam mali politika sağlam örgüt politikasıdır; ama neyin gelip neyin gittiği belli değildir. Sanki kimisi vurgun vuruyor, kimisi yaşamını ödüyor. Bu ölçüsüzlük ortadan kaldırılacak, kesinlikle merkezi bir mali politikaya kavuşulacaktır. Sorun "bayie bu kadar verdik, bayi bu kadar sattı, bu kadar geri iade etti" durumu değildir. Bir defa her şeyi bayilerle belirlemek de bizim temel dağıtım politikamız olamaz. Muhabir ağlarımız aynı zamanda dağıtım ağlarıdır. Masraf yapanlar, canından ve kanından gittiğini bilerek yapacaklardır. Gazeteyi dağıtanlar, savaş görevi gibi bir dağıtım görevi içinde olacaklardır. Yoksa gazetesinden ve masrafından habersiz, sadece kendini ilgilendiren, kendi hakkı ve çıkarıyla ilgilenen kişi zarar vermekten öte bir duruma ulaşamaz. Fakat sağlam bir mali politikanın da gelişmediği biliniyor. Çok iyi bir mali sistemin de oturtulması gerektiği açıktır. Gelir ve gideri kuruşu kuruşuna hesaplamak, gideri azaltmak ve geliri çoğaltmak temel ilkedir. Örgüt politikasına da bu gözle bakılır. Mali politikayı göz önüne getirmeyen örgüt politikası eksiktir.

Bunların yanında çeşitli diğer çalışma birimleri de oluşturulabilir. Zaten bir çok bağımsız yazar var, araştırmacı ve incelemeci var. Onların da emekleri değerlendirilir. Onlara para da verilebilir, bu sorun değildir. Ama şunu da belirtelim ki, bunlar burjuva köşe yazarları gibi bizden para talep edemezler. Hatta bu işi de biraz parasız teşvik etmek gerekir. Ne basın-yayın alanında ürününü vermek isteyen kişi "ben sattım, karşılığında bu kadar alırım" diyebilir ne de biz parayla her şeyi satın alabiliriz. Sosyalist ve demokratik kişilik sahipleri kendilerini parayla satmazlar. Böyle bir dertleri olursa, onların tutarlı bir ürünü ortaya çıkaracaklarına da inanmamak gerekir. Bu açıdan herkese maaş bağlamak doğru değildir. Şunu tespit etmek ve söylemek gerekiyor: Sen halka hizmet sunuyorsun, biz de sana alan açarız. Çok yoksulsan, başka çalışma imkanların veya gelir kaynakların yoksa, seni aç bırakmayız denilir. Bir emekçi gibi emek sahibiyse, onun gibi yaşıyorsa değer verilir. Gelir kaynakları varsa, maddi ihtiyacı yoksa, o zaman buna bir şey verilmez ve üstelik "benim de fedakarlığım budur" diye kendini kanıtlamak zorundadır. Birçok bağımsız köşe yazarını veya incelemeci ve araştırmacıyı burjuvazinin parayla tuttuğu gibi tutmak, bizim ilkemize ters düşer. Bizim parayla yürüteceğimiz işler bellidir. Bu temelden ele alınmalı, yapılacak masraf zorunlu bir masraf olmalıdır. Buna evet denilir, aksi duruma ise fırsat verilemez.

Şekil sorunlarına ilişkin olarak bunları belirtirken, muhtevaya da dikkat edilir. Özellikle bu gazeteyi gazete yapan başka çaresi yoksa, yazabilmesi, yol alabilmesi ve bir yerden bir yere gidebilmesi için finanse edilebilir. Mali siyaset bu özellik, düzenin resmi yaklaşımına ters, ona karşıt veya onunla ideolojik mücadele yürüten organ olmasıdır. Düzenin ve onun çeşitli resmi veya gayri resmi temsilcilerinin yürüttüklerine karşı bir mücadele geliştirmekle yükümlüdür. Bu da bütün olay, ilişki ve gelişme süreçlerini çarpıtmalarına karşı ilişki ve gelişme süreçlerini doğru ele almak, sürekli alternatifi doğru ortaya koymak anlamına gelir. Günlük haberlerden tutalım süreçleri değerlendirmeye, tarihi ele almaktan tutalım günlük politikaları değerlendirmeye kadar bu böyledir. Sürekli alternatif olanı ortaya koyacaksınız. "Oradan kırpayım, buradan kırpayım" demekle alternatif olamayız. Kaldı ki, bizim ideolojik ve politik bagajımız çok zengindir, istediğinizi alabilirsiniz. Tarihe, günlük politik gelişmeye nasıl bakılır? Bunlar hareketin ideolojik tarafında ve politik çizgisinde çok iyi dile getirilmiştir. Bunları anlayacak ve uygulayacaksınız. Çok açık, temel ideolojik politik çizgiden bağını koparmış birisi, gazetenin ciddi bir yönetim birimini oluşturamaz, hatta orada yer bile alamaz.

İşçi sınıfının sorunlarını ajanslardan öğrenmek emekçinin gerçeğini inkar etmek demektir

Bu temelde günlük olaylar var. İyi haberler yapılabilir. Ama haberler çok az yansıyor. Yansıyor, ama düzen gazetelerinin sınırları dahilinde yansıyor. Bir defa bizim haberlerimiz ne atlatılabilir, ne de çok önemli bir haber önemsiz olarak verilebilir. Günlük gazetede bu ikisi de henüz doğru yere oturtulmuş değildir. Bir defa olup bitenlerin ancak yüzde onu ya veriliyor ya verilmiyor, verilenler de önem derecesine göre çok geridir. Kesinlikle yanlış olan şey, düzenin ileriye sürdüğüne takılıp kalmadır. Bu yapılmamalıdır; yapıldığında bu kendi kendini tatmin etmedir. Haberi kendiniz toplayacaksınız.

Yüzlerce çalışan var, hiç kimse muhabir yok demesin. Hemen her köyde, her türlü muhabirliği yapabilecek insanlarımız vardır.

Haberi iyi seçeceksiniz. Çok önemli olaylar olup bitiyor, fakat bunlar çoğunlukla gazetede görülmüyor bile. En değerli yurtseverler katlediliyor, işkenceler yapılıyor ve bir yığın başka olaylar oluyor; ama bunun haberi sanki halkın yaşamında tarihi bir boşluk vardır gibi halka yansıtılıyor. Öncelikle bu konudaki sorumsuzluk aşılacaktır. Mevcut gelişmeler haber diline tam dökülmelidir. Bakın, burjuvalar kendi dünyalarını nasıl haber ediyorlar? Onlar kendi köşelerini ve sayfalarını çarşaf çarşaf dolduruyorlar. Nasıl eğlendiklerinden tutalım nasıl savaştıklarına kadar bunu yapıyorlar. Nasıl iş yapmadıklarından tutun nasıl asker ve siyasetçi olduklarına kadar hepsi çarşaf çarşaf yansıtılıyor. Ama biz gidiyoruz, sadece onların kopyasını alıyoruz. Bu çok çarpık bir anlayıştır.

Siz de kendi halkınızın nasıl yaşadığını, nasıl savaştığını, nasıl düşündüğünü aktaracaksınız; resimleriyle ve halkın diliyle aktaracaksınız. Halk nasıl düşünüyor, halkın umudu nedir? Halkın düşüncesi nedir, halkın çıkarı nedir? Bunları doğrudan kendi dilinden veya halkın dilinden vereceksiniz, bunları görüntüleyeceksiniz. Sizde bu düzey var mı? Hayır, yoktur. Bu öyle bir teknik imkan sorunu da değildir. Aksine, aslında çok geniş imkanlar burjuva gözlüğünün bir kenara atılmamasından dolayı değerlendirilememektedir. Yapılan, daha çok resmi düzen anlayışına kendini kaptırıp gitmedir. Yapılan, çizgi dahilinde siyasallaşmamadır, kendini düzen sınırlarından kurtaramamadır, bağımsız bir kişiliğe veya kendi emekçi sınıf tavrına ulaşamamadır. Yoksa Kürdistan olaylar ve haberlerle doludur. Burjuva basını bile bizsiz bir gün haber vermiyor. Ortada haberlere olan büyük bir susuzluk var. Eğer bu gazete adam olacaksa, bu haberleri doğru vermeli, hiç olmazsa bu temelde yarı yarıya adam olabilmelidir. Bundan sonra yorumlar dahil bütün yazılacaklar olup bitenlerin neye işaret ettiği, hangi tarihe ve hangi resmi görüşe hizmet ettiği, hangisinin yıkıldığı, hangisinin yapılmak istendiği gibi soruların cevabını açıklamak yönünde olmalıdır. Bu konularda özellikle değerlendirmeler ve yorumlar çok azdır.

Ülkeyi dolaşıyorlar, fakat tarihi bir harabeden nasıl yorum çıkaracağını bilemiyorlar. Bir bölgenin sosyoekonomik oluşumundan haberleri yoktur. Bir aşiret veya kabile hakkında doğru değerlendirme yapmak yoktur, kişilik çözümlemesi hiç yoktur. Her şey resmi anlayışla nasıl ele alınmışsa öyle ele alınıyor. Dikkat edin, o sizi inkar ediyor, o sizi yok sayıyor. O halde siz de ona karşı büyük bir savaşım vereceksiniz; kültür savaşı, sanat savaşı vereceksiniz. Tüm bunların yanında herkesin işlediği konuları bizim de işlememize gerek yoktur. Biz sadece Kürt halkının değil, işçi sınıfının durumunu ele alırız; fakat bunları devrimin bakış açısıyla ele alırız. Sendikalar ne yapıyorlar? Bu konuda bazı haberler sunulmuşsa da, ancak ajanslardan sunulabilmiştir. "Ancak ajanslardan geliyor" deniliyor. Fakat biz işçi sınıfının sorunlarını ajans haberlerinden öğrenemeyiz. Bir defa işçi sınıfının sorunlarını onlardan öğrenmek, emekçinin gerçeğini inkar etmek demektir. Kaldı ki, bu konuda devrimin yaklaşımları var, kendi yaklaşımlarımız var. Bunlar uygulanmadan, işçi sınıfıyla bağ kuramazsınız ve kimse de sizi okumaz.

Politika yapabilme kabiliyeti yerine, zihin tembelliği var. "Şurada grev olmuş, burada işçilere bilmem ne yapılıyor" diye yazılıyor. Ama işçi sınıfının acil sorunları bunlar değildir. Türkiye işçi emekçi halkının acil ideolojik, siyasal ve örgütsel sorunları ve günlük mücadele sorunları vardır. Bunlar doğru ele alınmalıdır. Neredeyse tümü yasaklanmıştır. Bunlara yer verilmez de yerine eklektik, tutarlılıktan uzak, bazı ne idüğü belirsiz değerlendirmelere yer verilirse, tabii bu kabul edilemez. Bu gazete gerekirse Türkiye halkının sorunlarını yarı ağırlıkta işlemeli; ama her şeyi doğru, devrimci ve sistematik verebilmelidir. Sayfalarını buna göre hazırlamalı, görüntülerini çok dengeli ve yaratıcı bir biçimde yansıtabilmelidir.

Uluslararası gelişmeler vardır. Bu gelişmeler hakkında ajanslar ne söylüyorsa bizimkiler onu yazıyor. Hayır, bu olmaz! Emperyalistlerin denetimindeki ajanslardan doğrular öğrenilemez. Kendi değerlendirme gücümüz var, doğrular buna dayalı sunulmalıdır. Değerlendirmelerimiz ve yorumlarımızla doğruyu bulmaya çalışacağız. Bu konuda da imkanları zorlayarak verebileceğimizin en iyisini, en doğrusunu veririz. Çoğu zaman dikkat etmek gerekiyor, zira haber aleyhimizedir. Biz bunu niye verelim? Kaldı ki, çoğunlukla da yalandır. Dikkat edilirse, muhtevaya ilişkin olarak çok sıkı gözden geçirme ve muhtevayı geliştirme gerçeği çok ciddi bir görev olarak önümüzde duruyor.

Bunları yeni yaklaşım ve çözümlerle sonuçlandırmak istiyoruz. Bu iş kafa patlatmayı gerektiriyor. Günlük gazetenin nasıl düzenleneceği, manşetten neyin verileceği, tek tek her şeyin nasıl düzenleneceği konusunda bir şey diyecek durumda değilim. Ama manşetlik konular da doğru belirlenmelidir. Başyazı meselesi de öyledir. Günlük olaylara önem derecesine göre bir başyazıyla karşılık verilir. Bunda isme de gerek yoktur. Yayın organının kolektif değerlendirmesi olur. Her gün bir tane olur. Bunun şimdiye kadar olmaması büyük eksikliktir. Yine içerikli iyi yazılar yazılır. Bazıları şimdiden köşe tutmuşlar. Bu bize göre fazla tutarlı değildir. Biz köşeyi satın alır gibi adam çalıştıramayız. Yazısı yayınlanamayacak durumdaysa niye yayınlayalım? Bir de “kim her hafta iki kez yazar?” deniliyor. Hayır, bu olmaz. Neden o kişiye haftada iki defa yer veriyoruz ki? Örneğin, zindandan bir arkadaş sürekli yazıyor. O zindanlarda yüzlerce böyle arkadaş var. Bu şansı neden onlara da vermeyelim? Çok değerli yazarlar var, genç yazarlar var. Neden bir iki kişiyle sınırlı kalalım? Sade olan yazarlık kuruluna söyleyebileceğimiz fazla bir şey yoktur, onlar yine yazarlar; ama gelen değerli yazıları da önem derecesine göre yayınlamak gerekir.

“Burası benim malım, benim mülkümdür” diye kimsenin kurulmaması gerekir. Gazete kolektif bir yayın organıdır. En iyisini yazanlar, en iyi hizmeti sunanlar buraya mutlaka yansıtılacaktır. Yayın politikası bu yönüyle rolünü tam uygulayacaktır. Yoksa “şu köşeyi şu işgal etti, şunun hakkı tartışılmazdır” gibi bir hak arayıcılığı bizde olamaz. Ayrıca halk Parti Önderliği'nden demeç almak ister. Bu demeçleri sık sık yansıtacaksınız. Bu tartışılamaz. Gazeteyi gazete yapan en temel işlerden birisi budur. Halk sizden özlemlerine uygun değerlendirmeler ister. Bunları yazılarınızda yansıtacaksınız. Bu temelde kişilik sahibi, kimlik sahibi olan bir kurum olduğunuzu yansıtacaksınız ki, yeriniz büyük olsun.

Görev tıkamak değil sel gibi akmaktır

Gördüğüm en önemli bir eksiklik de, bürokratik tarzda sapmayı ilkenin yerine koymaktır. Bu bizim tarzımız değildir. Kişiye formasyon kazandırılırsa, dürüstlük ve çaba gösterilirse yeterlidir, artık gerisi gelir. Bu işlerin çok çeşitli yerlerdeki örgütlendirilmesine ve kurumlaştırılmasına rahatlıkla güç yetirebilirsiniz. Gecenizi gündüzünüze katarsanız, mutlaka en iyisini ortaya çıkarırsınız. Engeller mücadeleyle aşılır. Talimat ve perspektif diyorsanız bunlar verilmiştir. İşte bunlar bile kendi başına yeterlidir. Uygulama ustalığı da size düşer. Birçok çalışan vardır, o çalışanları devreye sokacaksınız. Görev tıkama değil, sel gibi akmak olmalıdır.

Aslında buna benzer birçok husus eski işlerinizdendir. Hareketin doğrudan veya dolaylı olarak bu alana ilişkin sunabilecekleri az değildir. Sorun layık olmayı ve hakkını vermeyi bilmektir; her birinin militan bir ifadeyle bu çalışmalara kendini katmasıdır. Her sahada olduğu gibi, bu sahada da başarı ancak inanç ve gönüllülükle olduğu kadar disiplinle, yoğun bir çabayla, yaratıcılıkla, iç ve dış engellemelere karşı çok sıkı bir mücadele ve doğru çalışma tarzıyla, onun yaşam ve hatta vuruş tarzıyla kazanılabilir. Çok dinamik bir yaşam ve mücadele temposuyla başarı sağlanabilir. Benim izlenimim, gözlemlerim ve görüşlerim bunlardır. Biz bazı tavsiyelerde bulunuruz. Hiç şüphesiz hepsi bunları dikkate alacaktır.

“Şu zarar veriyor” gibi tutumlar doğru değildir. Bu gibi durumları gerekçeleriyle sıralarsanız, mutlaka bazıları sizi dinler. Kendinize güveniyorsanız, birçok kuruma el atabilir ve düzeltebilirsiniz. Çünkü bir devrimci kendini bir görev alanına hapsedemez; gerekirse kapasitesi oranında her yere el atar. Mutlaka resmi görevli olmak şart değildir. Kaldı ki, parti olayında genel sorumluluk vardır. Onun çizgisine ve yaşamın her alanındaki faaliyetlerine karşı genel sorumluluk içindeyiz. Özel sorumluluklar genel sorumluluklarla karıştırılmamalıdır. Genel sorumluluk, partiyi ilgilendiren ne varsa ilgilenmektir. Düzeltilmesi gerekirse düzeltilmeli, olumlu ele alınması gerekiyorsa öyle ele alınmalıdır. Bir partili, hatta bir dost bile en iyisini yapmakla mükelleftir.

Öğrendiğiniz ve özümsediğiniz çok şey var, bunları sonuna kadar faaliyetlere mal edin. Parti çalışmalarından çıkar elde etmek isteyenler var. Bir iki dostumuzu veya partili yoldaşımızı onlara karşı savaştırın.

Gazetenin kendisi cephenin bir yayınsal silahıdır; bir cephe organı, bir cephe örgütü gibidir. Türkiye soluyla, çok çeşitli güçlerle geniş bir cephe ağı içinde çalışılabilir. Kendinizi “benim yetkime girer mi, girmez mi?” diye bir memur anlayışına hapsetmeyin. Ama herkesin işine karışmak, işleri Arap saçına döndürmek de doğru değildir. Bütün bunları karışıklığa ve kargaşaya yol açmak için yapmayacaksınız. Aksine bunlar daha iyi bir düzene ve uyuma varma gücüne ulaşmak içindir. Hatta mahalli düzeylerde bile birçok değer yaratılabilir, birçok militan, birçok çalışan ortaya çıkarılabilir ve diğer alanlara aktarılabilir.

Her sahaya ilişkin görevler var. “Ben de bir militanım, parti anlayışım bana bunları emrediyor” diyeceksiniz. “Bunun için yetkiye ihtiyacım var” demeyeceksiniz. Ben de söylediğim gibi davranıyorum. Doğru ideolojik hat, doğru siyasal yaklaşımlarım beni her sahada etkili kılabiliyor. Sizin de doğru bir ideolojik siyasal hattınız, çalışma tarzınız, yaşam tarzınız varsa, bunlar işlere başarı şansı verir. Siz de kendinizi böyle yapacaksınız. Kitleler beni benimsiyor, yoldaşlar beni oldukça kabul ediyor ve onaylıyorlar. Bu tarzı siz de uygulayın. Uygularsanız, en genel dediğiniz ve en uzağınızda gördüğünüz işlere bile başarı şansı verebilirsiniz. Böyle yaptınız diye kimse sizi yermez, kimse sizi suçlamaz. Sorun, doğru devrimci militan tarzı sergilemektir. Birçok kişiye bunu oldukça gösterdik. Onların da dürüst olmaları ve bağlılığı bilmeleri gerekir. Her şeyden önce dürüstlük ve doğru yaşam tarzı esastır. Bu olursa gerisi gelir ve en başarılı olana kadar yol alınır.

Dürüst olanların, birbirlerine şiddetle muhtaç olanların birbirlerine engel çıkaracaklarını sanmıyoruz. Bu konuda ısrarla engel teşkil edenler ve gelişmeyi tıkayanlar, bizim açımızdan doğrudan veya dolaylı olarak düşman ajanlığı yapıyorlar demektir. Durumları bu anlama gelir. Her sahada savaşı nasıl yürütüyorsak, bunlara karşı da savaş yürütmesini biliriz. Ama yoldaşlığın gereği olarak birbirimizi ikna ederiz. Bu iş nasıl yapılır, şu işbölümü daha iyi nasıl gerçekleştirilir gibi konularda birbirimizi dinler ve birbirimize dinletiriz. Bunun adı ikna yöntemidir.

Yoldaşlık ve dostluk esas alınıyorsa, kesinlikle altından çıkılamayacak bir durumdan bahsedilemez. Bunun yerine “yoldaşları, çalışanları zorlayayım, kendimi şöyle dayatayım” anlayışına karşı çok sertiz. Bizi böyle kullanmak, kesinlikle cephede savaşmak kadar tehlikeli ve muazzam boyutlu bir savaştır. Bu bazda bazılarına karşı bireysel tutumumuz var. Bunlar kendilerini düzeltmez ve bizi doğru anlamazlarsa kendileri bilir, ama biz onları aşarız ve bunun sorumlusu da biz olmayız. Karşımıza çok dikilirlerse, kendi yöntemlerimiz var ve o yöntemlerle onları aşarız.

Hiç kimse bunlardan yanlış sonuçlar çıkarmasın. Bizim nasıl bir kuşatma altında olduğumuz, neyle her gün nasıl savaştığımız biliniyor. Bunu anlamamak ve başka türlü yorumlamak, o kişilerin son çırpınışlarında işledikleri kendi hataları olacaktır. Hassasiyet bellidir. Herkesin gücü oranında ve başarı temelinde çalışması gerektiği ve değer katmakla mükellef olduğu açıktır. Hepinizin emeklerine ve bu kadar şehidin kanına saygılı olmak zorundayız. Bu halkın bu kadar istem, özlem ve ahı, bu kadar emeği var ve biz bunlara sahip çıkmak zorundayız. Bu değerler peşkeş çekilsin, kişiler kendilerini en verimsiz, en başarısız ve en masraflı şekilde dayatsın diye sunulmamıştır. İşleri tıkasınlar diye mevkiler ve mevziler verilmemiştir. Eğer biraz dürüst olunursa, bu işin gerekleri bilinir ve en iyi yaklaşımın hakkı da verilir. Tipik bir düzen adamı gibi, bir jandarma, bir polis gibi, iflah olmaz bir küçük burjuva gibi kendini dayatırsa, biz de mücadele silahıyla karşılık veririz.

Dikkat edin: Sonuna kadar perspektif, sonuna kadar olanak sunuyoruz, ama bunların karşılığında rapor da bekleriz. Verdiklerimizin karşılığında ilgili kurumların neyi başardıkları, neyi başarmadıkları konusunda hesap vermeleri gerekir. Bundan kaçınan kimdir? Neyi saklıyor, nasıl yaşıyor, nasıl çalışıyor? Biri bir şey saklarsa, bu onun dürüst olmadığını ortaya çıkarır. Bizde her şey alenidir; bu sahada çalışmak isteyenler her şeyleriyle açık olurlar. Bütün olumlu ve olumsuz yönleriyle bizi ikna eder ve yanımızda yerlerini öyle alırlar. Yoksa “ben yetkiliyim, gazetede şu mevkii tuttum, şunu bunu yaparım” demek olmaz. Bizde böyle yetkili, böyle mevki adamı yoktur. Tartışmalar çok açık yürütülüyor, sorunlar çok kapsamlı ele alınmaya ve çözümler de çok kolektif üretilmeye çalışılıyor. Biz bile bunu yaptıktan sonra, sizler bunu neden yapmayasınız; alandaki tüm çalışanlar bunu neden yapmasınlar? O alanda bütün görevlilerin sorumlulukları demokratik bir tarzda olmalıdır. Tartışma açıklığının olanakları vardır. Gizli örgüt değilsiniz. Faaliyeti neden bu temelde ele alıp sonuca götürmeyesiniz? Belli ki, doğru yaklaşım esasları göz ardı edilemez. Bu konu bu kadar nettir, sorunlar da o kadar ağır değildir. Kimse fazla muğlaklıktan da bahsedemez. Bir grup çalışan kendini doğru yansıtırsa iyi sonuç alınır.

Ağustos 1992

KADROLAŞMAK İŞ YAPMAK VE SORUN ÇÖZMEKTİR

Baştarafı sayfa 9'da

Gerçeği Özgürlük hareketimizin bel kemiğini oluşturmaktadır. Bu yönüyle zindan çıkışlı kadroların rollerini oynamaları ve böyle bir tarihsel sorumlulukla kendilerine yaklaşmaları önemli olmaktadır. Zindan çıkışlılar Apocu hareketin, halkçı özgürlükçü eğiliminin en temel kadro birikimidir. Hatta bu hareketin kadro birikiminin en önemli parçasıdır. Bu kadro birikimi harekete geçirilmeden, Özgürlük hareketinin başarıya ulaştırılması düşünülemez.

Dağlardaki kadro gerçeğinin belli özellikleri vardır. Bu kadroların önemli bir bölümü savaş içinde şehit düşerek tasfiye oldu. Zindanda belli kayıplarımız olsa da, Özgürlük hareketinin belleği olan yüzlerce kadro dışarı çıkmıştır. Dolayısıyla zindan çıkışlılara yüzeysel yaklaşmak yanlış olduğu gibi, zindan çıkışlıların kendilerine sıradan bir yaklaşım içinde olmaları da kabul edilemez.

Eğer bugün Türkiye'deki tüm çalışmalarda belli sorunlar yaşanıyor deniliyorsa, Özgürlük hareketinin esas kadro birikimin zindandan çıkışlılar olduğu göz önüne getirildiğinde, bu sorunlara sahiplenme ve giderme açısından bu arkadaşlara birinci derecede sorumluluk düşmektedir. Bu arkadaşların Demokratik Toplum Hareketi başta olmak üzere bütün kurumlarda aktif yer alacak biçimde çalışmalara sahiplenmeleri ve katılmaları gerekir. Yetkici ve mevkici olmadan, Kemal Pir ruhuyla çalışmalara katılarak, Özgürlük hareketinin tüm birikimine sahip çıkma sorumluluğu bu arkadaşların omuzlarındadır. Zindan çıkışlı arkadaşların şuradan buradan direktif beklemelerine gerek kalmadan işleri omuzlamaları gerekir. Burada birkaç arkadaşın sorumluluk üstlenip işleri ele almasından bahsetmiyoruz. Bütün arkadaşların benzer sorumluk düzeyiyle ortaya çıkan sorunlarda esas çözüm gücü olma yükümlülüğünün kendilerinde olduğunu düşünerek hareket etmeleri gerekir.

Tabii bu arkadaşlar kapsayıcı olacaklar, başka kişiler ve çevrelerle, mücadelemiz içinde yetişen diğer kadrolarla bu işleri yürütecekler dir. Bu konuda dar kalmaları düşünülemez. Onlar Özgürlük hareketinin hafızası ve bilinci olarak, ideolojik ve siyasi birikimin düzeyi açısından bu hareketin en bağlı militanları olarak, zindan direnişçileri ve direnişlerinin parçası olarak, bu hareketin bağlılığından kuşku duyulmayan militanları olarak üzerlerine düşen sorumlukları hiç kimseden bir şey beklemeden ve hiçbir beklenti içine girmeden gerçekleştireceklerdir. Ne zindan çıkışlı arkadaşlarımız kendini kıyıda köşede tutacak ne de başkaları zindan çıkışlıları kıyıda köşede tutan bir yaklaşım içinde olacaklardır.

Cezaevinde yirmi dört yıl, on beş yıl, on yıl kalan insanlar Kürt halkının özgürlük mücadelesine siyasal nedenlerle katıldılar. Tabii kim yetenekliyse, kim daha fazla çaba harcıyorsa, örgütsel ve siyasal mücadelede o yer alacaktır. Cezaevi çıkışlıların Kürt halkının mücadelesinin birçok alanında yer almasını sağlamak, onları çalışmada başarılı olmaları için hazırlamak ve teşvik etmek herkesin görevidir. Tabii cezaevi çıkışlılar sadece zindanda kalmaya dayanarak mücadele yürütmeyecekler; emeklerini, çabalarını, yeteneklerini, birikimlerini ortaya koyacaklardır. Ancak Önderlik, *“önlerinin kesilmemesi ve açık tutulması açısından da zindan çıkışlılara gereken anlayışın gösterilmesi gerekmektedir”* dedi. Zaman zaman yirmi dört yılı, on beş yılı, on yılları yaşanmamış gibi değerlendirmek, bu kadro birikimini görmemek doğru değildir. Bir mücadele birikimli kadrolarla sürdürülecekse, halkın demokratik örgütlenmesi açısından birikimli kadroların önemli olduğu göz önüne getirilirse, cezaevi çıkışlıların Özgürlük mücadelesinde ve demokratik halk örgütlenmesini geliştirmede önemli rol oynayacakları açıktır.

Cezaevi çıkışlılar tabii mücadeleye karşı duyarlı olacaklar; aktif çalışma heyecanı ve coşkusu içinde olacaklardır. Eğer mücadelede ortaya çıkan sorunların çözümünde bir yetersizlik ortaya çıkarsa, herkesten fazla cezaevi çıkışlılar tarih ve halk karşısında sorumlu olacaklardır. Onlar halkın örgütlemesinde ve diğer tüm kurumlarda yer alacaklardır. Özellikle düşünce üretimi, eğitim, kültür, sanat ve edebiyat alanında esas olarak bu kadrolarımız rol oynayacak düzeydedirler. Başkan Apo da cezaevi çıkışlıların daha aktif olmasını beklemekte, bütün kurumlarda yer alarak kendilerinde somutlaşan hafızayı ve birikimi mücadele için, mücadelenin başarısı için kullanmalarını istemektedir. Bunun gereklerini hem zindan çıkışlılar, hem de çalışmalardan sorumlu tüm arkadaşlar yerine getireceklerdir.

2005 yılına girerken kadro seferberlik ruhuyla hareket etmelidir

2005 yılı Kürt özgürlük hareketi açısından en kritik yıldır. Çünkü Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek, Başkan Apo'yu tecrit ederek etkisizleştirmek daha kapsamlı biçimde dayatılacaktır. Dolayısıyla 2005 yılını ya etkili olma ya da etkisizleşme yılı olarak görmek gerekiyor. Karşıt güçler 2005 yılını bizim açımızdan böyle planlayacaklar ve üzerimize böyle geleceklerdir. Bunun hem halk, hem kadrolar, hem de tüm diğer kurumlar tarafından göz önünde bulundurulması gerekiyor. 2005 yılına böyle bir sorumluluk ve duyarlılıkla yaklaşmayanlar gaflete düşerler.

Kürt özgürlük hareketini ve Başkan Apo'yu kuşatıp tecrit ederek tasfiye etme hareketi 2004 yılında başlatılmıştır. İçimizdeki tasfiyeci çete eğiliminin kaçması ve daha sonra Apo'suz ve KONGRA GEL'siz Kürt siyasetinin dayatılmasının açıkça ortaya konulması bunu göstermektedir. Nitekim son zamanlarda Apo'suz ve KONGRA GEL'siz Kürt siyasetinin gündeme geleceği, KONGRA GEL'in ve Apo'nun zayıfladığı, Kürt siyasetinden giderek yok edileceği söylemleri açıkça dillendirilmektedir. ABD, Türkiye ve Irak ilişkileri, yine Türkiye'nin bölge devletleriyle ilişkileri bu planı uygulamadaki kararlılığın göstergeleridir. Aynı şekilde Türkiye'nin AB ile ilişkilerini, AB'nin KONGRA GEL'i terörist ilan etmesini ve üyelik müzakerelerini başlatmayla ilgili raporda Kürt sorununa yer vermemesini bu saldırıların bir parçası olarak görülmesi gerekir. Eğer AB Kürt sorununda açık çözümler ortaya koyabilseydi, bu Kürt özgürlük hareketinin başarısı olarak görülecekti. Şu anda böyle bir tasfiye hareketi gündemde olduğu için, özellikle Kürt sorununun çözümünde açık çözüm yolu ortaya konulmamıştır. Bunun ifadesi, Başkan Apo'dan ve Kürt özgürlük hareketinden kurtularak, Türkiye ve Avrupa'nın uzlaşacağı bir çözüm gündeme getirmektir. Bu da daha çok Kürt inkarcılığının yeni bir biçimde ifadelendirilmesi ve Türkiye'nin Kürt sorununa yaklaşımıyla örtüşecek bir düzey olacaktır. Bütün bunlar her düzeyde kadronun sorumluluğunu arttırmaktadır. Özgürlük hareketi, tümkadrolar ve halkımızın böyle bir tasfiye planının varolduğunu bilerek, varolma duyarlılığıyla inkarcılığın devam ettirilmesine karşı gösterip büyük bir tepki ve refleksle sürece yaklaşmaları gerekmektedir.

2004'te ortaya konulan yaklaşımlarla 2005 yılında sorunlar giderilemez. Ancak kadrolar ve Kürt halkı seferberlik ruhuyla hareket ederlerse, 2005 yılı özgürlük lehine çevrilebilir. Halkımız ve kadrolar bir yandan serhildanla, diğer yandan meşru savunmayla varolma gücünü gösterecek, yok olmaya karşı da güçlü bir direniş ortaya koyacaktır.

Kürtler açısından anlamı böyle anlaşılırsa, 2005 yılının siyasal durumunun gerekleri yerine getirilmiş olur. 2005'te inkarcı politikalar boşa çıkarılırsa, Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt demokrasinin önü sonu kadar açılmış olacaktır. Bu açıdan 2005 yılı kritik bir yıldır. Dolayısıyla herkesin bu bilinçle seferberlik ruhuyla hareket etmesi gerekecektir. Afet dönemlerinde nasıl kriz masası kurulur, olağanüstü bir çabayla yaralar sarılmaya ve yaşam yeni düzenlenmeye çalışılırsa, Kürt özgürlük hareketi de 2005 yılına böyle yaklaşmalıdır. Bunun için her şeyden önce bir örgütlenme seferberliği başlatacaktır. Şu anda örgütsel dağınıklık ancak örgütsel seferberlikle giderilebilir. Bunun için de örgütlenme sadece kadronun örgütlenmesi değil, esas olarak da halkın örgütlenmesi esas alınmalı; kadrolar halkı örgütledikçe kendilerini örgütleyebileceklerini ve örgütlü bir mücadeleyi geliştirebileceklerini bilerek hareket etmelidir.

Özcesi kadrolar mevcut ruh halinin kendilerini yakışmadığını bilerek bu ruh halinden çıkmalı, tarihsel anlamda bir özne olduklarını bilerek sorumluluklarını yerine getirmelidir. Özellikle pratikten yoksun olmak, kendisini bir pratiğe yaklaştırmamak kabul edilemez. Kadro bu durumun kendi rolüne ve pozisyonuna uygun düşmediğini görüp doğal sorumluluğuyla işlerin üzerine yürümelidir. Sözün bitip pratiğin başladığı ve pratiğe kilitlenme zamanının geldiği bilinmelidir. Sağdan soldan gelecek ortamı muğlaklaştırma ve kafaları karıştırma yaklaşımlarına karşı başta kendisini netleştirip bu netliği ortama ve halka yayarak, Başkan Apo'yu etkisizleştirme ve Özgürlük hareketini tasfiye etme planlarına karşı mücadele etmelidir.

Karşı güçler bizi zaten örgütsüz ve güçsüz bırakmayı hedefliyor. Kadroyu örgütsüz, güçsüz ve pratiğe girmeyen bir yığın haline getirerek tasfiyeyi amaçlıyor. Bu açıdan kadrolar kendilerinin bir yığın olmadığını, her kadronun bir nitelik ve büyük iş başaracak bir güç olduğunu görmeli, bu anlayışla diğer arkadaşlarıyla ve halkla kendini bütünleşmeli, 2005 yılında mücadeleye atılmalı, 2005 yılını tasfiyeciliğin ve karşı hareketlerin boşa çıkarıldığı ve Özgürlük hareketinin de kendini örgütleyerek mücadeleye girdiği bir yıl yapmalıdır. Eğer bu başarılırsa, dünyanın durumu da, Ortadoğu'nun durumu da, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemi ve bilinci çok başarılı sonuçlar almaya imkan vermektedir. Aslında başarı için tüm imkanlar birleşmiştir. Önemli olan kadronun iradi güç olarak bu sürece müdahale etmesi ve tarihin yönünü halkımızın özgürlüğü ve halkların demokrasisi açısından ilerletmesidir.

NEDEN YENİDEN YAPILANMA

Kapitalist ekonomik sistemin içinde bulunduğu yapısal kriz, "kaos" tartışmalarını yoğunlaştırmaktadır. Kaos aralığı, kaotik durum, kaotik aşama vb kavram ve tanımlamalar sosyal bilimlerin ve akademik çevrelerin içinde sınırlı kalmamaktadır. Bu tür kavram ve tartışmalar giderek güncel yaşamın bir parçası haline gelmektedir. ABD'nin Irak müdahalesi ve ardından gündeme giren Büyük Ortadoğu Projesi tüm güçlerin bu gerçeklik ekseninde kendilerini yeniden tanımlamaları ve benzer dilleri konuşmaları sistemin içinde bulunduğu gerçeklikle bağlantılıdır. 20.yüzyılın ikinci yarısında başlayan bu tartışmalar gelinen aşamada birçok çevreyi iki tercihle karşı karşıya bırakmıştır.

En genel anlamda bu iki tercihi şu şekilde tanımlayabiliriz: Birincisi; kaos sürecinin açığa çıkardığı belirsizliği bir kader gibi kabul etmek ve kendiliğindenciliği esas alma biçiminde belirmektedir. Mevcut sistem bu tercihi sistem karşıtı hareketler başta olmak üzere tüm topluma dayatmaktadır. Hiyerarşik devletçi toplum ve sistem tarafında bu tercih küreselleşme, post modernizm, neo liberalizm vb kavramlar adı altında uzun bir dönemdir gündemde tutulmaktadır. Günlük yaşam diliyle ifade edersek, sistem bunu çok açık bir şekilde "ideolojiler çağı bitti, tüm devrimler başarısızlığa mahkumdur. Asıl olan mevcut sistemin kendisidir, bu sistem böyle geldi böyle gider" biçimindeki kavramlarla tanımlamaktadır. Özellikle reel sosyalizmin çöküşünden sonra bu propagandaya ağırlık veren sistem, bilimsel teknik gelişmeleri ve yeni buluşları da çıkarları için aynı doğrultuda kullanmaktadır. Kuantum fiziğinin gelişimiyle gündemleşen belirsizlik ilkesi dahi sistemin politik amaçları için toplum üzerinde psikolojik bir baskı ve manipüle aracı olarak ele alıp, yeni felsefesini bu ilkeye dayandırmaya çalışmaktadır. Buna göre, "her şeyin belirsiz olduğu, hiçbir şeyin önceden belirlenemeyeceğini" yaygın şekilde dillendirerek, pasifizmi ve depolitizasyonu derinleştirmek istemektedir."Tarihin sonu" tartışmaları da bunun bir parçasını oluşturmaktadır. Yapısal kriz derinleştikçe sistem varlığını korumak için bu yönlü tartışma ve çalışmalara ağırlık vermektedir.

Geçiş aşamasında sistemin topluma sunduğu tercih, mayasını sistem karşıtı hareketlerin geçmiş başarısızlıkları ve geleneksel toplumun geriliklerinden almaktadır. Önce marjinalleşen daha sonra her yönüyle sistem içi haline gelen sol hareketler toplumun bilicinde sistemin tercihini doğrulamaktadır. Kapitalizmin özü itibariyle bireyi tüketen ve hiçleştiren bireycilik anlayışı ve yaşam tarzı ise bu tercihi diri tutarak, anı anına beslemektedir. Böylece her şeyin belirsiz olduğu, hiçbir şeyin öngörülemeyeceği ve belirlenemeyeceği düşüncesi ile kolektif irade ve bilincin, örgütlü mücadelenin değeri önemsizleştirilmeye çalışılmaktadır.

Her teori ancak kendi pratiğiyle doğruluğunu kanıtlayabilmektedir

İçinde bulunduğumuz kaos sürecinin sistem karşıtı hareketler başta olmak üzere ortaya çıkardığı ikinci tercih ise; değişim ve dönüşümün her zamankinden daha fazla mümkün olduğu bir süreçte yeniden yapılanmayı gerçekleştirerek, örgütlü mücadeleyi yeni paradigma temelinde yükseltme biçiminde kendini göstermektedir. Sistem karşıtı hareketlerin yeniden yapılanma sorunları kaos süreci nedeniyle bir ihtiyaç olmaktan öteye bir zorunluluk olarak öne çıkmaktadır. Demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde örgütlü mücadele içinde yer almak çeşitli güçler ya da toplumun sıradan kesimleri için bir tercih olarak dursa da, sistem karşıtı hareketler için olmazsa olmaz kabilinde bir gerçeklik olmaktadır.

Demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde kendisini yeniden yapılandıramayan sistem karşıtı hareketlerin başarısızlık oranı bugün 20. yüzyıldakinden daha da fazladır. Oluşumuna temel teşkil eden paradigmanın iflas ettiği bir çağda varolan sistem karşıtı hareketlerin, buna rağmen varlığını sürdüreceğini iddia etmek mümkün değildir. Bunun için yeniden yapılanmayı tartışırken, bu ihtiyacı açığa çıkaran nedenleri daha derinlikli çözümleme zorunluluğu vardır.

Sistem analizinin temel bir bileşeni olarak yeniden yapılanmanın gerekçelerini incelemek büyük önem taşımaktadır. Dolayısıyla; çokça tartışılmasına rağmen, bir kez daha sistem karşıtı hareketlerin eski yapılanmalarını ve yapılandıkları paradigmayı ele almak gerekmektedir.

19. yüzyılın sonlarına ve 20. yüzyıla damgasını vuran temel sistem karşıtı hareketler; ulusal kurtuluş mücadeleleri ile işçi hareketleridir. Savaş dönemlerinde gelişen barış hareketleri, öğrenci hareketleri ve anarşist hareketleri sonrasında ise etkili hale gelen feminist ve çevre hareketlerini de bunlara ekleyebiliriz. Kapitalist ekonomik sistemin hiyerarşik devletçi toplumuna karşı bütün bu hareketleri en genel anlamda sol yelpazede tanımlamak ve ortaklaştırmak mümkündür. Kürt Halk Önderi Başkan Aponun ***"Bir Halkı Savunmak"*** adlı eserinde *"ulusal kurtuluş mücaleleleri ve işçi hareketleri başta olmak üzere bu hareketleri ve sistemin içinde gelişen sosyal demokrasiyi kapitalizmin mezhepleri"* olarak tanımlamaktadır. Bu tanımlama kendi başına sistem karşıtı hareketlerin sistem ile olan bağını anlamamızı kolaylaştırmaktadır. Yeniden yapılanmanın temeli de bu noktaya dayanmaktadır.

Sistem karşıtlığını özde yaşamayan adını andığımız bu hareketler, verilen yoğun mücadeleye rağmen sistem içileşmekten kendilerini kurtaramamışlardır. Bu paradoksun doğru çözümlenmesi yeniden yapılanma için kilit noktayı oluşturmaktadır. Demokratik ekolojik cinsiyetçi toplum paradigması temelinde kongre rejimiyle yeniden yapılandırmasını sürdüren Kürt demokratik hareketi için de, sistem karşıtı hareketlerin deneyimlerinin anlaşılması bu anlamda büyük bir anlam taşımaktadır.

20. yüzyılın son çeyreğinde ulusal kurtuluş mücadelesi esprisiyle şekillenen Kürt demokratik hareketi de temel noktalarda diğer sistem karşıtı hareketlerin yaşadığı kaderi paylaşmıştır. Kürt demokratik hareketinde olduğu gibi; 19. ve 20. yüzyılda şekillenen sistem karşıtı sol hareketlerin mücadele tarzı, örgütlenme modeli ve eylem anlayışı marxizmin öngördüğü stratejiye göre biçim kazanmıştır. Buna göre, önce iktidarın ele geçirilmesi ve ardından da toplumsal değişimin gerçekleşmesi öngörülmüştür. Strateji bu iki temel ayak üzerine oturtulmuştur. Bunun için birçok coğrafyada özellikle işçi hareketleri ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, eşitlik, özgürlük ve bağımsızlık sloganlarıyla kapsamlı örgütlenmeler geliştirmişlerdir. Dünyanın üçte birinde iktidarı ele geçiren bu hareketler, hedeflerine aldıkları stratejinin ikinci ayağı olan toplumsal değişime öngördükleri kapsam ve derinlikte hiçbir zaman ulaşamamışlardır. Bu yön ise, yıkılışlarının temel nedenlerinden birini oluşturmuştur. Bu sonuç; kitlelerde sol hareketlere karşı bir inançsızlığı geliştirirken, kapitalizm için de kendi sisteminin zaferi olarak ilan edildi. Ortaya çıkan bu tabloda; barış, feminist, çevre ve anarşist hareketler de marjinal bir görüntü sergilemekten kurtulamamışlardır.

Sol hareketlerin başarısızlıkları birçok çevre tarafından geniş ve yoğun tartışıldı. Ancak sosyal bilimlerin konuyu derinlikli ve objektif olarak çözümleyememesi kitlelerde toplumsal mücadelelere karşı olan inançsızlığın büyümesine yol açtı. Bunun için yeniden yapılanma sürecini yaşarken, geçmiş başarısızlıkların nedenlerini doğru çözümlemek büyük önem taşımaktadır. Dayandığı paradigmadan kaynaklı temel sorunlar görülmeden sol hareketlerin başarısızlığını, mücadelenin zayıflığına, ödenen bedellerin yetersizliğine, emek, fedakarlık ve cesaretin eksikliğine bağlamak ucuz bir yaklaşım olmaktan öte bir değer taşımamaktadır. Kuşkusuz her deneyimde öncü ve öncünün peşinde yürüyen halkın yerinde ve zamanında ihtiyaç duyulan mücadele gücünü göstermede yaşadığı zayıflıklar yaşanmıştır. Her devrim iç ve dış koşullardan kaynağını alan böylesi dönemler geçirmiştir. Bunlar daha çok pratiği ilgilendiren, yaşandığı zaman diliminde güncel olarak ele alınması gereken hususlardır. Ancak, bu gerçeklik, sol hareketlerin başarısızlığını açıklamaya yetmemektedir. Sol hareketlerin başarısızlığını kitlenin ve öncü gücün pratik yetersizliğine bağlamanın, suçlayıcı tutumlar içine girmenin kazandırmadığı açığa çıkmaktadır. Sistem, özel savaş yöntemleriyle kitlelerin pasifikasyonunu bilinçli olarak geliştirmeye çalışmaktadır. Ancak ortaya çıkan böylesi bir tablonun gerçekleşmesinde asıl nedeni, sol hareketler ve kitlelerin paylaştıkları yanılgılar oluşturmuştur. Tabii bu teorik boyutta yaşadıkları handikabın sonucunda yaşanmıştır. Her teorinin, doğru pratikleşmesi de beklenmemelidir. Her yanlış pratik de dayandığı teorinin tümden yanlışlığı anlamına gelmemektedir. Aynı şekilde teorik ve pratik sorunların tespiti ve çözümü de ayrı bir güce ve bakış açısına sahip olmayı gerekli kılmaktadır. Teorinin sağlamlığı hiçbir zaman mutlak düzeyde açığa çıkarılamamaktadır. Her teori ancak kendi pratiğiyle doğruluğunu kanıtlayabilmektedir.

Sol hareketler sisteme benzeştikçe kitle desteğini de yitirmişlerdir

Teori ile pratik arasındaki ilişki ve etkileşim, bilinen ve yoğun tartışılan hususlardır. Ancak açığa çıkan pratik bir başarısızlık çözümlenirken, dayandığı teorinin sağlamlığını ve doğruluğunu tartışmaya açmamak en büyük dogmatizm olarak, her şeyden önce büyük umutlarla savunulan bu teorilere zarar vermektedir. Sol hareketlerin 20. yüzyılın son çeyreğinde yoğun olarak yaşadıkları gerçeklik biraz da bununla ilgilidir. Marxist teorinin dini ayetler kadar kutsallaştırılması en fazla marxizme zarar vermiştir. Sol hareketlerin her başarısız deneyimi ardından içine girdikleri yeniden yapılanma süreçleri bu yüzden restorasyonu aşma gücünü gösterememiştir. Devlete, iktidara ve zora karşı devletleşerek; zoru meşru savunma sınırlarının dışında kullanarak mücadele yürütmenin sonucunda, sol hareketlerin kendileri de karşısında oldukları sisteme benzeşmişlerdir. Sol hareketler sisteme benzeştikçe kitle desteğini de yitirmişlerdir. Öğrenci hareketleriyle doruğa ulaşan 68 hareketi bunun doruk noktasını teşkil etmiştir.

68 hareketiyle birlikte sistemden dışlanan toplumsal kesimler tüm güçlere iki mesaj vermekteydiler. Bu mesajların ilki; ABD'nin hegomonik sistemi ile onunla danışıklı dövüş içinde olan SSCB'nin politikalarının kabul edilmeyeceği olurken; diğeri de sol hareketlere izledikleri stratejilerin başarısızlığından dolayı duyulan inançsızlık olmuştur. Sistem karşıtı hareketlerin stratejilerinin yoğun tartışmaya açılması bu döneme rastlamaktadır. Ancak buna rağmen 20. yüzyılın sonlarına kadar ulusal kurtuluş mücadeleleri başta olmak üzere bu hareketler 19. yüzyılın sonlarında belirlenen strateji ve taktikleri izlemeyi sürdürmüşlerdir. Devlet, iktidar ve savaş (zor) noktasındaki yanlış teorik belirlemelerin yanı sıra içine düşülen birçok açmazı yaşamışlardır. Her şeyden önce tarihsel, toplumsal gelişmeler kaba materyalist bakış açısının sonucu olarak her zaman düz bir çizgi olarak ele alınmış, ilerleme kaçınılmaz bir gelişme olarak görülmüştür. Buna göre, her yeni toplumsal sistem bir öncekine göre mutlak daha ileri olarak kabul edilmiştir. Dolayısıyla da kaçınılmaz olarak bunun sonucunda gerçekleşecek olan sosyalizm, kapitalizmden daha ileri bir sistemi temsil edecek ve bu kapitalizmin sosyalizme doğru evirilmesi anlamına gelecekti. Buna mutlak gerçekleşecek gelişme gözüyle bakılmaktaydı. Devrimlerin görevi ise 'zor'a ebelik görevi vererek bu kaçınılmaz gelişmeyi öne almaktı. Oysaki son otuz yılda yoğun yürütülen tartışmalar, araştırmalar ve bilimsel gelişmeler, gelişmenin düz bir çizgide ve mutlak olmadığını ortaya koymuştur.

Her yeni toplumsal sistemin daha ilerici olduğu fikri de temelleri sarsılan bir öngörüdür. Diğer önemli bir husus ise keskin sınıfsal ayırımlar üzerinden geliştirilen düşünce ve yaklaşımların sonucu olarak toplumun farklı kesimlerinin sosyal mücadelelerden dıştalanması ya da tali bir konumda ele alınmasıdır. Karşıtlar üzerinden geliştirilen felsefik anlayışın sonucu olarak toplumun antagonist çelişkilerin temelinde kutuplaştırılması yürütülen mücadelelerin karakterini belirleyen temel bir gerçekliktir. 19. ve 20. yüzyılda toplum, tüm farklı kesimler göz ardı edilerek işçiler ve burjuvalar olarak sınıflandırılmış, tüm kesimleri "işçileştirme" tutumu doğru olarak ele alınmıştır. Kürt Halk Önderi Başkan Apo işçileştirmenin tüm ilerici vaatlerine rağmen serfleştirmenin ve köleleştirmenin bir benzeri olduğunu, bunlardan daha iyi bir konumu ifade etmediğini geniş çözümledi. Bütün farklılıkları çeşitlilik ve zenginlik olarak bir arada bütünlüklü olarak ele almamaları, sistem karşıtı hareketlerin başarısız gerçekliğini derinleştirmiştir. Toplumsal kesimler arasında işbirliği ve dayanışma bu nedenle geliştirilmemiştir. Toplum ve birey ekolojik bir zihniyetle ele alınmamıştır. Hiyerarşik ve devletçi zihniyet sonucu toplumun kurtarılması gereken bilinçsiz yığınlar olarak ele alınması, öncü güçlerin elitleşmesine yol açmıştır. Halka rağmen halk için devrim yapma anlayışı temelini buradan almaktadır. Ancak geride bırakılan başarısız deneyimler halk adına mücadele yürüten tüm toplumsal kesimlerin kendilerine rağmen yapılacak bir devrimi uzun süre sahiplenip korumayacaklarını göstermiştir. Sistem karşıtı hareketlerin örgütlenme ve eylem bakımından en etkin ve kapsayıcı oldukları 20. yüzyıl, bütün bu yoğun mücadelelere rağmen 'Amerikan yüzyılı' olarak yaşanıp tarihe geçmiştir. Kapitalist sistemin aktif öncü gücü olarak ABD'nin sosyal, siyasal, ekonomik ve askeri olarak gücünün doruğuna sistem karşıtı hareketlerin en yoğun olduğu bu yüzyılda ulaşması, derin inceleme gerektiren bir gerçekliktir.

Bir diğer çıkmaz ise sistem karşıtı hareketlerin sistemin gelişme döneminde sistemin çöküşünü iddia etmeleri yanılgısıdır. Kapitalist sistemin derinliğine ve genişlemesine yaygın bir gelişmeyi yaşadığı 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın ilk yarısında bu iddiayı taşımak sistem analizindeki yetersizliklerin bir sonucudur. Sistem analizi eksik

> "Bütün farklılıkları bir arada bütünlüklü olarak ele almamaları, sistem karşıtı hareketlerin başarısız gerçekliğini derinleştirmiştir. Toplumsal kesimler arasında işbirliği ve dayanışma bu nedenle geliştirilmemiştir. Toplum ve birey ekolojik bir zihniyetle ele alınmamıştır. Hiyerarşik ve devletçi zihniyet sonucu toplumun kurtarılması gereken bilinçsiz yığınlar olarak ele alınması öncü güçlerin elitleşmesine yol açmıştır."

"20. yüzyılda proletarya önderlikli gelişen birçok ulusal hareket sistem karşıtı hareketler içinde en fazla sistemi destekleyen konuma gelmiştir. Ulusallığın yüceltilmesi, merkeziyetçi, hiyerarşik, bürokratik ulusal devletlerin kuruluşu toplumun bağrında yaşayan komünal değerlere en büyük zararı vermiştir. Gücün merkezileşmesi ile yerel inisiyatif ve iradelerin kırılması hiyerarşiyi sağlamlaştıran temel etkendir."

ve yanılgılı olan sistem karşıtı hareketler örgütlenme ve eylem başta olmak üzere tüm kurumlaşma ve yapılanmalarını da buna göre geliştirmişlerdir. Strateji ve taktiğin de bu tespite göre belirlenmesi yoğun emeklere rağmen verilen mücadelenin başarısızlığına yol açmıştır. Sistemin dönemsel buhranlarının yapısal kriz olarak algılanması önemli hatalara yol açmıştır.

Komünal toplum formu en yoğun olarak etnisitede ifadesini bulmaktadır

Öze ilişkin temel husus ise sınıfsallık üzerinde geliştirilen hareketlerin ekoloji ve feminizmi mücadele alanlarından dıştalamasıdır. Tahakküm ve sömürüyü erkeğin kadına, insanın ise doğaya hükmetmesiyle ele almayan, ideolojisinin temelini buraya dayandırmayan hareketler emek sermaye çelişkisi ekseninde dar ve parçalı bir yaklaşım sahibi olmaktan kendilerini kurtaramamışlardır. Bunlara tepki ve karşıt olarak gelişen çeşitli çevre ve kadın hareketleri ise benzer nedenlerden dolayı aynı sorunlarla karşı karşıya kalmışlardır. İşçi hareketleri, çevre hareketlerini burjuva nitelikli olarak değerlendirirken, kadın hareketlerini ise toplumsal mücadeleyi parçalayan ve öncelikleri değiştirerek provake eden girişimler olarak ele almıştır. Dolayısıyla sistem karşısında sol yelpazede gücünü ortaklaştırması gereken çevre, kadın, barış ve işçi hareketleri arasında dayanışma geliştirilmemiştir. Parçalılığın nedenleri hareketlerin dayandığı kitlelerin yapısı ve özellikleriyle çoğu zaman ele alınsa da temel farkların bu olmadığı bilinmektedir. Sistem karşıtı güçlerin örgütlülüğünü doğuran esas gerçeklik yapılanma mantıkları ve sistemleridir.

Her hareketin kendisini toplumun öncü gücü olarak ele alıp dışında kalan tüm güçleri ve hareketleri bir parçası olarak gördüğü bir yapılanma anlayışı kapsayıcı ve ortaklaştırıcı değil, darlaştırıcı ve dağıtıcıdır. Ve hiyerarşik devletçi zihniyetin sonucudur. Hareketlerin bu zihniyetten kaynaklı olarak ben merkezci yaklaşımları mücadele ettikleri sisteme benzeşmelerinin temel bir nedenidir. Özet bir şekilde değerlendirmeye çalıştığımız bütün bu gerçekliklerin kaynağında sosyal bilimlerin hiyerarşik devletçi toplumu çözümlediği kadar, bunun partneri olan komünal demokratik toplumu çözümlememesi, hatta yok sayması yatmaktadır. Toplumsal analizlerin dar, sınıfsal veya ekonomik araçlarla yapılması, gerçeğin asli öğesinin dışta bırakılması toplumsal mücadele yürüten güçlerin yapılanmalarının da buna göre karakter kazanmasına yol açmıştır. Diyalektik ikilemin devletçi toplum lehine tek yanlı ele alınması komünal toplumsal değerlerin sistem karşıtı hareketlerin mücadele perspektiflerinin merkezine oturmasını da engellemiştir. Bu gerçeklik kendini en bariz şekilde ulusal kurtuluş mücadelelerinde göstermiştir.

20. yüzyılda proletarya önderlikli gelişen birçok ulusal hareket sistem karşıtı hareketler içinde en fazla sistemi destekleyen konuma gelmiştir. Ulusallığın yüceltilmesi, merkeziyetçi, hiyerarşik, bürokratik ulusal devletlerin kuruluşu toplumun bağrında yaşayan komünal değerlere en büyük zararı vermiştir. Gücün merkezileşmesi ile yerel inisiyatif ve iradelerin kırılması hiyerarşiyi sağlamlaştıran temel etkendir. Yerellerde yaşayan köy ve kent yaşayanları yeni yurttaşlık anlayışı ile devletin pasif üyeleri konumuna getirildi. Görev ve sorumlulukları oy kullanmak, vergi vermek ve askerlik yapmakla sınırlandırılan pasif, iradesiz ve örgütsüz yurttaşlar topluluğu, ulusal birlik propagandasıyla yüceltildi. Bir yerleşimin üyesi olarak her türlü görev ve sorumluluğa sahip olan bireylerin aidiyet bilinci yanılgılı bir yurttaşlık anlayışı ile köreltildi. Tek dil, tek kültür, tek ulus, tek vatan, tek devlet düşüncesiyle zihniyeti devletçi ve hiyerarşik temelde şekillendirilen birey öz güçten yoksun düşürülerek iradesizleştirildi. Toplumun geniş kesimleri uygarlık tarihi boyunca sınıfsallık, tek tanrılılık ve ataerkillik adına örgütsüz bırakılarak güçsüz düşürülmüştür. Kapitalist sistem ulusal devlet anlayışı ile bunu doruğa çıkarmıştır. Halkların, toplumun pasif, örgütsüz, iradesiz yığınlar konumuna getirildikten sonra temsili demokrasinin sistem tarafından tek ve en demokratik rejim olarak dayatılıp yıllarca uygulanması sağlanmıştır. Bireylerin toplumsal yaşama aktif, iradeli, bilinçli ve doğrudan katılımını engelleyen bu sistem üniter yapılı ulusal devletlerde daha derin yaşanmaktadır.

Burjuva önderlikli pratikleşen 19. yüzyıl ulusal devletleri ile proletarya önderlikli gelişen 20. yüzyıl ulusal devletleri arasında bu anlamda özde bir fark bulunmamaktadır. Ulusların kendi kaderini tayin ilkesi bütün olguların bağımsız olarak yorumlandığında, eşitlikçi ve demokratik bir talep olarak görülebilir. Ancak etnisitenin sınıflı toplum boyunca devam eden direnişleri ve komünal yaşamı anlaşılmadan kapitalist sistemin ortak pazar yaratma düşüncesiyle bilinçli geliştirdiği ulusçuluk akımının eşitlik ve özgürlük mücadelesini geriletmedeki rolü kavranamaz. Halkçılık ve yurtseverlik, şovenizm ve milliyetçilikle yüklü bir ulusalcılıkla eş değer hale getirilmiştir. Hiyerarşik ve sınıflı toplumsal gelişmede zıt kutbu oluşturan komünal nitelikli etnik yapıların tarihsel direnişleri ve yaşam tarzları yok sayılarak ulusalcılığın, ulus devletin yüceltilmesi ulusal kurtuluş mücadelelerinin sistemin en büyük mezhepleri olarak gelişmelerine yol açmıştır.

Bir bütün olarak sınıflı toplumun, özelde ise 20. yüzyıldaki sistem karşıtı hareketlerin temel öğretisi katılımcılığı esas alan doğrudan demokrasi ile toplumun öz yönetim gücünün oluşturularak devletin ve toplum adına oluşturulan tüm üst yapı kurumlarının iş ve rol koordinasyonu göreviyle sınırlandırılmasının önemidir. Toplum mühendisliğine düşmeden sistem karşıtı tüm mücadelelerin ve örgütlü yapıların perspektifini Demokratik Ekolojik Toplum paradigmasının özünü oluşturan bu demokrasi anlayışına dayandırmaları büyük önem taşımaktadır. Kaos sürecinde kendini bu temelde yeniden yapılandırmayan hareketler 20. yüzyılda yaşanılan başarısızlıkların daha ağırını yaşamaktan kurtulamayacaklardır. Sistemin kaosundan kaynaklı olarak toplumsal sorunların her zamankinden daha fazla derinleştiği çağımızda Kürt Halk Önderi Başkan Apo devlet odaklı olmayan, ama kör kaosu da asla uzun süreli yaşam olarak kabul etmeyen gerçekçi bir demokratik ve barışçıl yöntemle çözüm geliştirilmesini hayati olarak değerlendirmektedir. Aynı şekilde *"yaratıcı yapılanmalar üzerinde büyük düşünmek ve tutkuyla yapmak en kutsal çabalardan olsa gerekir"* belirlemesiyle çeşitli kapsamlı, zengin ve derin yapılanmaların önemini belirtmektedir. Toplumun özgürlük ve eşitlik yanlılarının başarılı çıkışı için bilgi ve yapılanmalarının yetersiz olduğu tespitini yapan Kürt Halk Önderi, Başkan Apo gerekli olanın doğru bilgi gücü ve toplumun yeniden yapılanması için başarılı formların bulunması olduğunu belirtmektedir. Bunun için ihtiyaç duyulan teorik çerçevenin sadece sistem karşıtı hareketler için değil, tüm toplumun yapılanması için işlev göreceği temel noktayı oluşturmaktadır. Bu aynı zamanda yeni sistem anlayışı anlamına gelmektedir. Kürt Halk Önderi Başkan Apo bunu Bir Halkı Savunmak adlı çalışmasında Demokratik Ekolojik Toplum olarak kavramsallaştırdı. Ve bu sistem anlayışını devlet iktidarı dışında oluşturmayı teorik yaklaşımın özü olarak koydu. Sadece kapitalist sistemde değil tüm devletli toplumlardaki klasik hiyerarşik devlet iktidarlarının dışında çözüm aramayı teorik perspektifin özü olarak tanımladı.

Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması temelinde yürütülecek toplumsal mücadele de demokratik komünal örgütlülük yapılanmanın temelini oluşturmaktadır. Komünallik toplumun varolma tarzıdır. Toplumun varolma tarzına göre yapılanmayan bir toplumsal mücadele tutarlı olamaz. Komünal toplum formu en yoğun şekilde etnisitede ifadesini bulmaktadır. Etnisiteye değer vermeden toplumsal sorunlara anlam vermek ve doğru çözümlere gitmek olası değildir. Sosyal bilimlerin bu gerçeği dıştalaması sosyolojinin bu günkü çıkmazının temel bir nedenidir. Siyasal iktidar kadar etnisiteye de değer biçen bir yaklaşım ancak çözüm gücünü oluşturabilir. Toplumsal mücadelelerin devlet anlayışıyla tabanda yaygın komünal örgütlülükleri geliştirmeleri bunu esas yapılanmalar olarak ele almaları büyük önem taşımaktadır.

Kürt demokratik hareketinde yeniden yapılanma

Kürt hareketi yeninden yapılanmayı stratejik değişim dönüşümle birlikte gündemine aldı. Kürt Halk Önderi Başkan Apo tarafından çok sınırlı bir düzeyde '93 ateşkesi ve '95'te V. Kongre ile eski yapılanma belirli yönleriyle tartışmaya açılsa da bu durum hareketin geneline uzun bir süre mal olmadı. Ancak '99 yılında stratejik değişim ile birlikte hareketin kadro yapısı ve halk kitlesi belli oranda yeniden yapılanma sorunlarını gündemine alıp tartışmak durumunda kaldı. Fakat uluslararası komplo, en son yaşanan işbirlikçi ihanetçi çetenin saldırı ve saptırmaları ve geçmişten gelen kimi yetersizlikler ve geriliklerin ağır etkisi nedeniyle yeniden yapılanma son bir yıla kadar esas noktalarda derinliğine tartışılmadı.

AİHM Savunmaları'yla Kürt Halk Önderi Başkan Apo, değişim dönüşüm sorunlarını nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte çok geniş değerlendirdi. Yeni paradigmanın teorik çerçevesini savunmalarla birlikte adım adım geliştirdi. Bir yandan bunu yaparken öte yandan geçmiş yapılanmayı ve zihniyeti çözümledi. İkisi üzerinde yoğunlaşma ve sorgulamaların hareket içinde ihtiyaçları karşılayacak kapsamda gelişmesi için ısrarlı bir tutum sergiledi. Haftalık görüşmelerde yaptığı değerlendirmeler ile bunu beslemeye çalıştı. Ancak zihniyet ve sistem düzeyinde yeni paradigmaya giriş yapılmadığı için Kürt Halk Önderi Başkan Aponun '98'den bu yana sergilediği yoğun tempoya rağmen istenilen düzeyde yeniden yapılanma gerçekleştirilmedi. Kürt hareketinin merkezi yapısı da bu süreçte çok yoğun eğitim, tartışma ve yoğunlaşmalarla sık sık geçmişini sorguladı. Örgütsel, eylemsel ve siyasal olarak sürece cevap olma arayışı ve çabası içinde oldu. Birçok toplantı, konferans ve kongre gerçekleştirdi. Program ve tüzük savunmalar temelinde yeniden ele alındı. Alanlardaki çalışmalar merkezdeki bu arayış ve çabaya göre sürekli şekillendirilmeye çalışıldı. Ancak harekette yeni paradigmanın zihniyetine tam girilemediği için harcanan bütün emeğe rağmen mevcut konumdan daha ileriye bir sıçrama yapılmadı. Yeniden yapılandırmanın '99'dan bu yana gündemde olmasına rağmen biçimdeki bazı değişikliklerle sınırlı kalmasının birçok nedeni var. Fakat temel neden eski sistem ve zihniyetin ağır etkisinden dolayı yeni paradigmanın içselleştirilmemesidir. Giderek ağırlaşan iç sorunlar yeni paradigmayı çok dar ve yüzeysel ele almaya yol açtı. Adeta stratejik değişim ve dönüşüm iç sorunlardan ve hedeflenen düzeyde başarılı olamamaktan kaynaklı zorunlu bir tercih olarak kavranıldı. Özcesi daha büyük başarısızlıklardan korunmak için başvurulan bir taktik olarak bakıldı ve ehven-i şerden bir tercih olarak kabul edildi. Dolayısıyla yapılan bütün değişim ve dönüşüm çabaları hareketi restore etmekten öteye gidemedi.

Atina Savunması'yla birlikte Kürt Halk Önderi Başkan Apo hiyerarşik ve devletçi zihniyeti ve toplum yapısını çözümleyip örgüt sistemi en temel noktalarda eleştiriye açınca içinde bulunulan durum daha iyi anlaşıldı. Ancak ağırlaşan ve örgüt içindeki gündemi tümden işgal eden iç sorunlar nedeniyle yeniden yapılanma için Kürt Halk Önderi Başkan Aponun öngördüğü kongre rejimine hem zihniyette hem de pratikte istenilen düzeyde girilemedi. Atina Savunması'yla girişi yapılan demokratik sosyalist rejimin komünal-demokratik örgütlenmelere dayalı kuruluşu son savunmayla birlikte açık, net, kapsamlıca kondu. Kürt hareketinin işlevsiz kalan, tıkanan eski yapılanması bir kez daha kapsamlı çözümlendi. Bunun için işlevsiz kalan eski yapının sistem ve zihniyet olarak bilince çıkarılması büyük önem taşımaktadır. Kürt hareketi yeni paradigma temelinde kendini yeniden yapılandırırken hareket olarak öncelikle bilince çıkarılması gereken yapılanma nedenlerinin doğru tespitidir. Yeniden yapılanma örgütsel ve siyasal başarısızlıklarımızın ya da aşılamayan iç sorunlarımızın bir sonucu olarak ele alındığı sürece yeni paradigmanın zihniyetine giriş yapılamaz.

Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması ve bu paradigmaya göre yeniden yapılanma ihtiyacı sistemin içinde bulunduğu kaosun bir sonucudur. Hareket olarak örgütsel durumumuzdan hareketle bir paradigmayı yorumlamak en büyük yanılgıya yol açacaktır. Nereden baktığımız önemlidir. İç sorunlarımızın ve başarısızlıklarımızın penceresinden bakarak yeni paradigmayı yorumlayıp bunun sonucunda gördüğümüz tabloya göre yeniden yapılanmayı ele alırsak, bu çok dar ve yüzeysel kalacaktır. Sistemi ve sistem karşıtı toplumsal hareketleri bütünlüklü kavrama gücüne ulaşıp bu pencereden yeni paradigmayı yorumladığımızda gördüğümüz tablo ve gerçekleştireceğimiz yeniden yapılanma aynı olmayacaktır. Aynı hatayı bir kez daha tekrar etmemek için ideolojik açılıma denk bir örgütsel, siyasal, sosyal ve kültürel açılım yeni yapılandırmanın sağlıklı gerçekleştirilmesiyle mümkündür.

Eski yapılanmayı Kürt Halk Önderi Başkan Apo üç temel noktada eleştirdi. Birincisi; parti kavramının devlet kavramının bir uzantısı ve ulaştırarı olarak esas alınmasıydı. Devlet odaklı parti olmanın demokratikleşme, özgürlük ve eşitliğin öz ve biçimsel gelişmesiyle diyalektik bir çelişki içinde olmasıydı. Kürt hareketi içinde de bu gerçeklik zamanla hareketin bütün boyutlarına yansıdı. İkincisi; iktidara yaklaşımdı. İktidar olmaya göre şekillenmiş bir partinin toplumsal demokratikleşmeyi gerileteceği ve işletmeyeceği hususuydu. Buna göre yetişmiş kadrolar halka dayanmak yerine ya bizzat otorite olmaya ya da otoritelere dayanmaya ağırlık verir. Reel sosyalizmin, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş akımının demokrasi yerine erkenden iktidarı esas almaları, önce yozlaşmalarına, sonra da kapitalist sistemin bir yedeği durumuna düşmelerine yol açtı. Üçüncü eleştiri savaş konusunda yapılmaktadır. Savaşın doğasını tanımadan ne çeşit olursa olsun kutsal bir araç gibi yaklaşıldı. Tarihte tüm sömürü iktidarların temelinde savaşlar vardır, toplumsal kural ve kurumlaşmalar savaşa endekslidir. Savaşta başarmak tüm hakların temeli sayılmaktaydı. Bu anlayışın sosyalist ve demokratik olmayacağı açıktı. Sosyalist bir parti demek ne devlet odaklı, ne iktidar amaçlı ne de hepsinin temelinde yatan tayin edici unsur olarak savaşa endeksli olabilirdi.

Gelinen aşamada birey ve toplum olarak yeni paradigmanın ön gördüğü sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik ve zihinsel gelişmeyi iç dinamikleri ve öz gücüyle yaşamak bir bütün olarak hareketin yapılanma karakteriyle birebir bağlantılıdır.

Bir mücadele sahasındaki örgüt yapısı, kurumları ve kitlesi kendisine misyon biçip stratejik yaklaştığı oranda irade kazanabilir. Mücadele sahalarının kendilerini bir gücün yörüngesindeki uzantılar olarak görmeleri bir zihniyet sorunudur. Geçmiş sistemin tüm alanlarda geliştirdiği bir durumdur. Bu yüzden her şeyden önce yeniden yapılandırma sürecinde sistem ile zihniyet arasındaki karşılıklı etkileşimin ve sonuçlarının alanlar boyutunda somut çözümlenmesi gerekir. Sistem zihniyeti zihniyet ise sistemi besledi. Bu yüzden varolan sorunlar ve mevcut durum çözümlenmeye çalışılırken, ne sadece sisteme...

Devamı sayfa 31'de

PKK'NİN YENİDEN İNŞASI SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ-III

PKK'nin ilk kuruluşu Kürtler açısından yeni bir dönemin başlangıcıdır

Sümer rahiplerinin icat ettiği iktidar, devlet ve yönetim anlayışı yalnız egemen sınıflar tarafından değil, ezilen sınıflar tarafından da benimsenip içselleştirilmiştir. PKK'nin yeniden inşasının amacı, bu yönüyle Sümer rahiplerinden bugüne kadar gelen tarihi düzeltmek ve gelişmenin yönünü halklar lehine çevirmektir. Tabii eski paradigmaya karşı itirazlar ve mücadeleler uzun bir süreden beri vardır. Halkların demokratikleşme mücadelesi, esasında eski paradigmayı aşma mücadelesidir. Ancak eski paradigma öz olarak aşılmadığından, onun katı baskıcı özellikleri birçok bakımdan kirletilmiş demokratik değerler ve yapılanmalar ortaya çıkarmıştır. Demokrasi ve özgürlükler düzeyinde dünyada küçümsenmeyecek gelişmeler olmuştur. Ama eski paradigma tümden aşılmadığından, halkları güç yapacak yeni paradigma ve sistem ideolojik ve teorik olarak bütünüyle netleştirilemediğinden, tam demokrasi ve tam özgürlük geliştirilememiştir. Egemen sınıf zihniyeti ve anlayışı ya iktidarda bulunmuş, ya da içselleştirilmiş biçimde siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik yaşamda varlığını sürdürmüştür. Bu bakımdan PKK'nin yeni paradigma temelinde gerçekleştireceği zihniyet devrimi yalnız Ortadoğu halkları açısından değil, tüm insanlığın düşünce ve duygu dünyası ve zihniyetinin değişmesi açısından da gereklidir. PKK'nin yeni paradigma temelinde örgütlenen bir model haline gelmesi, yine ideolojik, politik, örgütsel, ekonomik vb alanlarda yeni paradigma temelinde yaşamı düzenleme ve mücadele yürütme konularında gerçek bir örnek haline gelmesi gerekmektedir. Gerçek demokrasi, özgürlük ve eşitlik ancak yeni paradigma temelinde örgütlenme ve mücadele ile sağlanacağından, PKK'nin yeniden inşasının insanlık açısından çok önemli bir rolü olacak ya da insanlık açısından yeni bir dönemi başlatacaktır.

PKK'nin ilk kuruluşu daha çok Kürtler açısından yeni bir dönem, yeni bir aşama anlamına geliyordu. Bugün ise yalnız Kürtler değil, tüm Ortadoğu halkları ve insanlık açısından da böyle bir yapılanmayı ifade etmektedir. Dolayısıyla yeni inşa edilecek PKK bir Kürt örgütü olmaktan çok Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi örgütü, insanlığın kurtuluşu için çalışan bir örgüt olarak tarihteki yerini almak durumundadır. Kürt halkı Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasiye en fazla ihtiyacı olan bir halk olduğu, böylece Kürtlerin özgürlüğü ve demokrasisi tüm Ortadoğu halklarının özgürlüğü ve demokrasisi için atılmış çok önemli bir adım olacağı için PKK Kürt sorunuyla da yakından ilgilenecek; somut olarak öncelikle bu sorunu çözerek yaşam projesini gerçekleştirmiş olacaktır. Başkan Apo **Murray Bookchin'e** yazdığı mektupta "düşüncelerinizi Kürdistan'da gerçekleştirilecektir" derken bunu ifade etmektedir.

Yeni PKK örgütlenmesinde Önderliğin en köklü özeleştiri verdiği konular üzerinde özellikle durulması, yeniden yapılanmanın eleştirilen bu özelliklerden arınmış biçimde gerçekleşmesi açısından son derece önemlidir. Bunlardan en önemlisi, yeni paradigmanın reddettiği, eski paradigmaya ait devlet, iktidar ve bunları ortaya çıkaran savaş ve zor olgularının irdelenmesi; zihniyette, örgütlenmede ve mücadelede egemen sınıflara ait bu olguların dışlanmasıdır. Köklü zihniyet değişikliği ve halkların özgürlük ve demokrasiyi elde etmesi bu temel konulara yaklaşımla mümkündür. Devlet kültürünün en köklü olduğu alan Ortadoğu'dur. Ortadoğu'da devlet tamamen kutsal bir nitelik kazanmaktadır. Devlet başkanı, kral, şah ya da padişah olmayı bir yana bırakın, devletin sıradan bir memuru olmak bile bu coğrafyada önemli bir olgudur. Dünyanın diğer taraflarında devlet önemli düzeyde kutsallığını yitirir, özgürlüğün ve demokrasinin gelişimiyle devlet fikri aşılırken, Ortadoğu'da hala devletsiz yaşam akla bile getirilmemektedir. Devletin zihinlerde bu kadar güçlü yer etmesi, özgürlükler ve demokrasilerin gelişmesi önündeki en temel bir olgu olduğunu göstermektedir. Bu yaklaşım aslında birçok konuda yeni fikirler ve yeni yaşam anlayışlarının ortaya çıkmasına engel olmaktadır.

Başkan Apo verdiği özeleştirinin en can alıcı noktasının devlet ve iktidar hastalığına kendisinin de bulaşması olduğunu ve sınırlı da olsa iktidar hastalığına bulaşmakla bu günahı işlediğini belirtmekte; başka bir deyişle bu zihniyetten arınmamış olmasının en fazla eleştirilmesi gereken yer olarak ortaya koymaktadır. Aslında bu bir toplumsal kültürdür. Devrimci hareketler ilk ortaya çıktığında, genelde ailelerin harekete katılan çocuklarına "önce oku, bir memur ol, devlette etkili ol, o zaman düzeni değiştir, bu dediklerini yap" biçiminde telkinlerde bulundukları iyi bilinmektedir. Bu gerçeklik PKK Hareketi mensupları için de, bölgedeki başka hareketlerde yer alan devrimciler için de geçerlidir. Tabii bu, bir şeyler yapma ve bir şeyleri değiştirmenin mutlaka devlette etkili ve yetkili olmakla mümkün olacağı fikrinin sonucudur. Nitekim Başkan Apo bile daha çocukluğunda böyle bir eğilim taşıdığını belirtmektedir. Çocuk Öcalan'ın ilkokulu okuduktan sonra, giderek bir devlet memuru ya da bir subay olmak istemesi, böylelikle mevcut düzenden rahatsızlığını giderme ya da yeni arayışlarını karşılama duygusuna kapılması elbette tesadüfi değildir. İktidar hırsı ve istemi, bir şeyleri ele geçirme ve onun üzerinde hakimiyet kurma istemidir. Bunun da en fazla örgütlendirilmiş güç olan devlet tarafından yapılması söz konusudur. Bu nedenle iktidar olmak isteyenler, belirli güç elde edip başka tabakalar üzerinde egemenlik kurmayı düşünenler doğal olarak devlete koşacaklardır. Devleti ele geçirme, devlet içinde yetki ve mevki elde etme çabası içine gireceklerdir.

Dolayısıyla devlet böyle bir iktidar ve hakimiyet zihniyeti altında başkalarını ezmek, baskı altına almak ve sömürmek, avantaj, çıkar veya ayrıcalık elde etmek anlamına gelmektedir. Bu yönüyle devlet fikrinin dışına çıkmayanların ve zihniyetlerinden bu fikri atmayanların baskıcı ve sömürücü bir sistem ve dünyadan kopmaları da mümkün değildir. Bunlar bu sistemin parçaları olmak durumundadır. PKK şekillendiği hiyerarşik ve merkezi örgüt modelinde de üretmekten çok bir şeylere hakim olmak ve yönetmek esas olduğundan, böyle bir örgüt aracı içinde iktidar düşüncesi giderek güçlenmekte, bu sistemin kadroları ve çalışanları giderek bir devlet veya iktidarı elde etme kadrosu haline gelmektedir. Bu da kuşkusuz özgürlük, sosyalizm ve demokrasiyi isteyen bir ideoloji ve örgüt için büyük bir çelişkiyi ifade etmektedir. Esas aldığı sistem ve örgütle daha başından kendi ideallerine ve amaçlarına ters düşen bir durum arz etmektedir. İdeolojik olarak her ne kadar kendisini özgürlükçü ve demokratik tarzda eğitse, yüreğinde ve beyninde bu değerleri savunsa ve bunlara gerçekten inançla bağlı olsa da, hiyerarşik ve merkezi örgüt modeli ya da bir devlet kurma, bir devleti ele geçirme yaklaşımı kendisini ideallerine ters bir konuma düşürmektedir.

PKK'nin devlet odaklı bir parti –bu mutlaka bir Kürt devleti olmayabilir, herhangi bir devlete katılma veya ele geçirme de olabilir– zihniyetini taşıması, geçmişte yaşadığı olgulardan biriydi. Pratikteki başarısızlığın ve örgüt ortamında gelişen yozlaşmanın altında yatan en temel etken buydu. Bu açıdan bu konuların eleştiri ve özeleştiri konusu olması gerekir. Meşru savunma dışında bir şeyleri ele geçirme, fethetme ve devlet kurma hedefine yönelmiş zor anlayışı aslında iktidarcı ve devletçi fikrin bir türevidir. Başkan Apo'nun da belirttiği gibi, iktidarların kaynağında güç vardır ve güç de savaşta belirlenir. Egemen sınıflar kendilerini demokrasi ve özgürlükle koruyamazlar. Sınırlı bir kesim olan sömürücüler ancak zor kullanarak ayakta durabilirler. Onlar için çıkarları başkalarını sömürmek ve başkaları üzerinde hakimiyet kurmaktan geçer. Bu nedenle zor ve savaş örgütü egemenler için mutlak bir ihtiyaçtır. Egemenlik sürdürülmek isteniyorsa zor ve şiddete başvurulacaktır. Bu açıdan meşru savunma dışında zorun ve şiddetin her biçimini reddetmek önemlidir.

> "PKK'nin ilk kuruluşu daha çok Kürtler açısından yeni bir dönem, yeni bir aşama anlamına geliyordu. Bugün ise yalnız Kürtler değil, tüm Ortadoğu halkları ve insanlık açısından da böyle bir yapılanmayı ifade etmektedir. Dolayısıyla yeni inşa edilecek PKK bir Kürt örgütü olmaktan çok Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi örgütü, insanlığın kurtuluşu için çalışan bir örgüt olarak tarihteki yerini almak durumundadır."

Saldırılar karşısında meşru savunma en temel insan hakkıdır

Geçmişte haksız savaşlar ve haklı savaşlar, haksız ve haklı şiddet gibi ayrımların yapıldığı, bu temelde ulusal kurtuluş hareketlerinde savaş yaklaşımının esas alındığı iyi bilinmektedir. Bunlar elbette yanlıştır. Saldırılar karşısında meşru savunma en temel insan hakkıdır. Bu hakkı kullanmamak, insan haklarını çiğnemek ve hukuka saygısızlık yapmaktır. Ancak kimler tarafından uygulandığına, haklı ya da haksız olduğuna bakmadan, bu ayrımları yapmadan şiddet kullanılmasına karşı çıkmak gerekir. Bu çerçeveden bakıldığında, sosyalist bir parti olarak PKK'nin bu konuda kendisini yeterince netleştiremediği görülecektir. Marx'ta olduğu gibi zor, yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesi olarak görülmüştür. Yeninin doğuşu doğal bir doğum değil, bir sezeryan doğumu biçiminde ele alınmıştır. Bu zor anlayışı, sorunların çözümü için yürütülen mücadelede şiddete bu kadar ağırlık vermek, şiddeti bu kadar çok önemsemek, ister istemez diğer çözüm yöntemlerinin göz ardı edilmesine, askeri gücü dayanmayan demokratik örgütlenme ve mücadele araçları üzerinde yeterince yoğunlaşmamaya götürecektir. Şiddeti bu kadar önemsemenin, şiddetin rolünü bu kadar abartmanın altında devletçi ve iktidarcı bir zihniyet ve kültür yatmaktadır.

Zorla hakim olma egemen sınıf kültürü olduğundan, PKK içinde de egemen sınıf kültürüyle yetişen kişilikler ortaya çıkmıştır. Devlet ve iktidar fikrinin bu kadar kutsallaştırılması, sorunların kaba ve kestirme çözüm isteminden kaynaklanmaktadır. Bu aynı zamanda dogmatizmin bir sonucudur. Dogmatikler belli dönemlerde görüp öğrendiklerini bütün yaşamlarında uygulamaya çalışırlar. Ortadoğu halkları ve toplumları da sorunların çözümünü hep devlette, iktidarda ve savaşlarda görmüşlerdir. Bu dogmatik yaklaşıma bağlı olarak yaratıcı olamama, yeni düşüncelere kapalı olma, kaçınılmaz olarak bütün sorunların devlet, iktidar ve savaşla çözülmesi gibi bir şekillenme ve tekrarı ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle dogmatizmle devletçilik, iktidar ve savaş kültürü arasında, dogmatizmle şiddeti önemseme arasında yakın bir bağ vardır.

Bu şematiklik ve dogmatizmin önemli bir kaynağı Ortadoğu gerçekliği olsa da, klasik sosyalizmin, yine 20. yüzyılın ilk çeyreğinde gerçekleşen Ekim Devrimi ve ona dayalı olarak kurumlaşan reel sosyalizmdeki dogmatik ve şematik özelliklerin de hareketimizi zorladığı kesindir. Önderlik ortaya çıkışından itibaren aslında reel sosyalizmden kuşku duymuş, farklı bir bakış açısıyla sorunları çözmeye çalışmış, yaratıcı ve özgün değerlendirmeler yapmada bir süreklilik yaşanmıştır. Ancak reel sosyalizmi daha köklü değerlendirip aşan, onu karşısına alan bir eleştiri ve özeleştiri düzeyi gelişmemiştir. Önderliğin bir görüşmesinde ifade ettiği gibi, çok köklü bir eleştiri özeleştiri geliştirilmiş olsaydı, o günkü siyasal koşullarda bir tecrit olma durumu yaşanabilirdi diyerek, içinde bulunduğu pozisyonu ortaya koymuştur.

Milliyetçilik, ve dar sınıf anlayışı benzer kategorilerdir; dar sınıf anlayışı savaş zihniyetinin ezilen sınıflardaki yansıması olmaktadır. Milliyetçilik etnisite bilincinin devlet, iktidar ve savaş kültürü ile çarpıtılması olduğu gibi, dar sınıf yaklaşımı da ezilen sınıfların devlet, iktidar ve savaş temelli bir zihniyet çarpıtmasıdır. Sınıfları ortaya çıkaran güç iktidardır, devlet ve savaştır. Bu bakımdan ezilen halklar ve sınıfların ezilen ve sömürülen konumundan çıkmaları için, en başta devlete, iktidara ve savaşa karşı çıkmaları şarttır. Sömürüsüz ve sınıfsız dünya böyle yaratılır. Devlete, iktidara ve savaşlara karşı çıkmadan, sadece sınıf kini ve düşmanlığına dayanan yaklaşımlarla hiçbir sorun çözülemez. Bu, amiyane tabirle bataklıklarla değil sivrisineklerle uğraşmak olur; nedenlerle değil de sonuçlarla uğraşmak anlamına gelir. Tabii sonuçları hafifletmek, sonuçlarla ilgili bir politika sahibi olmak da önemlidir. Reel sosyalizmde olduğu gibi diğer sınıf ve tabakalara düşmanlığın, onlar üzerinde baskı kurmanın, kendisi için demokrasi ve özgürlük isterken başkaları için diktatörlük öngörmenin, böylesi düşünceler ya da teorilerin yanlışlığını görmek; dar sınıf yaklaşımının ortaya çıkardığı sonuçların ezilen ve sömürülen halklara hiçbir şey getirmediğini anlamak, özgürlük ve demokrasi sorununu bir sınıfın ve-

ya halkın sorunu biçiminde değil, tüm insanlığın sorunu olarak gören bir yaklaşımı esas almak gerekir. Elbette sınıfların varlığının ortadan kaldırılmasına çalışılacak, sömürüye karşı olunacaktır; elbette baskıcı, ezen ve sömüren sınıflar ve politikalar kabul edilmeyecektir. Ama bunların nedenleri ve dayanakları doğru tespit edilecek; mücadele araçları olarak devlet, iktidar ve savaşı esas almayan, demokrasi içinde ve demokratikleşme çerçevesinde sorunlara çözüm arayan bir yaklaşımı benimseyecektir.

Önderlik sık sık PKK içindeki çeteleşmeden ve örgüt içindeki dürüst kadro savaşçı yapısının bu çeteleşmeye zemin olduklarından söz etmektedir. Kadro ve savaşçıların sözü edilen çeteleşmeye karşı tutarlı bir tavır takınmaması ve çoğunlukla çeteciliği uygular duruma düşmesi, esas olarak geri toplumsal yapıda çarpıtılmış devlet, iktidar ve güce yaklaşım sorunundan kaynaklanmaktadır. Güce yaklaşım geri köylü topluluklarında daha da çarpıtılmış bir düzeye varır. Bunun somut örneğini kendi mücadele tarihimizde yaşadık. Örgüte gelen köylü kökenli birçok kişi komutanlık ve yetkiyi ele geçirdiğinde, "çingeneyi paşa yapmışlar, önce babasını asmış" misali bir yaklaşım içinde olurken, küçük burjuva ya da okumuş kesim ise içinden geldiği devlet yetkililerinin bir karikatürünü temsil etmiştir. Dolayısıyla örgüt içinde çeteciliğin, astığı astık kestiği kestik kültürünün ortadan kalkması açısından devlet, iktidar ve savaşa yaklaşımın Önderliğin ortaya koyduğu zihniyet çerçevesinde değişmesi; yine milliyetçiliğin ve dar sınıf yaklaşımının terk edilmesi gerekir.

"Özgür insan gibi değil özgürlüğe müthiş susamış insan gibi dünyaya bakın"

Tabii hiyerarşik ve merkezi devlet, iktidar ve savaş kültürünün yansımaları PKK içinde de yaşandı. PKK özgürlüğü, demokrasiyi ve eşitliği hedefleyen sosyalist bir örgüttü. Ancak bu zihniyetten köklü tarzda kurtulmadığı, hiyerarşik ve merkezi örgüt modelini tümden aşamadığı için, örgüt içindeki yönetim anlayışı egemen sınıfın yönetim anlayışını tümden aşamadı. Özellikle geri ve ideolojik düzeyi zayıf kadrolarda çeteleşme, bir ağa ya da jandarma gibi yönetme örnekleri çokça yaşandı. Savaş içinde şekillenmenin de yarattığı etkiyle kadro ve savaşçıyı dikkate almayan, demokrasiden uzak bir örgüt ve yönetim anlayışı ortaya çıktı. Savaş koşulları doğal olarak komutanı öne çıkarmaktaydı. Emir komuta savaş koşullarının bir gereğiydi. Başkan Apo bunu dengeleyen tedbirler aldı, örgüt çalışma tarzını geliştirdi. Bu yönüyle kadronun katılımını sağlamaya çalıştı. Yönetimleri, tartışma platformlarını ve karar mekanizmalarını geniş tuttu. Sık sık toplantılar, konferanslar ve aksatılmayan kongrelerle yetkici ve mevkici komutanlar ve yöneticilerin yarattığı tahribatlar ve olumsuz etkileri azaltmak istedi.

Ancak ne kadar tedbir geliştirilirse geliştirilsin, ne kadar eğitim verilirse verilsin, egemen sınıfların icadı olan paradigmanın aşılamadığı için, geleneksel toplumdan gelen özelliklerle savaş ortamı bir araya geldiğinde demokratik katılımın zayıf kaldığı, dolayısıyla karar ve yürütmenin merkezileştiği bir örgüt sistemi ortaya çıktı. Bu da doğal olarak kadronun moral düzeyini düşüren, etkinliğini zayıflatan ve katılımını azaltan sonuçlar ortaya çıkardı. Verimsizlik ve başarısızlıkta etkili oldu. PKK gibi temel güç kaynağı halk ve insan olan bir hareketin ve mücadelenin halk ve insan kaynağını doğru kullanamaması başarısızlıkta önemli bir etken oldu. Egemen sınıflar için insan ve kadro önemli değildir. Onlar için önemli olan para, askeri güç ve bürokrasidir ve bunlarla sonuca giderler. Ama bir halk örgütü ve hareketi için sonuca gitmenin en önemli yolu kadro ve insandır. PKK'nin güç kaynağı insan ve kadroyken, içimizde egemen sınıflar gibi güç kaynağını bürokraside, askeri güçte ve imkanlarda arama ortaya çıktı. Bu da sonuçta daha etkili ve başarılı bir örgüt olup mücadele etmemiz önünde engel oldu.

Dolayısıyla, PKK'nin yeniden yapılanmasında kendisinin daha fazla katacak, sorumluluk duyacak, fedakarlık gösterecek, çaba ve emek harcayacak kadroyu ve bütün bunların yapılmasını sağlayacak bir sistemi ortaya çıkarmamız gerekir. Merkezi ve hiyerarşik sistem kadronun yeteneklerini açığa çıkarmaz; sadece edilgen, takip eden ve yapan bir insan tipini ortaya çıkarır. Bunun da özgür ve demokratik insanla bağının olmadığı açıktır. Nitekim sorumsuz, mücadele ve yaşam felsefesinde geriye düşen, yaşama ve mücadeleye fazla bağlanmayan, yaşamdan kopan ve sorumsuzluğu yaşayan kadro özelliği bu sistemin ürünüdür. Bu duruşların örgütü ve mücadeleyi nasıl zorladığını ve tıkadığını biliyoruz. Bu da önümüzdeki dönemde yeniden yapılanmanın en çok dikkat etmesi gereken eleştiri özeleştiri konusu olacaktır. Hatta demokratik yapılanmanın, PKK'nin yeniden inşasının en fazla tartışacağı temel konulardan biri özgür birey, demokrat birey, özgür yaşam, özgür toplum kavramları olmak durumundadır. Çünkü en fazla muğlaklaştırılan, bulanıklaştırılan, içi boşaltılan, çarpıtılan kavramlar bunlardır. Bizim açımızdan özgür ve demokrat bireyin çarpıcı örneği Başkan Apo'dur. Önderlik özgür ve demokrat bireyi hem teorik olarak kapsamlıca ortaya koymuş, hem de model olarak kendi kişiliğinde somutlaştırmıştır. Bütün konularda olduğu gibi, PKK'nin yeniden inşasında da Önderlik gerçeğini ve kişiliğini inceleyip kadroya özümsetmek yeniden inşanın en temel çalışmalarından biri olacaktır. Başkan Apo *"içinizde özgürlük ve demokrasiye aşık **Kemal Pir** gibi bir siyasi ve askeri kişilik neden çıkmıyor?"* derken böyle bir kişiliğe dikkat çekmektedir.

Demokratik yapılanma ile demokrat ve özgür birey gerçeği de yine Önderlik kişiliği ve çalışma tarzında ortaya çıkarılıp pratikleştirilecektir. Önderliğimizin gerçek bir özgür birey olduğu tartışmasızdır. Başkan Apo, özgür bir birey olarak, tüm insanlığın özgürlük mücadelelerini ve özgürlük duruşunu kendi kişiliğinde somutlaştırmıştır. O tüm insanlığın özgürlük mücadelelerinin sorumluluğunu duyan, tüm özgürlük savaşçıları ve mücadeleci insanların tutumunu kişiliğinde somutlaştıran ve pratikleştiren, özgür olmayan yaşamı ve anı yaşanmamış sayan bir bireydir. Özgürlük konusunda da aldanmamak ve aldatmamak için uyarıda bulunmakta, *"özgür insan gibi dünyaya bakmayın, özgürlüğe müthiş susamış insan gibi dünyaya bakın; mümkünse böyle yaşayın"* demektedir. Özgür bireyin özgürlüğe sevdalı, özgürlüğe kilitlenen ve yaşamı özgür yaşamla özdeş gören yaklaşım içinde olması gerektiği Önderlik gerçeğinde açıkça görülmektedir.

Yine demokrat birey sorumlu bireydir. Kendi halkı ve insanlık için en fazla sorumluluk duyan, halkı ve insanlık için en fazla kendini katan, fedakarlık yapan, bu konuda izleyen değil de sahiplenici olan bir kişidir. Demokratik kişiliğin ve demokratik katılımın ne olduğu da Önderliğin tutumunda ortaya çıkmaktadır. Demokrat olmayan birey edilgen bireydir, demokratik olmayan bir toplum edilgen bir toplumdur. Demokrat birey ve toplum etkindir, bizzat katılır, bizzat işin içinde olur, işi sahiplenir, sorumluluk yüklenir, bana ne demez, az sorumluluk almaz, keyfi davranmaz, başkası yapsın demez. Aksine demokratik bilinci gelişen toplum ve birey özgürlük ve demokrasi mücadelesine daha fazla katılır. Bu açıdan mücadele içindeki demokratik bireyin yaşam felsefesi, Önderliğin yaşam felsefesidir, mücadele felsefesi Önderliğin mücadele felsefesidir, onun katılım felsefesidir.

> "Demokrat birey sorumlu bireydir. Kendi halkı ve insanlık için en fazla sorumluluk duyan, halkı ve insanlık için en fazla kendini katan, fedakarlık yapan, bu konuda izleyen değil de sahiplenici olan bir kişidir. Demokratik kişiliğin ve demokratik katılımın ne olduğu da Önderliğin tutumunda ortaya çıkmaktadır. Demokrat olmayan birey edilgen bireydir, demokratik olmayan bir toplum edilgen bir toplumdur."

PKK'nin yeniden inşası bu temeller ve kişilikler üzerinde şekillenecektir. Önderliğin yaşam ve mücadele felsefesini esas alan, demokratik ve özgür bireylerden oluşan bir parti yaratılacaktır. Yine PKK Başkan Apo'nun yaşam ve mücadele felsefesinin, yine özgür ve demokratik birey ve toplumun her gün yeniden üretildiği bir model olacaktır. Bu konular çok önemlidir. Önderliğin yaşam ve mücadele felsefesi, özgür ve demokratik birey doğru anlaşılmadan, bunlar yeniden yapılanmada doğru tanımlanmadan ortaya çıkacak bir örgütlenme ve mücadele, reel sosyalizm, ulusal kurtuluşçuluk ve sosyal demokrasinin kapitalist sistemin mezhepleri olması gibi, sistem temelli bölgedeki yapılanmanın bir mezhebi olmaktan öteye gidemez. Önderliğin çıkışından beri geliştirdiği mücadele, yaptığı toplum ve birey çözümlemeleri, yine sosyalizm konusundaki özgün ve yaratıcı yaklaşımları ve PKK'yi diğer klasik reel sosyalist partilerden farklı parti olarak yaratma çabası, bir yönüyle de reel sosyalizmin ve sistemin mezhebi ya da parçası olmaktan kurtulmayı amaçlamaktaydı. Belki ilk dönemlerde bu kadar derinlikli bir bilinç söz konusu değildi; belki bugünkü yoğunlukta ideolojik teorik çözümlemelerle gerçeğin farkına varılmamıştı. Ama Önderlik gerçeğinde böyle bir anlayış ve yaklaşım, bunun pratikleşmesi, örgüte ve mücadeleye yansıtılması çabası her zaman varolmuştur. Bugün bunun çok güçlü bir biçimde ortaya çıkması, kendi eksiklikleri ve yetersizliklerinin farkına varıp onları aşma temelinde olmaktadır. Özellikle Bir Halkı Savunmak adını taşıyan son savunma, ezilen sınıfların ideolojik-politik tutumları ve mücadelelerinin egemen sınıflar ve sistemlerin bir devamı ya da mezhebi olmaması için büyük bir sorumlulukla yapılmış çözümlemelerdir. Bu nedenle toplumsal mücadeleler tarihi, özgür ve demokratik birey, özgür ve demokratik toplum kavramları yeniden ve kapsamlı bir biçimde ele alınmak durumundadır.

Burjuvazinin ve egemen sınıfların özgürlük, demokrasi, özgür ve demokratik birey ve toplum tanımlamalarıyla özgürlükçü ve sosyalist bir düşüncenin tanımlamaları arasındaki farkın netleştirilmek istendiğini görüyoruz. Zaten farklı düşünceler ve ideolojiler en başta kendi zihniyetleri ve projelerinin diğer zihniyetler ve projelerle ayrım noktalarını çok iyi ortaya koymak zorundadır. Aksi halde "ben sosyalizmi savunuyorum, halkların özgürlük ve demokrasisini savunuyorum" denilse de, egemen sınıfın parçası veya onun mezhebi olmaktan kurtulamaz. Başkan Apo'nun savunmalarında buna fazlasıyla dikkat çektiğini, sistemin içinde erimeme, sistemin mezhebi olmama ve sistemden kurtulma konusunda duyarlı olduğunu, egemen sistem içinde erimemek ve sistemin parçası olmamak için yeni paradigmanın ideolojik ve teorik olarak netleştirildiğini görmekteyiz. Önderliğin en büyük sorumluluğu bu olmaktadır. Başkan Apo'nun Marx, Lenin ve ezilen halkların özgürlük mücadelesini veren bütün önderlere en büyük eleştirisi, sistem dışına çıkamamaları, sistemlerin mezhepleri olmaktan kurtulamamaları, bunun sonucunda ezilenlerin ve emekçilerin kahramanca mücadeleleri ve emeklerinin sonuçlarının diğer sınıflar tarafından değerlendirilmesidir. Bunun acısını çektiği ve sorumluluğunu hissettiği için, ezilen halkları ve onların mücadelelerini böyle bir kaderden kurtarmayı en temel insanlık görevi, özgür ve demokratik birey sorumluluğu olarak görmüş; büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla pratik, ideolojik ve teorik olarak eski sistemi aşmaya ve yeni sistemin pratikleşmesinin yollarını göstermeye çalışmıştır. Eğer halklar ve ezilenler için bir kutsal çaba ve emekten söz edilecekse, kutsallığı bu gerçeklik, bu zihniyet, duruş ve sorumlulukta aramak gerekir.

Devlet, iktidar ve savaşa yaklaşım insanlık tarihi açısından en büyük zihniyet devrimidir

Tarihte sıkça çürüyen ve bozulan iktidarlara karşı her zaman tepkiler ortaya çıkmış, eskiyi değiştirmek üzere büyük mücadeleler verilmiştir. Ancak değişim istekleri ve niyetleriyle yeniyi yaratma mücadeleleri çoğu zaman örtüşmemiştir. Niyetler ve istekler iyi olmuş, ama sonuçta bu niyetler ve isteklerle uyuşmayan, harcanan emekler ve çabalara layık olmayan sonuçlarla karşılaşılmıştır. Bu açıdan 21. yüzyılı bir dönüşüm ve değişim yüzyılı haline getirmeye, onu halkların değişim ve dönüşüm yüzyılı yapmaya ve hakların zamanı olan bir yüzyıl yaratmaya çalışırken, bunun büyük bir zihniyet mücadelesi gerektirdiğini, ancak ideoloji ve teoride çok güçlü bir yeniden yapılanmayla bu hedefe ulaşılacağını iyi görmek gerekir. Kapitalizmin muazzam ölçüde geliştiği, sistemin ezen, sömüren, devletçi ve iktidarcı kesimlerin muazzam güç kaynaklarına sahip olduğu, emperyal güçlerin ideolojik ve teorik olarak beyin yıkama ve yönlendirme çabalarının tarihte görülmemiş boyutlara ulaştığı ve beyin yıkama araçlarının gelişip zirveleştiği bir yüzyılda, bütün ideolojileri yerli yerine oturtmak, sömürü dünyası ve zihniyetin etkilerinden kurtulmak, bir mezhep olmaktan çıkıp yeni paradigmayla yeni bir tarih yazmak son derece önemlidir.

Devlet, iktidar ve savaşa yaklaşım, insanlık tarihi açısından en büyük zihniyet devrimidir. Bunun özellikle Ortadoğu'da, hem de ulusal kurtuluş mücadelesi veren bir örgüt ve halk tarafından gerçekleştirilmesi elbette daha da çarpıcı bir durumdur. Çünkü 20. yüzyılda savaşı esas almak, devlet kurarak iktidar olmak, özgürlüğü ve demokrasiyi, ekonomik ve sosyal gelişmeyi böyle yaşamaya çalışmak ezilen ulusların benimsediği çok köklü bir kültürdü. Buna rağmen Başkan Apo otuz yıllık Kürt özgürlük mücadelesi içindeki tecrübelerle devlet, iktidar ve savaşı tarihsel gelişimi içerisinde çözdü. Ezilenlerin bu araçlarla bir yere varamayacağını, bu araçların esas olarak egemenlerin çıkarlarına hizmet ettiğini ortaya koydu. Ne kadar az devlet olursa, ezilen halklar ve sınıfların o kadar gelişmiş bir demokrasi içinde özgürlüklerini yaşayabileceklerini gösterdi. Dolayısıyla halklar ve ezilen sınıfların mücadelelerinde kendilerini devlete, iktidara ve savaşa karşı korumaları özellikle Ortadoğu açısından büyük bir zihniyet devrimidir.

Bu konuda tam iki yüz yıldır önemli tartışmalar yapılmaktaydı. Anarşistlerin devlete yaklaşımları vardı. Öte yandan savaş karşıtlığının gelişmesi söz konusuydu. Özellikle sosyalistlerin I. Dünya Savaşı'nda kendi devletlerinin yanında yer almamaları ve savaşa karşı çıkmaları, savaşa karşı zihniyet devrimi açısından önemli olgulardı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra devlet, iktidar ve savaşa karşı ideolojik ve teorik mücadeleler daha da gelişti. Bu konuda PKK'nin '68 yükselişinin ortaya çıkardığı yeni yaklaşımları yeterince değerlendirememesi ciddi bir eksiklikti. Bütün bunlar mücadelemizin tecrübeleriyle de birleşince, Önderlik gerçeği bunları kapsamlı bir biçimde değerlendirmeye ihtiyaç duydu. Böylece bu konuda insanlık açısından çok büyük değeri olan çarpıcı değerlendirmeler ve sonuçlar ortaya çıktı. Tabii bu bir yönüyle de devlet, iktidar ve savaştan en fazla zarar gören bir halkın bu kavramları sorgulamasıydı. Çünkü Medler dışarıda tutulursa, Ortadoğu'da hiç devleti olmayan, devlet düzeyinde iktidara bulaşmayan, iktidar deyince daha çok aşiret ve aile içi hakimiyeti yaşayan, savaş araçlarını çok güçlü konuşturamayan bir halkın kendisini binlerce yıl cendere içinde tutan bu araçlardan kurtarması biraz da bunları sorgulamasına bağlıdır. Bu konuların Kürt gerçeği içinde böyle bir değerlendirmeye tabi tutulmasının böyle tarihsel bir değeri vardır. Dolayısıyla devletsiz, iktidarsız ve savaşsız bir teoriye en fazla da Kürtlerin sahip çıkması, hem tarihsel toplumsal gerçekliklerine uygundur hem de güncel çıkarlarınadır.

Neolitik toplum önemli oranda Kürdistan'da ortaya çıkıp gelişme göstermiştir. Ancak sınıflı toplum, devlet, iktidar ve savaş araçları ortaya çıktıktan sonra, halkımız Kürdistan coğrafyası etrafında oluşan devletler ve savaş güçlerinin saldırılarıyla

karşılaşmıştır. Yine tarih içinde Kürdistan coğrafyası hep savaş alanı olmuş ve bundan fazlasıyla zarar görmüştür. I. ve II. Dünya Savaşlarında Avrupa coğrafyasının savaş alanı olmasının Avrupa halklarında ortaya çıkardığı barış bilinci, binlerce yıldan beri yaşadıkları ve tanık oldukları savaşlar nedeniyle Kürtlerde daha önceden oluşmuştur. Bu açıdan tarihsel olarak Kürtlerde savaş bilinci değil barış bilinci daha da gelişkindir. Kürtlerde barış bilincinin böyle bir tarihsel temeli vardır.

Burada önemli bir husus ise, hiyerarşik ve merkezi yönetimle devlet, iktidar ve savaş arasında doğrudan bir bağın varlığıdır. Devlet ve iktidarın olduğu ve savaş kültürünün bulunduğu toplumlarda demokratik eğilim gelişmez; tersine hiyerarşik ve merkezi yönetim anlayışı ve kültürü hakim olur. Merkezi ve hiyerarşik kültür ve örgütlenmenin olduğu yerde devlet, iktidar ve savaş kültürü gelişir. Bunlar birbirlerini koşullandırır, birbirlerine muhtaç kılar. Devlet, iktidar ve savaş kültürünün zayıfladığı yerde ise toplumun demokratikleşmesinin ve demokratik kültürün gelişmesinin önü açılır ve özgürlükler daha fazla yaşanır. Demokrasi özgürlüklerin daha fazla yaşandığı bir çerçevedir. Demokrasi ve demokratikleşme geliştikçe özgürlükler daha fazla yaşanır. Bu açıdan demokrasi ile özgürlük arasında yakın bir bağ vardır. Ortadoğu'da demokrasinin gelişmemesi ve bunun sonucu olarak özgürlükten yoksunluk nedeniyle Batı'daki gibi bir Rönesans ve reformun yaşanmadığı bilinmektedir. Özellikle dinsel alanda reformun gerçekleşmemesi, bilimin ve bilimsel yaklaşımın gelişmemesi Ortadoğu'nun geri kalmasının en temel nedenlerinden biridir.

Buna karşılık Avrupa'da Rönesans ve reform olmuş, ancak devlet, iktidar ve savaş fikrinde bir gerileme olmamıştır. Aksine devlet ve iktidar fikirleri gelişmiş, hatta milliyetçiliğin beslediği savaşlarla iki büyük dünya savaşı yaşanmıştır. Bu da Ortadoğu'da yaşanacak Rönesans ve reformun daha köklü olmasını gerektirmektedir. Dinsel reformlar ve dinin demokratikleşmesi önemlidir. Birçok tabu burada kırılacaktır. Düşünce özgürlüğünün gelişimi esas olarak bu alandaki demokratikleşme ve reformlarla yaşanacaktır. Ortadoğu'da devlet ve iktidar kültürüne karşı mücadele etmeden, köklü bir Rönesans ve reform gerçekleştirilemez. Önderlik bunu derinlikli görmüş, Ortadoğu'da demokrasinin ve özgürlüklerin önündeki en temel engelin devlet, iktidar ve bunun dayandığı savaş kültürü olduğunu ortaya koymuştur. Ortadoğu'da gerçekleştirilecek Rönesans ve reform, son iki yüzyılda yaşanan tecrübelerle birlikte ve Ortadoğu tarihinin güçlü çözümlenmesine de dayanarak, diğer alanların yanında devlet, iktidar ve savaş konusunda da bir reform ve Rönesans yaşaması zorunludur.

Özgürlük ve demokrasi bilinci Kürt halkının bilincidir

Yine Önderliğin en fazla ortaya koyduğu konu kadın konusudur. Kadın özgürlüğü Ortadoğu halklarının özgürlüğü açısından da son derece önemlidir. Diğer halklar ve toplumlar kadın eksenli neolitik toplumu Ortadoğu halkları ve toplumları kadar yaşamadığı için, Ortadoğu toplumları ve özellikle Kürt toplumu kadar özgürlüğe yatkınlıkları yoktur. Başkan Apo öncelikle bu yönüyle özgürlük ve demokrasi düşüncesini geliştirmek için kadına yüklenmiştir. İkincisi, Ortadoğu'da kadın çok fazla köleleştirildiği, daha doğrusu burada ilk egemenlik kadın üzerinde gerçekleştirildiği ve giderek derinleştirildiği için, kadın özgürlüğünün gelişimini Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasinin gelişmesinde temel bir konu olarak görmüştür. İnsanlığın köleleştirildiği ve egemenlik bilincinin geliştiği ilk alan olması, en derin köleliliğin ve egemenlik bilincinin bu alanda yaşanması nedeniyle genel özgürlük ve demokrasi açısından da kadının özgürlüğünü ve eşit yaşamını gerçek özgürlüğün, demokrasinin ve eşitliğin olmazsa olmaz koşulu olarak ortaya koymuştur. Bunu hem teorik ve ideolojik olarak ortaya koymuş, hem de PKK pratiğinde gerçekleştirmiştir. Nitekim Önderliğin bu çabaları sonucunda PKK gerçeğinde kadının özgür duruşu gerçekleştirilirken, bunun güçlü yansıması olarak Kürt toplumunda kadın hiçbir toplumda olmadığı kadar ayağa kalkmıştır.

Tüm bu gerçekler, PKK'nin ideolojik ve teorik olarak farklılığını ve özgünlüğünün temel dayanaklarını ortaya koymaktadır. Bunlar devlete karşı olmak, iktidara karşı olmak, savaşa karşı olmaktır. Bunlara karşı mücadelenin esas dayanağı olarak ya da tutarlı ve doğru bir mücadelenin gelişmesi açısından kadın özgürlüğü mutlaka esas alınmak durumundadır. Kadın özgürlüğü ya da kadın özgürlüğünü sağlamak üzere kadın köleliğine karşı savaş, esasında devlete, iktidara ve savaş kültürüne karşı bir savaştır. Bu yönüyle kadın özgürlüğü devletsiz, iktidarsız ve savaşsız bir dünya arzulayan PKK'nin ideolojik özünü teşkil etmekte, özgürlük ve demokrasinin şifresini oluşturmaktadır. PKK'nin yeniden yapılanması ve tarihsel rolünü güçlü bir biçimde yerine getirmesi açısından, kadının yeni yapılanmadaki yerini en etkin biçimde alması gerekmektedir.

Yeniden inşa gerçekleşirken bu hususları gözetecek biçimde ideolojisini, teorisini, örgütlenmesini, mücadele biçimlerini ve üslubunu şekillendiren, Önderlik gerçeğinde irdelenen bu konuların dışında yeniden yapılanmanın gerçekleşmesi açısından önemli olan bir anlayış daha vardır: O da daha önce de kısmen değindiğimiz dar sınıf yaklaşımı ve milliyetçiliktir. Aslında dar sınıf yaklaşımıyla milliyetçi yaklaşım benzerlikler arz etmektedir. Tabii sınıflar ve etnisite birer gerçekliktir. Bunlar sosyal bir olgu olarak reddedilemez. Ancak bu olgulara doğru yaklaşılmadığı takdirde, sonuçları insanlık açısından olumsuz olmaktadır. Milliyetçiliğin 19. ve 20. yüzyılda insanlığın başına hangi felaketleri getirdiğini iyi biliyoruz. Yine dar sınıf yaklaşımının reel sosyalizmde demokrasi ve özgürlük anlayışlarını nasıl zehirlediğini, nasıl kendi gerçeğine ters düşen bir konuma düştüğünü gördük. Bu yönüyle milliyetçilik ve dar sınıf yaklaşımından kurtulmak, PKK'nin yeniden inşasında en fazla dikkat edilmesi gereken konulardır. Milliyetçilikten kurtulmadan iktidar, devlet ve savaş anlayışından kurtuluş sağlanamaz. Milliyetçilikten kurtulmadan, Önderliğin ortaya koyduğu bu zihniyet devrimine ulaşılamaz. Milliyetçi zihniyet aşılmadan, devletçi zihniyet, iktidarcı kültür, yetkici ve mevkici anlayış, savaşın kutsanması, meşru savunma dışında savaşa rol atfedilmesi ortadan kaldırılamaz.

Milliyetçilik, bir etnik toplumun kendini diğer kendi etnik topluluktan üstün görmesine kapıyı aralar; başka halklar ve topluluklar karşısında kendini daha güçlü kılma çabasına yöneltir. Bunun da savaş ve iktidar kültürünü geliştireceği açıktır. Yine milliyetçilik bir etnik ve ulusal topluluğun, egemen sınıf ve burjuvazinin kendi halkı üzerinde egemen olma ve sömürme düşüncesini ifade ettiği için devlet ve iktidar düşüncesi, anlayışı ve özlemi süreklileşir. Zaten milliyetçi olanların evrensel düşüncesi olamaz; milliyetçiler insanlığın çıkarına uygun bir ideoloji ve düşünce üretemez. İdeolojisi, politikası ve teorisi kendi halkının ulusal çıkarlarıyla zedelenir. Bu bakımdan bilimsel olmaktan uzaklaşma yaşanır. Sübjektivizm hakim olur. Dolayısıyla yeniden kurulan PKK'nin inşasında sübjektivizmin olmaması, bilimsel ve doğru yaklaşmak açısından kendisini milliyetçi zihniyetten kurtarması gerekir.

Diğer yandan Kürt halkı ezilmiş bir topluluk olduğu, diğer uluslar ve devletler tarafından baskı altına alındığı için, bu güçlere tepki olarak bir ezilen ulus milliyetçiliği gelişmiştir. Bu milliyetçiliğin gelişmesinin en temel nedeni Kürtlerin baskı altında olmasıdır. Ama yine de özü itibariyle milliyetçilikle aynı genleri taşır. Devlet ve iktidara ulaşmayı hedefleyen ve bunun için güç kaynağını savaşta gören zihniyet tüm milliyetçiliklerde vardır. Milliyetçilik dış güçler tarafından kullanılmaya da müsaittir. Çünkü milliyetçiliğin özünde bencil bireysel ve sınıfsal çıkarlar, başka halklar karşısında kendini üstün kılma ya da koruma vardır. Bütün bunlar başka bir halka karşı çeşitli güçlerle ittifak yapma gibi bir durumu ortaya çıkarır. Çünkü milliyetçilik ulusu bir bütün olarak görür, ulusla halkı birbirine karıştırır. Bu açıdan halkların ittifakı ve ortak özelliklerinin buluşmasından çok, ulusal özelliklerin birbirine karşıt konumda olmasını esas alır. Bu açıdan özellikle Ortadoğu'da milliyetçiliği ortadan kaldırmak gerekiyor.

Ortadoğu'da son iki yüz yılda halkları birbirine düşüren ve zehirleyen güç milliyetçiliktir. Ortadoğu'da milliyetçilik halkların kardeşliğini ve bir doğal federasyon içinde yaşama durumunu zehirlemiş, iktidarı ve devleti ele geçiren Arap, Fars ve Türk toplumlarının Kürtler üzerinde baskı kurmasına yol açmıştır. Bu açıdan milliyetçiliğin zayıflaması Arap, Türk ve Fars gericiliğinin de zayıflamasıdır. Çünkü en fazla onlar milliyetçilikle besleniyor ya da milliyetçiliği kötü kullanıyorlar. Bu açıdan da Ortadoğu'da milliyetçiliğe karşı mücadelenin bayraktarlığını ele almak, özgürlüğün ve demokrasinin bayraktarlığını ele almaktır. Öte yandan dış güçler Kürtleri kullanmak amacıyla milliyetçiliği körüklemektedir. Bunun nedeni Kürtleri çok sevdiklerinden değildir. Milliyetçilik genleri olan topluluklar her zaman için kullanılabilir. Dolayısıyla Kürt milliyetçiliğinin körüklenmesinde dış güçlerin de etkisi vardır. Özgürlük ve demokrasi bilinci Kürt halkının bilincidir. Yurdunu sevmek Kürt halkının özgürlük ve demokrasi bilincidir. Halkların kardeşliğini dışlayan milliyetçilik ise, söz konusu devletler ve ulusların Kürtler üzerindeki baskısının getirdiği tepkinin sonucudur. Çıkarları için kullanmaya elverişli olduğu için dış güçler tarafından tercih edilmektedir.

Özellikle ABD'nin Irak'a müdahalesinden sonra Kürt milliyetçiliğinin geliştirilmek istenmesini, böyle bir tehlikenin ortaya çıkmasını, milliyetçiliğe karşı bir mücadele ve yapılanmayı PKK'nin yeniden yapılanmasının en temel konularından biri haline getirmektedir. Kaldı ki, devlet, iktidar ve savaş yaklaşımıyla milliyetçi yaklaşım birbirinden kopuk ele alınamaz. Milliyetçilik kadar olmasa bile, dar sınıf yaklaşımını da benzer durumlar ve zihniyet ortaya çıkarmaktadır. Sadece kendi dar sınıf (ve hatta bürokratik bir kesimin) çıkarlarını koruma düşüncesiyle reel sosyalizmin de demokrasiden ve özgürlükten uzaklaştığı bilinmektedir. Bu aslında egemen sınıfların diğer toplulukları ezdiği koşullarda ortaya çıkan sınıf bilincinin ezilenlerdeki yansıması olmaktadır. Ezilenlerin böyle dar bir sınıf yaklaşımından, kendisi dışında bütün sınıfları yok etmek ve baskı altına almaktan çok, sınıfların varlığına yol açan zeminleri ortadan kaldırmayı esas almaları gerekmektedir. Diğeri egemen sınıf kültürüdür.

PKK'nin yeniden inşasında zihniyet devriminin temel kavramlarının içini doğru doldurmak gerekir. Geçmişteki bütün siyasal ve sosyal mücadelelerde egemen sınıf paradigmaları aşılamadığı için, bazı iyileşmeler açığa çıksa bile, halklar ve ezilenler sonuçta kendi sistemlerini kuramamışlardır. PKK'nin yeniden yapılanması, halklar ve ezilenlerin mücadele tarihlerindeki bu kadere son verecektir. Tarihin en büyük değişim ve dönüşümü böyle gerçekleşecektir. PKK'nin yeniden yapılanmasında yaşanacak değişim ve dönüşüm, mücadele çizgisinde özgürlük ve demokrasiyi gerçek içeriğine kavuşturacak düzeyde yapılacaktır. PKK kendisinden başlattığı zihniyet ve vicdan devrimini bütün toplumda devrimci tarzda geliştirecektir. Kesinlikle yanlışlıklarına, eksiklik ve yetersizliklerine karşı reformist bir yaklaşım içinde olmayacak; Başkan Apo'nun değişimdeki devrimci tarzını ve anlayışını kendisini değişim ve dönüşüme uğratmada esas alıp uygulayacaktır. Bu sadece bir rötuş olmayacak, eski paradigmayla bağını tümüyle koparan bir dönüşümle yeniden yapılanacaktır.

Ortadoğu'nun büyük değişim ve dönüşüm sürecine girdiği bir süreçte, yeniden yapılanmış PKK, bu değişim ve dönüşümün Ortadoğu'nun tarihine yakışır biçimde halkların lehine gerçekleşmesini en büyük tarihsel görev olarak algılayarak gereklerini yerine getirecektir. Elbette dünyadaki ideolojik politik saldırılardan etkilenerek, kapitalizmin geldiği aşamada her şeyi tüketen, toplumu ve bireyi sadece günlük tüketim aracı haline dönüştüren anlayışlardan kaynaklanan inkarcı zihniyetle bu işi yapmayacaktır. PKK ve Apocu hareket bir taklit değildir. Aksine özgünlüğü olduğu ve bu özgünlüğünü sürekli koruduğu için bugünkü gelişmeleri ortaya çıkarmış, büyük bir halk devrimi yaratmıştır. Eğer çıkışında PKK de kendi dışında varolan on beş Kürt grubuna benzeseydi, bir farkı ve özgünlüğü kalmadığı için diğerleri gibi tasfiye edilip siyasi yaşamdan çekilmekten kurtulamayacaktı. Ancak PKK eksiklikleri ve hatalarıyla gelişme yaratan özgünlüğünü koruduğu ve yaşadığı bütün değişimleri kendi kaynakları ve olumlu yanları temelinde gerçekleştirdiği için gelişme dinamiğini yakalamış, saldırılar karşısında bu özgünlüğü nedeniyle ayakta kalabilmiştir. Eğer taklit olsa ve başka ideolojiler ve politikaların uzantısı haline gelseydi, kendisini bir güç ve kimlik haline getiremediği için saldırılar karşısında tasfiye olabilirdi. Ama PKK her zaman kendi özgünlüğünü koruduğu ve özgücüne güvenerek dışındaki imkanları değerlendirdiği için otuz yılı aşkın mücadelesini kesintisiz sürdürebilmiştir.

Biz ancak kendi kaynaklarımıza dayanarak değiştiğimiz taktirde bir güç haline gelebilir, değiştirici ve dönüştürücü güç olabiliriz. Başkasına benzemeyeceğiz, değişen biz olacağız. Başkasına benzemek ya da kendi tarihimizi bilmemek, değişmek ve dönüşmek olmaz; ancak onları taklit etmek, onların uzantısı olmak olur. Biz otuz yıllık tarihimizden onur ve gurur duyacağız. Zayıflıklar ve yetersizlikler karşısında güç kaynağımızın ne olduğunu ve tıkanıkları nasıl aşacağımızı düşünürken, her şeyden önce tarihimizde yaratılan değerlere ve ortaya çıkan birikimlere bakmamız gerekir. Kendi birikimimizden çıkan tecrübeler her zaman en değerli olanlardır. Dışımızdaki olumlu değerlerin anlamlı hale gelmesi açısından yine kendi öz değerlerimize dayanmak ve onları böyle almak bizi güçlü ve zengin kılar. Zaten zengin olma veya kendini zengin yapmanın anlamı da buradadır.

Türk solu ve Kürt reformist milliyetçiliği kendilerinden çok farklı bir ideolojik ve politik yaklaşım sergilediğini gördükleri PKK'ye öfkeleniyorlardı. Onlar yeni hareketin kendi düşünceleri ve politikalarının bir türevi olmasını arzuluyorlardı. Ancak Önderlik ve Apocu hareket böyle yapmadı. Kendisini özgün ve yeni düşünceler temelinde ayrı bir hareket olarak oluşturdu. Günümüzde yeniden yapılanırken, PKK'nin çıkışındaki bu kendi özgünlüğünü koruma yaklaşımını esas alması önemlidir. Bu değişim halkı daha güçlü örgütlemek, bireyi ve toplumu daha sorumlu hale getirmek için yapılmaktadır. Özellikle ideolojik politik öncülük görevi üstleneceği için, kadroların sorumluluk düzeyini eskisinden daha fazla yükseltecektir. Başkan Apo'nun sık sık örnek verdiği gibi, ***Kemal Pirlerin***, ***Hakilerin***, ***Hayrilerin***, ***Beritanların*** ve ***Zilanların*** sorumluluk duygusunu, kendisini katma tarzını ve etkileme gücünü hedef alan kadrolardan oluşacaktır. Söylediklerinin yanı sıra en fazla da yaşamı ve yaptıklarıyla örnek olacak kadrolardan oluşması, Önderlik gerçeğine ve kendi tarihine yaraşır bu yeniden yapılanmanın en önemli konusu olmak durumundadır.

PKK'nin ilk kuruluşunda, Kürt halkının kaderini değiştirme önemli bir görevdi. Bunun da her şeyden önce ideolojik egemenlik ve kölelik yıkılarak yapılacağı inancı vardı. Bugün daha büyük ve kapsamlı görevler söz konusu olduğundan, ideolojik mücadele vermek ve her şeyden önce ideolojik alanda kazanmak önemli olmaktadır.

"Özgürlük ve demokrasi bilinci Kürt halkının bilincidir. Yurdunu sevmek Kürt halkının özgürlük ve demokrasi bilincidir. Halkların kardeşliğini dışlayan milliyetçilik ise, söz konusu devletler ve ulusların Kürtler üzerindeki baskısının getirdiği tepkinin sonucudur. Çıkarları için kullanmaya elverişli olduğu için dış güçler tarafından tercih edilmektedir."

Hareket olarak ilk ortaya çıkışımızda çok ciddiye alınmadığımızdan, karşı güçlerin mücadele araçları, yöntemleri ve tepkileri de zayıftı. İdeolojik çizgimize ve politik yaklaşımımıza şiddetli bir karşı çıkış vardı. Bu yönüyle daha ilk çıkışında PKK büyük bir düşmanlıkla karşılaşmıştı. Ancak bu ideolojinin kısa sürede gelişerek diğer akımlar ve grupları ideolojik politik düzeyde etkisiz bırakacağını bu ölçüde hesaplamamışlardı. Bu açıdan ideolojik mücadele dönemi zorluklarla karşılaşsa da, kısa sürede etkisini göstermiş ve başarı kazanmıştı. Bugün Kürdistanı özgürleştirme, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratikleştirme gibi bir görevi dünyanın merkezi olan bir coğrafyada alternatif ve iddialı bir güç olarak yürütmek, ister istemez karşı güçlerin ideolojik politik saldırıları ile karşılaşmayı beraberinde getirecektir. Hatta bugün Başkan Apo'nun çizgisi ve onun politik mücadelesi kadrolarımızdan daha fazla karşıtlarımız tarafından ciddiye alınmakta ve önü kesilmek istenmektedir

PKK'nin yeniden yapılanması özelliğiyle ikinci Apoculuk dönemidir

Bu açıdan ikinci ideolojik mücadele döneminde gerçekleşecek PKK'nin yeniden yapılanması üzerinde her zamankinden daha ciddi durulmak zorundadır. Nitekim Başkan Apo da yeniden kuruluş üzerinde çok titizlikle durmaktadır. Hakiler, Hayriler ve Zilanların ciddiyeti ve sorumluluğunu taşıyacak, böylelikle PKK tarihine layık olacak ve kendisinin yeni çizgisini başarıyla temsil edecek bir parti oluşması açısından üzerinde ciddiyetle durma gereğini hissetmektedir. Böyle bir kuruluşun değerini ve tarihsel anlamını ortaya koymak açısından, İsa'nın on iki havarisini çağrıştıracak tarzda, öyle bir misyon yüklediğini göstermesi açısından, PKK'nin yeniden inşasında yer alacak arkadaşların sayısının on iki olmasını istemiştir. Bu sayıyı birkaç kez tekrarlamasının öyle tesadüfi değil çok bilinçli bir tercih olduğu, bunun da PKK'nin yeniden inşasını başlatacak ve katılacaklara önlerinde nasıl görevin ne olduğunu hatırlatmayı amaçladığı kesindir.

PKK'nin yeniden yapılanması bu özelliğiyle ikinci Apoculuk dönemidir. Birinci Apoculuk döneminin kadrolarının duyguları ve yoldaşlık ilişkileri, heyecanları ve coşkularını ne ise, ikincisinin duyguları ve yoldaşlık ilişkileri, heyecan ve coşkuları da öyle olmak, hatta birincisinden daha güçlü olmak durumundadır. Özellikle kapitalizmin geldiği aşamada insanı bir tüketim aracı yapması ve adeta maymunlaştırması dikkate alındığında, ikinci Apoculuk dönemi ya da PKK'nin yeniden yapılanmasının Kürt halkını özgürleştirecek ve insanlığı bu çirkin durumdan kurtaracak bir yaklaşımla ele alınması gerektiği açıktır. Başkan Apo'nun çizgisini yalnızca Kürt'e ve Türk'e ait görmek de aslında Önderliği ve PKK'nin yeniden yapılanmasını dar ele almak olur. Yüreği ve beyni küçük olan, kapitalizmin yarattığı kültürle günü yaşamak isteyen, büyük hedefleri ve duyguları bulunmayan kişiliklerin PKK'nin yeniden inşasını, değişim ve dönüşümü böyle derinlikli ve kapsamlı almak yerine, tersi bir biçimde kadroların daha az sorumluluk duyduğu bir oluşum gibi yansıtmaya çalıştığı; birinci Apoculuk dönemi kadrolarının ya da havarilerin taşıdığı sorumluluk yerine, tüketen ya da diğer ideolojiler ve dinlerin başına geldiği gibi bir süre sonra bunları kendi çıkarları ve iktidarları için araç olarak gören yaklaşımla ele alma eğilimi içinde oldukları göz ardı edilemez.

Bu açıdan PKK'nin yeniden inşasının dayandığı kaynaklar, temeller ve hedeflerle buna ulaşmadaki örgüt modeli ve kadro tipinin netleştirilmesi önemli olmaktadır. Parti zaten her şeyden önce bir netleştirme hareketidir. Kendi çizgisinin farklılığını ilan etme, diğer çizgiler karşısında alternatif olma, bu temelde toplum ve dünyayı değiştirme iddiasıdır. Partiler sadece bugünü kurtaran hareketler ve düşünce merkezleri olmanın ötesinde, bugün ile birlikte geleceği de planlayıp yaratmak isteyen ideolojik politik hareketler ve örgütsel yapılanmalardır.

PKK'nin yeniden inşasındaki amaç, geçmişte ve bugün insanlık için temiz bir nefes olan PKK ile onun militanının model teşkil eden özelliklerinin ve güzel yanlarının insanlığa gösterildiği bir vitrin sunmak olmayacaktır; aynı zamanda bu düşünce ve ideolojiyi, bu örgüt ve kadro modelini toplumların yaşamının her alanına yediren, ideolojik politik olarak demokrasi ve özgürlüğü kendisinde en iyi somutlaştırarak yeni yaşamı kazandıran, buna öncülük eden, bunda devindirici rol oynayan bir hareket olacaktır. Sürekli etkileyen, yönlendiren, dikkate alınan ideolojik politik bir hareket, yaşamı düzenleyen bir güç kaynağı, yaşamdaki ölçüleri yükselten, zenginleştiren ve dinamizm sağlayan bir kaynak olacaktır. Böyle yaklaşmak çok önemlidir. Yoksa PKK'nin yeniden inşası toplumdan, KONGRA GEL'den, Apocu hareketin yarattığı insan birikiminden ve değerlerden kopuk ele alınamaz; sadece düşünce üreten elit bir aydınlar topluluğu derekesine indirgenemez. PKK'nin yeniden yapılanması yaşamla, halkın bütün örgütlenmesiyle, özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle organik bağ içinde olan, onları anlık ve günlük etkileyen bir pozisyona getirecek bir yeniden yapılanma olacaktır. Yeniden yapılanma eğer bunu gerçekleştirebilirse, Önderliğin yarattığı ideolojik politik düşünce topluma mal edilebilir; mücadelenin, özgür ve demokratik bir yaşamın ruhu ve kendisi haline getirilebilir. Aksi halde sadece güzel bir düşünce ve ideoloji, edebiyat ve roman kahramanları gibi temiz ve örnek insanlar olma durumundan kurtulamaz.

Tarihte Zerdüştlük için yapılan değerlendirmeler vardır. Zerdüştlük çok güzel bir düşüncedir, insanlık açısından yeni bir çıkış ve ufuktur. Ama sahiplenicileri, örgütleyicileri ve yayıcıları olmadığından elit bir düşünce olarak kalmış; sonuçta bu güzel düşünceler, yaşam ve mücadele felsefesi, insanlığın ilerlemesi ve gelişmesi açısından bağrında taşıdığı rolün ve dinamizmin gerisinde kalmıştır. Kuşkusuz Başkan Apo'nun düşüncesi, Apocu hareket İmralı adasında ya da dar bir kadro hareketi içerisinde sınırlandırılacak bir gerçeklik olamaz ya da bu düşünceler güzeldir, iyidir, ama pratikleştirilmesi zordur denilemez. Apocu hareket ilk ortaya çıktığında da toplumda "sizin düşünceleriniz güzeldir, ama hiç kimse bunu sahiplenemez, başarılı olamazsınız" denilmiştir. Ancak PKK bundan vazgeçmemiştir. Önderlik düşüncesini ortaya koyduğunda, başkaları bundan vazgeçmesini söyledikleri halde vazgeçmemiş; aksine düşüncesi ve duyguları neyi gerektiriyorsa onu yaparak, daha baştan yüksek bir ahlaki kişiliğe ve tutarlığa sahip olduğunu ortaya koymuştur. Sadece iyi bir düşünce olmakla kalmamış, çeşitli araçlarla pratikleşerek maddi bir güce dönüşmüştür.

PKK pratiğinde kanıtlanmıştır ki, doğru düşünce ve bunun kadroda ve toplumda yayılması en güçlü pratiği yapmak ya da özgürlük ve demokrasiyi ideolojik ve politik mücadele içinde kazanmaktır. İdeolojide ve ideolojik çizgide kazanan, pratikte de kazanmaya ve karşı güçleri alt etmeye muktedir olur.

Yeniden inşa edilecek PKK iki temel ihtiyaca cevap vermekle yükümlü olduğunu bilerek hareket edecek, bunlar iç içe yürütülecek görev ve sorumluluklar olacaktır: Birincisi, cinsiyet eşitliğine dayalı demokratik ekolojik toplum düşüncesini ideolojik teorik olarak kadrolara yedirip toplumda yaygınlaştıracak; mücadele araçları, yöntemleri ve projelerle bu yeni yaşam biçimini hem örgüt hem de toplum yaşamında gerçekleştirmeye çalışacaktır. İkincisi, büyük bir değişim ve dönüşüm ihtiyacı içinde olan ve böyle bir sürece giren Ortadoğu'da ortaya çıkan yeni siyasal durum karşısında PKK'nin doğru politikalar üretmesi, doğru ideolojik ve teorik temeller üzerinde bu değişimin doğrultusunu belirleme ve yön verme rolünü oynaması gerekmektedir. Bu iki temel görev de büyük düşünce gücüyle, yerinde ve zamanında yapılacak değerlendirmelerle mümkündür. Çünkü her iki durumun da yepyeni özellikleri bulunmaktadır. Eski yaklaşımlar, tutumlar, anlayışlar ve zihniyetlerle ya da bilinen söylemler, değerlendirmeler, politikalar, örgüt araçları ve eylemleriyle bunlara cevap verilemez. Bu durum yoğun bir düşünce ve politika üretimini, örgütler ve araçların geliştirilmesini gerektirmektedir. Aksi halde kadroların, toplum ve bireylerinin bu yeni durum karşısında rollerini oynamaları mümkün değildir.

Her zamankinden daha fazla ideolojik, teorik ve politik üretime ihtiyaç vardır

Bugün hem Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi hem de Ortadoğu'da değişim ve dönüşümü gerçekleştirmek açısından her zamankinden daha fazla ideolojik, teorik ve politik üretime ihtiyaç vardır. Eylem için de, pratik için de bu gereklidir. Eğer örgütümüz, halkımız ve Ortadoğu halkları örgütlenme ve eylem konusunda yetersizlikler yaşıyorlarsa, bunun nedeni ideolojide, teoride, politikada, örgüt araçları ve yöntemlerinde yeterince netleşememiş olmalarıdır. Yoksa örgütlenme, mücadele ve eylem için koşullar fazlasıyla elverişlidir. Mevcut koşullar öncelikli olarak örgütlenme ve eylemliliğin geliştirilmesine ihtiyaç duymaktadır. Örgütlenme ve eylem konusunda belki de tarih içinde koşulların en elverişli olduğu bir dönemden geçiyoruz. Bu koşullarda önderler ve örgütlerden beklenen, bireyler ve toplumların acil ihtiyacı uygun örgüt ve mücadele biçimlerini ortaya çıkarmaktır. Bu coğrafyanın değişim ve dönüşümü bir zorunluluk haline gelmiştir. Örgütlenme ve eylemin gerçekleşememesi koşulların yetersizliğiyle ilgili bir olgu değildir. Örgütlenme ve eylemi yaratan her zaman ideolojik ve teorik üretimdir, bu da örgüt ve eylem biçimlerinin açık ve ikna edici bir biçimde ortaya konulması anlamına gelmektedir. Böyle bir ihtiyacın çok fazla olduğu bir süreci yaşıyoruz. PKK'nin yeniden inşası böyle bir dönemin koşulları içinde gerçekleşecektir. Bu ihtiyacın giderilmesi gereğini derinden hissettiğimizde, yeniden kuruluşun önemini ve ne düzeyde ciddiyetle yaklaşılması gerektiğini daha iyi anlamış olacağız.

Tarihte objektif koşulların çok elverişli hale geldiği bazı dönemler vardır. Bu koşullara denk düşen olgunlaşmış bir düşünce geliştiğinde, büyük toplumsal dönüşümler ve devrimler yaşanır. Şimdi Kürdistan ve Ortadoğu açısından böyle bir süreci yaşıyoruz. Dünya böyle bir çağ dönüşümünü yaşıyor. En önemlisi de, böyle bir Kürdistan ve Ortadoğu ile çağ dönüşümünün yaşandığı dünyada varolan objektif koşullara cevap verecek bir düşünce gücü ortaya çıkmıştır. Başkan Apo İmralı Savunmaları'ndan başlamak üzere bu düşünceyi geliştirmiş ve bugün en kapsamlı düzeye çıkarmış; kafalardaki hemen her soruya cevap olacak ve her toplumsal kesimin ihtiyacına cevap verecek ideolojik ve teorik üretimi, örgütlenme araçlarını ve mücadele yöntemlerini ortaya koymuştur. Bu kadar değerli ve tarihsel bir olguya önemle ve ciddiyetle yaklaşmamız gerektiği açıktır. PKK'nin yeniden inşası da bu ihtiyaçtan ortaya çıkmıştır.

Önderlik aslında uzun süredir ideolojik ve teorik değerlendirmeler yaptı, örgüt modellerini ve yeni mücadele biçimlerini ortaya koydu. Ancak doğru bir partileşme olmadığı, ideolojik ve teorik öncülük yaratılmadığı, politik mücadele araçları ve yöntemlerini netleştirme gerçekleştirilmediği için, Başkan Apo'nun deyişiyle bir atalet ortaya çıktı. Bu görevleri üstlenecek, tıkanıklığı giderecek, ataleti aştıracak ve büyük gelişmeler yaratacak olan örgütlenme, parti esprisinde bir örgütün varlığıydı. Ancak Önderliğin esaretinden sonra, özellikle VII. Kongre ile birlikte yerine getirilmesi gereken görevlerin gereğini yapmanın uzağında kaldığımız ortaya çıktı. Bu görevleri üstlenecek parti haline gelinemedi. Daha sonra kurulan KADEK de buna uygun bir örgütlenme olmadı. KONGRA GEL öncesi ve sonrasında Önderliğin yaptığı ön açıcı çözümlemelere rağmen, belirtilen görevlerden kaçınıldı. İmkansızlıklardan değil, ortada böyle bir rol oynayacak parti olmadığı ya da böyle bir partinin rolünü üstlenebilecek kurumlar yaratılamadığı için görevler ortada kaldı. Zaman çarçur edildi. Hatta mücadele yerini atalete terk ederken, örgüt erime ile karşı karşıya getirildi. Hem ideolojik, hem teorik, hem de politik olarak toplumda etkimiz giderek zayıfladı. Böyle bir parti çalışmasının vazgeçilmezliği ve böyle bir rolün önemi kavranılmadı. Varolan imkanlar ve araçlar böyle bir rolü gerçekleştirmek için değerlendirilemedi. Oysa böyle bir rolün yerine getirilmesini sağlayacak imkanlar, malzeme, insan gücü ya da araçların eksikliği söz konusu değildi. Eksikliği duyulan şey böyle bir rolü yerine getirme sorumluluğu ve ciddiyetiydi. Bu sorumluluk ve ciddiyet gösterilmedi. Daha doğrusu örgütün, yönetimin ve kadronun durumu, önüne koyduğu gündem, yoğunlaştığı konular, sorumluluk ve ciddiyet düzeyi örgütümüzün böyle bir rolü oynayacak durumda olmadığını, hatta bu konumdan uzaklaştığını gösterdi.

Önderlik bu gerçeği görerek PKK'nin yeniden yapılanması görevini önümüze koymuştur. Çünkü yaptığı çözümlemeler, gerçekleştirdiği zihniyet ve vicdan devrimi temelinde bir yeniden partileşme yaratmadan Kürdistan ve Ortadoğu'daki ihtiyaçlara yeterince cevap verilemeyeceğini, sorumsuzluğun ve ciddiyetsizliğin devam edeceğini, toplumun ve tarihin ihtiyacı olan görevler ve yapılması gerekenlerin ortada kalacağını görmüştür. İşte halklarımızın ve tarihin ihtiyacı olan görevler ve yapılması gerekenlerin ortada kalmaması için bu görevleri yerine getirecek bir yeniden partileşmeyi öngörmüş, PKK geleneğinden gelen kadrolar ve militanları bu görevleri yerine getirmeye çağırmıştır.

Kendine ait ideolojisi ve teorisi olmayan toplumlar başkalarının etkisine girerler

Başkan Apo örgütte kendi ideolojisi, teorisi, politik yaklaşımı, tarzı, örgüt anlayışı ve mücadele felsefesinden bir kopuş yaşandığı için bu görevlerin yerine getirilemediğini, örgütün kendi perspektiflerini ve açılımlarını uygulamak yerine sahte gündemler ve sorunlarla ilgilendiğini, ideolojik ve teorik olarak Önderliği değil kendilerini uyguladıklarını, bu yönüyle örgütte bir sapmanın yaşandığını, yönetimin ve kadronun bir sapma içinde olduğunu, tarihin ve toplumun ihtiyaçlarına cevap veremediği için atalet içinde kaldığını ve bir çürümeyle karşı karşıya geldiğini görmüş; bunları önleyecek, Önderliğin ideolojisini, teorisini, politikasını, örgüt tarzını ve mücadele yöntemlerini pratikleştirecek bir partileşmeyi dayatmıştır. Gelişen olumsuzluklara karşı güvenceyi ve tedbiri burada görmüştür. Çünkü bir ideolojik, teorik ve politik üretim merkezi olmadan, böyle bir parti örgütlenmesi yaratılmadan, KONGRA GEL de dahil her türlü örgütlenmenin, örgüt araçları ve mücadele yöntemlerinin sonuç alacak bir pratik içine giremeyeceklerini anlamıştır. Önderliğin yeniden inşa için tedbir ve gereklilik olduğunu belirtmesi bununla ilgilidir.

Başkan Apo yönetimi ve kadrosuyla, ideolojisi ve teorisiyle, yaşam ve mücadele felsefesiyle Önderlik gerçeğini temsil eden bir partileşmenin olumsuz gidişatı durdurabileceğini ve mücadeleye yeniden bir çıkış yaptırabileceğini düşünmekte; uygulanmayan

> "PKK'nin yeniden yapılanmasının amacı, görevleri ve sorumluluklarıyla yeniden yapılanma sürecine yaklaşım ve ciddiyet birbirine denk düşmezse, Önderliğin belirttiği biçimde bir yeniden yapılanma ve inşa sağlıklı gerçekleşemez. Bu nedenle yeniden yapılanma sürecinin biçimi ve buna yaklaşım, bu tarihsel göreve nasıl bir özle yaklaşıldığını ortaya koyacaktır."

Önderlik gerçeği ile saptırılan ideolojik ve politik doğrultuyu yeniden sağlam bir temele oturtup doğru rotaya sokmak istemektedir. Çünkü yapılan bu kadar ideolojik ve teorik çözümlemeye, bu konuda örgüt sürekli beslenmesine rağmen, bunun örgüte tam yansıtılması gerçekleşmemiştir. Önderliğin söyledikleri doğrudur denilmiş, ama pratikte Önderlik ideolojisi, politikası ve tarzı uygulanmamıştır. Önderliğin düşünceleri ve zenginliği bir bakıma bir kasaya kilitlenerek saklanmıştır. Verilen değer kilitli kasalara saklamak biçiminde olmuştur. İşte yeniden inşa edilecek PKK, Önderlik düşüncesi ve doğrularını kendi içinde bir kapalı devre gibi tekrarlayan değil, ideolojik-politik öncülüğüyle bütün örgüt araçları ve yöntemlerini yönlendirip harekete geçiren ve Önderlik çizgisinde yürümesini sağlayan bir kuvvet olacaktır. Yeniden inşa edilmiş PKK böyle bir rol oynayabilirse, Önderliğin belirttiği biçimde yeniden inşa gerçekleşmiş ve yapılanmış olacaktır. PKK'nin yeniden inşası tartışılır ve yeniden yapılanma süreci adım adım ilerletilirken işler böyle bir perspektif ve doğrultuyla ele alınmak durumundadır.

PKK'nin yeniden yapılanmasının amacı, görevleri ve sorumluluklarıyla yeniden yapılanma sürecine yaklaşım ve ciddiyet birbirine denk düşmezse, Önderliğin belirttiği biçimde bir yeniden yapılanma ve inşa sağlıklı gerçekleşemez. Bu nedenle yeniden yapılanma sürecinin biçimi ve buna yaklaşım, bu tarihsel göreve nasıl bir özle yaklaşıldığını ortaya koyacaktır. Yeniden inşayı gerektiren en önemli nedenlerden birisi de kadrolarda ortaya çıkan ideolojik gerilik, ideolojik ve teorik olarak Önderlik gerçeğinden uzaklaşma, yaşam ve mücadele felsefesinde gerileme, basit yaşam arayışlarına girme ve mücadeleden kopma ile ilgilidir. Yeniden inşanın uğraşacağı ve çözmeye çalışacağı en temel konulardan biri budur. Yeniden inşa basit yaşam arayışları içinde olan ya da mücadeleden kopan kadrolarla değil, PKK'nin ideolojik ve teorik düzeyini temsil eden, onun yaşam ve mücadele felsefesine bağlı, bu alanlarda Önderlik gerçeğini özümsemiş ve Önderliğin duruşuna uygun kadrolarla yapılacaktır. Bu kadrolarla kurumlaşacak yeniden inşanın en temel görevleri ve çalışmalarından biri de her alanda Önderlik gerçeğine uygun bir kadro yaratmak olacaktır.

Bilindiği gibi, Önderliğin en tarihsel ve destansı çalışmaları iki alanda yoğunlaştı. Bunlardan biri özgür kadın çalışması, diğeri de özgürlük militanının yaratılmasıydı. Önderlik ömrünün otuz yılı aşkın kesitini kendi yaşam ve mücadele felsefesine uygun kadrolar yaratmak için çalışmakla geçirdi. Özellikle son on yılda özgür kadın hareketini yaratmak, özgür kadın duruşunu ortaya çıkarmak ve bu temelde özgür toplum kişiliğini, kültürünü ve genlerini ortaya çıkarmak için kadını değiştirme ve dönüştürme çabasına yöneldi. Bu konuda yoğun bir emek harcadı. Ne var ki, gelinen aşamada pratik olarak ortaya çıkan sonuç, Önderliğin destansı çalışmalarından bir uzaklaşmanın yaşandığını göstermektedir. Yaşam ve mücadele felsefesinde örgüte ve kadroya geri ölçüler dayatılmak istenmektedir. Örgüt içinde gözü mücadelede olan değil mücadeleden kaçan, kendini bir yerlerde rahatlatmak ve yaşatmak isteyen bir eğilim ortaya çıkmıştır. Apocu hareketin mücadele felsefesine uygun olarak en zor işleri yapma sorumluluğunu üstlenen, bu konuda Önderliğe ve yoldaşlarına güç ve destek veren, yük kaldırmayı görev bilen bir yaklaşım değil, "ne kadar az yük kaldırırım, en fazla nerede rahat ederim" yaklaşımına geçerlilik kazandırılmaya çalışılmaktadır. Özellikle son yıllarda Önderliğin yaratmak istediği kadro ve militan anlayışından farklı olarak, örgütü ve kadro modelini içten içe kemiren ve çürüten böyle bir eğilim kendisini dışa vurmuştur. Sorumluluğu ve ciddiyeti yoğun olan, ölçüleri daha da yükselten, bu ölçüleri kendinde somutlaştırıp pratikleştirerek toplumda ölçüleri yükseltmeyi amaçlayan bir kadro tipi değil, kendini sıradanlaştıran, toplumdaki ölçülerin yükseltilmesinde herhangi bir rolü ve etkisi olmayan bir kadro anlayışı yaşatılmak istenmektedir.

Yine son zamanlarda görüldüğü gibi özgür kadın duruşunu bozan, Özgür kadın hareketinin tarihini, özgür toplumu ve geleceği yaratmadaki önemini ve değerini anlamsızlaştıran yaklaşımlar ortaya çıkmış bulunmaktadır. Önderliğin Özgür kadın hareketi ve özgür kadın duruşuna verdiği değeri görmek istemeyen, ortaya çıkacak Özgür kadın hareketi ve duruşunun Kürt toplumunda ve Ortadoğu'da yaratacağı etkileri görmeyen, tersine bu etkileri ve kadının rolünü sıradanlaştıran ve basitleştiren bir eğilim bir fitne biçiminde Apocu hareketin içine sokulmaya çalışılmıştır. Dolayısıyla, PKK'nin yeniden yapılanması Başkan Apo'nun en destansı çalışması olan özgür kadın çalışmasını Önderlik gerçeğine uygun biçimde temsil edecek, onu daha da geliştirecek olan bir rolü ve misyonu üstlenecek biçimde kendini yeniden yapılandıracaktır. Yeniden inşa bu konuda ideolojik ve teorik üretimin temsil edilmesi ve yükselen değer haline gelmesi için yoğun çaba harcayan, özgürlük çizgisindeki Apocu yaşam ve mücadele felsefesinin bir kadronun en temel ve vazgeçilmez özelliği olduğunu bilerek bütün örgüte yediren, kadroya özümseten ve topluma yayan bir inşa olmak zorundadır.

PKK'nin yeniden inşası demek, Önderliğin ideolojisini maddi bir güce dönüştürmek demektir

Yeniden inşa her şeyden önce ideolojik ve teorik hassasiyeti yükseltecek işe başlayacak, yeniden inşayı böyle örecek, kadrosuna böyle bir ruh kazandıracak, bundan sonraki pratiğinde de ideolojik teorik hassasiyetlerinin zayıflamasına izin vermeyen yeni bir parti ortaya çıkaracaktır. Eğer hareketimiz içinde ideolojik teorik sapmadan bahsediliyorsa, yaşam ve mücadele felsefesinde bir sapma söz konusuysa, kadro duruşu ve kadronun pratikleşmesinin Önderlik gerçeğinden uzaklaştığı belirtiliyorsa, bütün bunların esas nedeni ideolojiye ve teoriye hakkının yeterince verilmemesidir. Bu sapmalar ve olumsuzluklar ideolojik ve teorik tartışma ve derinleşme düzeyinin zayıflamasından, ideoloji ve teoriyle yaşam arasındaki bağın örgüt içinde giderek önemini yitirmesinden ileri gelmiştir. Zaten Önderliğin eleştirdiği ve en küçük kalıntısıyla tasfiye edilmesini istediği çeteleşme de esasında ideolojik ya da teorik olarak PKK'den uzaklaşmayı ifade etmektedir.

Başkan Apo'nun uluslararası komployla esir düşmesinden sonra da, Önderliğin ideolojik ve teorik belirlemelerini hayata geçirmek yerine, onların güzel ve doğru olduğunu söyleyen, ama pratikte bu ideoloji ve teoriden uzaklaşan bir duruş içinde olduğumuz kesinlik kazanmış tır. İdeoloji ve teoriyi bir duvarcının tuğlalar arasına koyduğu harca benzetmek yerindedir. İdeoloji ve teori bir duvarcının duvarı doğru örmek için çektiği ipin işlevini görür. İdeolojiyle hem örgüt içinde kadroların ortak duyguları güçlendirilir, hem de rotası doğru saptanarak yanlış yola girmesi engellenmiş olur. PKK'nin yeniden inşası da bütün çalışma sürecinde ideoloji ve teoriyi esas alacak, yeniden inşayı Önderliğin ortaya koyduğu ideolojik esaslar çerçevesinde şekillendirecektir.

Kendine ait bir ideolojisi ve teorisi olmayan bireyler, örgütler ve toplumlar kaçınılmaz olarak başka toplumlar, ideolojiler ve felsefelerin etkisine girerler. Değiştirmek istedikleri bu güçlere benzeşir, onların yaratmak istedikleri kişilik özelliklerini kazanırlar. Bir bakıma onların kişiliklerine dönüşür, onların yarattığı toplumun bir yansıması olurlar. Bu açıdan alternatif bir hareket olduğumuzu iddia ediyor ve alternatif bir yaşam projesini gerçekleştirme kararlılığını taşıyorsak, her şeyden önce alternatif ideoloji ve teorimizi başta örgütün kadroları olmak üzere siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alandaki projelerle topluma yedirmek durumundayız. İşte biz örgüt olarak ideolojik ve teorik doğrultuyu kaybettiğimiz için giderek örgüt içinde her kafadan bir ses çıkmaya başladı, herkes kendini uygulama yönelimi içine girdi. Önderliğin ideolojisi ve teorisi değil, hemen herkesin ve her bireyin nereden aldığı ve nereden etkilendiği belli olmayan düşünceleriyle örgüt bir yerlere götürülmeye çalışıldı. Bunun sonucu ise örgütsel dağınıklığı yaşayan, doğrultusu ve hedefi olmayan, pratiğe giremeyen ve atalete düşen bir örgüt gerçeği oldu.

Apocu ideoloji ve teoriden ne ölçüde uzaklaştığımızın en somut göstergelerinden biri, örgütümüz içinde giderek sosyalizm karşıtlarının ortaya çıkması, milliyetçiliğin iyi olduğu doğrultusunda vaazların verilmeye başlanmasıdır. Başkan Apo teorisiz partinin zihniyetsiz bedene benzediğini ve bu anlamda parti tanımımızın içeriğine yön veren temel bakış açısı olarak teorimizin bilimsel sosyalizm olduğunu belirttiği halde, sosyalizmin zamanının geçtiğini, kapitalist sistemin en uygun, en doğru ve geliştiren sistem olduğunu savunmaya çalışanlar ortaya çıktı. Sosyalizmde ısrar etmek neredeyse eski çağdan kalmak, liberalizmden övgüyle söz etmek ise çağdaşlık olarak görülmeye çalışıldı. Bunlar örgüt içinde yaşanan gerçeklikler oldu. Giderek örgüt içinde Önderlik düşüncesi, PKK ruhu ve militan özellikleri azınlık durumuna düştü. İdeolojik, teorik, politik, örgütsel ve yaşamsal düzeyde, mücadele ve yaşam felsefesinde esen tasfiye rüzgarları örgütü ve kadroları zorladı.

Özellikle yakın dönemde hareketimiz kendisini değiştirmek ve dönüştürmek için eleştiri özeleştiri yapar, bununla örgütü güçlendirmek ve yeniden inşa etmek isterken, neredeyse her şeyi kötüleyen, değişime, dönüşüme ve mücadelenin gelişimine inancı zayıflatan, her şeye kuşkuyla bakan, görevler karşısında olmazın teorisini yapan, yakınmacılığı, şikayetçiliği ve mızmızlığı bir ruh haline dönüştüren nihilizm, ağacın kurdu gibi örgüt bünyesine sokulmaya çalışıldı. Tasfiye kuvvetleri her yerden bu kadar hücum ederken, Önderlik gerçeğini, Önderliğin ideolojisini, teorisini, yaşam ve mücadele felsefesini savunmak neredeyse unutuldu. Tasfiyeci eğilimlere karşı bir mücadelesizlik, bir seyircilik durumu ortaya çıktı. Tarihin görmüş olduğu en büyük devrimci hareketin, umutsuzluk ve imkansızlığın yaşandığı koşullarda büyük umutlar yaratıp zengin imkanlar ortaya çıkaran ve yaşamı kazanmak isteyen bir hareketin içinde, başarının maddi koşulları kesinlikle varolmasına rağmen, belli bir inançsızlık, umutsuzluk ve boşvermişlik bir eğilim olarak kendisini göstermeye başladı. Apoculuk ve Apocu hareket beyinleri ve yürekleri netleştirmeyi esas alan bir hareket olarak tarih sahnesine çıkmış, pratiği böyle geliştirmiş ve kazanımları böyle elde edebilmişken, ortamımızda neredeyse kafaları netsizleştirme, bulanıklaştırma, duyguda ve düşüncede eveleyip geveleme boy verdi. Önderliğin ideolojik ve teorik yaklaşımlarına karşı kapitalizmin yarattığı kültürün ideolojik bombardımanıyla birlikte karışık, çok yüzlü ve zayıf kişilik özellikleri olan duruşlar örgüt ortamında fazlasıyla görülmeye başlandı.

Bu kafa ve duygu karışıklığının, pratiğe adım atamamanın, ne istediğini ve ne yaptığını bilememenin, örgüte ve yoldaşlarına açık olamamanın altında yatan temel olgu, ideolojik ve teorik belirsizlik ve muğlaklıktır. PKK'nin yeniden inşasının, yeniden partileşmenin en önemli görev ve sorumluluklarından biri de bu konuda doğrultusu net, pratiğe kararlı biçimde yürüyen kadrolar ve bu kadrolardan oluşmuş bir örgüt ve pratik ortaya çıkarmaktır.

Yeniden inşa, bütün bu değerlendirme çerçevesinde koyduğumuz gerçeklerin yanı sıra, en fazla da eleştiri ve özeleştiriyle gerçekleşecektir. Tarih boyunca bütün yeniden yapılanmaların esası eleştiri ve özeleştiri üzerine kurulmuştur. Eleştiri ve özeleştiri yapmadan bir yeniden inşadan söz etmek mümkün değildir. Yeni demek, eskiyi aşmak demektir. Eskiyi aşmak ise eleştiri ve özeleştiriyi gerektirir. Bu bir bütün olarak hem örgüt hem de birey açısından geçerlidir. Bugün PKK'nin yeniden inşası açısından yeterince eleştiri ve özeleştiri yapılmıştır. Önderlik hem İmralı Savunmaları'nda, hem AİHM Savunmaları'nda, hem Atina Savunması'nda, hem de Bir Halkı Savunmak adlı ön açıcı çözümlemelerinde bu eleştiri ve özeleştirilerin çerçevesini kapsamlı bir biçimde ortaya koymuştur. Bu yönüyle yeniden bir inşa için bütün gerekli malzemeler elde hazır bulunmaktadır. Bu kadar kapsamlı çözümlemeler artık eskiyle yürünemeyeceğinin de kanıtı durumundadır. Artık yeniden bir inşayı gerçekleştirmek ve özgürlük yürüyüşünü buna dayandırarak yürütmek kesinlikle zorunlu hale gelmiştir. Yeniden inşa eski yanlışlıkları artık terk ederek Önderliğin yaptığı çözümlemeler temelinde doğrulara ulaşmak, kişiliğini bu doğrularla yoğurmak, örgütün ve bireyin kendisini Önderlik gerçeğinde yeniden yapılandırarak yenilenmesini sağlamak, bu temelde gerçekleşen bir değişim ve dönüşümle pratiğe yürümek anlamına gelecektir.

Bu perspektifler temelinde yeniden inşaya katılmak gerekir. Her şeyden önce yeniden inşaya karşı heyecan ve sorumluluk duymak, Önderliğe bağlılığın en temel gereklerinden biri olarak anlaşılmalıdır. Bugün Önderliğe bağlı olmak, Önderliğe sonuna kadar bağlıyım demek, bu yeniden inşa karşısında sorumluluk duymakla mümkün olacaktır. PKK'nin yeniden inşası demek, Önderliğin ideolojisini ve teorisini somut maddi bir güce dönüştürmek demektir. Dolayısıyla, PKK'nin yeniden inşasına katılmak, Önderliğin yoldaşı olma iddiasıyla ortaya çıkmak ve buna geçerlilik kazandırmaya çalışmaktır. Bu açıdan da büyük bir ciddiyeti ve sorumluluğu gerektirmektedir. Bunun için her şeyden önce Önderliğin bütün çözümlemelerinde ortaya koyduğu eleştiri konuları karşısında kendini yenilemek üzere değiştirip dönüştürerek tutum takınmak şarttır.

Yeniden inşa demek köklü bir özeleştiri vermek demektir

Verilecek özeleştirinin en önemli özelliğinin devletçi, iktidarcı ve milliyetçi zihniyetten kurtulmak olduğu açıktır. Bunlardan kurtulmak demek, bunların temelinde yatan güce ve savaş kültürüne sahip olmaktan kurtulmak, demokrat, özgür ve yaratıcı bir kişiliğe ulaşmak, devletçi zihniyetin, iktidar ve şiddet kültürü zihniyetinin ilk şekillendiği kadın üzerindeki erkek egemenliği anlayışını kırmak demektir; Önderliğin deyimiyle 'erkeği öldürmek' demektir. 'Erkeği öldürmek', devletçi zihniyetten, iktidar ve savaş kültüründen uzaklaşmak, yetkici, mevkici ve özel mülkiyetçi zihniyet ve kültürden kurtulmak demektir. Emeğiyle çalışmak ve emeğe değer vermek demektir. İnsanlara eşit yaklaşmak, bütün insanlara sevgiyle bakmak, emeğiyle çalışıp yaşamak demektir. Bu konularda eleştiri yapma gücü gösterebilen, özeleştiri verebilen, kendisini bu tür kirlerden arındıran bir kişiliğe ulaşmak, bunun iddiasında olmak ve bu temelde Önderliğin ideolojik ve teorik çözümlemelerin pratikleştirme kararlılığını taşımak, yeniden inşaya katılmanın olmazsa olmaz koşuludur. Yeniden inşaya katılırken, sınıflı toplumdan bugüne dek insanlığın yüreğine ve beynine yedirilen bütün kirlerden arınmak, sınıf ve erkek egemenlikli kültürden ve bunun sonuçlarından kurtulmak şarttır. Yeniden inşa derken böyle bir köklü özeleştiri gerekmektedir.

Yeniden inşaya katılmanın baş koşulu her şeyden önce özeleştiri vermeyi gerektirir. Özeleştiri vermek, gerçekten Önderliğin cinsiyet eşitliğine dayalı demokratik ekolojik toplum projesini amaçlayan demokratik sosyalist düşünceyle yüreğini, beynini ve kişiliğini yıkamaktır. Özeleştiri esasında yıkanmayı, temizlenmeyi, arınmayı ifade eder. PKK'nin yeniden inşası da zaten PKK'nin geçmiş pratiğinde ortaya çıkan eksiklikler ve yetersizliklerden arınma, başka bir deyişle yeni ideolojik ve teorik değerlendirmelerle yıkanarak eksikliklerinden arınmış ve yenilenmiş bir biçimde yeni yaşam mücadelesi yaratmada yeni bir dönem başlatma anlamına gelmektedir.

Yeniden inşaya katılmak, ister geçmişte yönetici olsun ister olmasın, böyle bir özeleştiriyle yetkicilik ve mevkicilikten soyunmuş bir militan özellikle yeniden inşa edilecek PKK'leşmeye katılmaktır. Yeniden inşanın başlangıcının en temel özelliklerinden biri de budur. Eski yeni, genç yaşlı demeden, bütün yoldaşlarımız geliştirecekleri özeleştirilerle yeniden bir katılımı başlatmakla yükümlüdür. Nasıl Apocu hareket '70'lerde yeni katılımlarla başladıysa, ikinci Apoculuk dönemi ya da PKK'nin yeniden inşası da böyle bir yeni bir katılımla gerçekleşecektir.

PKK'nin yeniden inşası özgürlükçü ve demokratik özelliğine, cinsiyet eşitlikçi karakterine uygun bir biçimde yürütülecektir. Bu açıdan kuruluşuna başlamadan önce bütün kadrolarımız yeniden inşa konusunu tartışacaklardır. Yeniden inşaya bu tartışma temelinde katılım gösterilecektir. PKK'nin ideolojisi ve politikasına bağlıyım, Önderliğe bağlıyım, Önderliğin ideolojik politik çizgisini bütünüyle doğru buluyorum, bu temelde bu yeniden inşaya destek sunmak ve katkıda bulunmak istiyorum diyen herkes, Önderlik, şehitler, halkımız ve tarihimiz karşısında taşıdığı derin sorumluluk bilinciyle bu tartışmaya katılım gösterecektir. Demokratik katılım ve özgür tartışma temelinde yeniden inşanın böyle başlatılması ile PKK'nin yeniden yapılanmasının özü ve biçimi de böylelikle özgürlükçü ve demokratik karakterine uygun tarzda şekillenecektir. Kuruluş sürecini özgürlükçü demokratik karakterine uygun biçimde özgür tartışmalarla sürdürecek ve sonuçlandıracaktır.

Bugün tarihimizin ve insanlığın en özgürlükçü ve en demokratik düşüncesi, Önderliğin demokratik sosyalizm ideolojisi çerçevesinde ortaya koyduğu cinsiyet eşitliğine dayalı demokratik ekolojik toplumdur. Bunun ideolojik, teorik, politik ve pratik temsilini yapacak olan PKK, demokratlığın ve özgür kişiliğin en seçkin örneğini kendi kadrolarında, işleyişinde ve yapılanmasında en rafine biçimde temsil edecektir. PKK muazzam bir özgürlük ve demokrasi kaynağı olacak, bütün toplumun özgürlük ve demokrasi konusunda model ve örnek alacağı bir parti yapılanması haline gelecektir. PKK duruşu ve tutumuyla özgürlük ve demokrasinin toplumsal yaşamın her alanında ve toplumun her kurumunda gelişmesine öncülük yapacaktır. Bu konuda aydınlatıcı, ışık saçıcı rolünü her gün, her an oynayacaktır. Özgürlük ve demokrasi ışıkları saçan, bu yönlü enerjisi hiç bitmeyen bir güneş olarak Önderliği temsil edecektir.

PKK'nin inşası, hareketimizin yeniden inşasıdır, Kürt toplumunun yeniden inşasıdır, Ortadoğu halklarının yeniden inşasıdır, insanlığın yeniden inşasıdır. İnsanlık nasıl ilk kimliğini ve kişiliğini neolitik toplumda Kürdistan coğrafyasında bulduysa, 21. yüzyılın cinsiyet eşitliğine dayalı demokratik-ekolojik toplumu da ilk önce Kürdistan'da ve Ortadoğu'da yaratılacak; özgürlüğün, eşitliğin ve demokrasinin insanlığın kimliği ve yaşam biçimi olduğu bir dünya gerçekleştirilecektir. Birinci Apoculuk döneminde ilk kadrolar nasıl Apocu ideoloji çerçevesinde Kürdistan'ıözgürleştirme ve yeni bir insan yaratma heyecanını ve coşkusunu yaşadılarsa, bunu nasıl en büyük moral güç kaynağı, zenginlik ve yaşam biçimi olarak gördülerse, bugün de Önderliğin ideolojik çizgisi çerçevesinde insanlığı böyle bir güzel yaşama ulaştırma düşüncesini, teorisini, örgütünü ve mücadele biçimini temsil ederek insanlığın en değerli evlatları olma, bunun onurunu, moralini ve sevincini yaşama en fazla da Apocu gelenekten gelen yoldaşlarımıza layıktır.

Böyle bir partinin kuruluşu ve yeniden yapılanmasına katkı sunmak, onun bir parçası olmak bir insan için alınacak en büyük ödüldür. Bir insana layık görülecek en güzel çalışma ve hedef budur. İdeolojik, teorik ve politik anlamda Önderliği kendimizde ve örgütte somutlaştırıp topluma yaydığımızda başarının kesinleşeceğine inanıyoruz. Başarı ve zafer ilk önce PKK'nin yeniden inşası ve yapılanmasında kazanılacaktır. PKK'nin yeniden yapılanması ve inşasında kazanılacak zafer Kürt halkının özgürlük zaferidir, Ortadoğu halklarının demokratik birliğinin zaferidir. İnsanlığın demokratik sosyalizm ışığında cinsiyet eşitliğine dayalı demokratik ekolojik toplumu yaratmanın zaferidir.

AB SÜRECİNDE YÜRÜTÜLECEK POLİTİKA VE DOĞRU TUTUM ÜZERİNE

> "Yaklaşık altı yıldan bu yana yasal, meşru, barışçıl ve demokratik tüm çağrı ve çalışmalarımıza karşılık, inkar ve imha siyaseti daha da inceltilerek, AB ve bölgedeki statükocu güçler yedeğe alınarak tam bir imha yönelimi içine girilmektedir. AKP hükümeti Nakşicilikle Kürt halkının birliğini bozmaya, oylarını bu temelde arttırmaya çalışmaktadır. Tabanımız üzerinde politikalar geliştirmekte, bölgede kirli ittifaklara gitmektedir."

Baştarafı sayfa 32'de

Tarihsel deneyimlerden ve güncel politikalardan çıkarılması gereken sonuç şudur; AB veya ABD hiçbir zaman Kürtlerin hak ve hukuku için, sadece ve sadece Kürtler için Türkiye gibi bölgede son derece stratejik rol oynatmaya çalıştığı bir güçle bozuşmaz ve çatışmaz. Eğer Güney Kürdistan'a bakılarak böyle bir beklenti içine giriliyorsa, bu büyük bir yanılgıdır. ABD Kürtler için değil, kendi çıkarları temelinde Kürtleri kullanmak için Kürtlerle ilişkilenmektedir. Bunun anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Tarih bu güçlerin Kürtleri nasıl kıyım ve katliamlarla yüzyüze getirdiklerinin sayısız örnekleriyle doludur. Bunlar unutulmamalıdır.

Bu nedenle işbirlikçiliğin, ısrarı halinde hainliğin ifadesi anlamına gelen bu yaklaşımların derhal terk edilmesi gerekmektedir. Bu yaklaşımlar daha çok dışımızdaki çevrelerce geliştirilmekle birlikte etkileri yer yer kimi dost çevrelerde de görülmektedir. Dostlarımızın da bu gerçekliğe göre hareket etmesi gerekmektedir.

AB sürecinin kendisiyle birlikte mücadele olanaklarında bazı gelişmeler yaratması da mümkündür. Bu olanaklarda bugüne kadar Türkiye'de ve Kürdistan'da yüzyılı aşkın yürütülen demokrasi mücadelesinin birikimlerini de görmek gerekir. Son otuz yılda Özgürlük Hareketinin geliştirmiş olduğu mücadelenin Türkiye'nin geldiği düzeydeki belirleyici etkisini görmek önemlidir.

Demokrasi katılımdır ve demokrasinin dili eylemdir

AB ülkelerinde halkların özgürlük ve demokrasi mücadelesinin yaratmış olduğu imkanlar söz konusudur. Yine önümüzdeki süreçte Türkiye'nin hukuk, siyaset, ekonomi vb her alanda kendi sistemini Avrupa'yla uyumlu hale getirmesinin yol açacağı avantajlar da olacaktır. Ancak bu imkanları kullanacak örgütlülük ve güç yoksa, bu mevziler kendi başına bir halkı ve bir topluluğu özgürleştirmez. Hele hele Türk devletinin AB sürecindeki Özgürlük Hareketini tasfiye, Önderliksiz çözüm ve en sınırlı biçimde bazı kültürel haklarla sorunu geçiştirmeye çalışması gibi son derece tehlikeli politikaları göz önüne alındığında, bunun ne kadar yanılgı içerdiği daha açık görülecektir.

Daha da önemlisi, demokrasi katılımdır ve demokrasinin dili eylemdir. Halklar, kitleler kendilerini demokrasi mücadelesi içinde özgürleştirirler. Bunlar işin abcsi iken, sanki demokrasi üstten bahşedilirmiş gibi yanılgılı bir yaklaşım vardır. Bu yanılgıyı yaşayanların daha çok Avrupa'da yaşayan, ciddi bir mücadele gerçekleştirmeden Avrupa'nın kendilerine sunduğu imkanları kullanan ve yine Türkiye veya Kürdistan'da belli bir ekonomik gücü elinde bulunduran kesimlerden gelmesi de ayrıca dikkat edilmesi gereken bir yön olmaktadır.

Yine bazı çevreler, adeta Kürt halkının kendi özgücünü, öz iradesini ve örgütlülüğünü açığa çıkarmasının önüne geçmek için, Avrupa'nın Kürt sorununa dönük yaklaşımı net olmasına rağmen "Kıbrıs sorunu çözüldükten sonra Kürt sorunu çözümlenecek" gibisinden yaklaşımlarla, Kürt halkını Avrupa'dan beklentiye sokmak istemektedirler. Kürt sorunu öyle görmezden gelinecek, kapalı kapılar ardından konuşulacak bir konu değildir. Sorun, bir halkın en doğal haklarının tanınıp tanınmayacağı sorunu ve bunun demokratik temellerde çözümüdür. Dolayısıyla, tüm güçler tutumlarını net ortaya koymak durumundadırlar. Bu tarzda politik ciddiyeti ve ağırlığı olmayan söz ve vaatlerin Kürt halkını oyalamaktan ve kendi politikasına bağlama amacından başka bir anlamı yoktur. Her nedense sürekli devletin hassasiyeti gözetilmekte, Kürt halkının en doğal haklarından dahi, –AB ve evrensel hukuka rağmen– yoksun bırakılması karşısında Kürt halkının hiç bir hassasiyeti gözetilmemektedir. Bunun oyalama, aldatma ve Kürt halkının özgür iradesinin açığa çıkmasını engelleme ve saptırmaya dönük bir politika olduğu açıktır.

"AB sürecine karşı olalım ya da imkanlar oluşursa faydalanmayalım" demiyoruz, ama imkanlar kadar tehlikeleri de görmek önem taşımaktadır. AB, Kürtleri siyasi ve ekonomik çıkarlarına kurban etmek istemektedir. Arada bir yapılan ancak ciddiyeti ve ağırlığı olmayan kimi vaatlerle ise sorunu muğlaklaştırmakta ve Türk devletinin inkar ve imha siyasetini uygulamasına zemin sunulmaktadır. Bu politika, 19. yüzyılın ortalarında uygulanan halkları birbirine kırdırma politikasının güncele uyarlanmış halidir.

En son Avrupa Birliği Komisyonu'nun Kürtlere "azınlık hakları" talep eden raporu, Avrupa Parlamentosu'nun Kürt sorununun çözümü için diyalog çağrısı içeren ve çözüm için belli vurguların yapıldığı kararı olumlu bir adımı ifade etmekle birlikte, AB Liderler Zirvesi Sonuç Bildirgesi'nde sadece bu raporlara atıf yaparak sorunun anılması, AB'nin geleneksel yaklaşımının bir devamı anlamına gelmektedir. Şunun net olarak görülmesi gerekir ki; AB Kürt sorununu yaratan bir güçtür ve çözüm mantığı yoktur. Daha çok çıkarları temelinde kullanma politikası yürütmektedir.

Ancak otuz yıllık mücadele sürecinde kendisini ateş içinde yeniden yaratmış bir halk ve örgüt gerçekliği vardır. Bu gerçeklik AB-Türkiye müzakere sürecinde de iradesini ortaya koymasını bilecektir. Bu süreçte dışardan izleyen, üzerinde siyaset yürütülen, hesap yapılan ancak hiçbir zaman hesaba katılmayan bir halk durumunda olmayacaktır. Müzakere sürecinin bir bileşeni, tarafı ve bilinçli öznesi olmasını bilecektir.

Öyle anlaşılıyor ki 3 Ekim'e kadar Kıbrıs üzerinde tartışmalar yoğunlaşacaktır. Bu konuda kıyasıya bir müzadele yaşanacaktır. 3 Ekim'de müzakerenin başlayıp başlamayacağı bu sonuçlara bağlı olarak gelişecektir. Müzakereler çerçevesinde Kürt sorununun önde gelen bir gündem olarak ele alınması ise tümüyle mücadelemize bağlıdır. Kıbrıs üzerindeki mücadelede Kürt sorunu bir koz olarak kullanılmak istenecektir. Türkiye'yi geriletmek için çeşitli çevreler Kürt sorunu üzerinden zorlayacaklardır. Taviz alma ve pazarlıklar açısından Kürt sorunu üzerinde durulacaktır. Bu kapsamda dışımızdaki realiteyi görüp sürecin bu özelliklerini gözeten bir yaklaşımımız olmalıdır.

Öncelikle kendimizi bir pazarlık konusu olmaktan çıkarmalı, bu müzakerelerde pazarlık yapan, muhatap alınan, tartışan bir konum elde etmeyi hedeflemeli, bunun için de çelişkilerinden yararlanılan bir konumdan, çelişkileri ustaca değerlendiren bir düzeye ulaşmalıyız. Bunun için dışardan beklentili olmayan, özgücüne, özbilincine ve örgütlülüğüne dayanan, bunu temel alan bir mücadele stratejisi izlenmelidir. Yeri geldiğinde de fırsatları ve ilişkileri ustaca değerlendirebilmeliyiz. Türkiye'nin Kıbrıs'ta taviz verip Kürt sorununda taviz alacağı bir sonucu engellemeliyiz. Bu da politik güç olmak ve politik ağırlık oluşturmakla mümkündür. Kürt sorununun çözülmesi halinde hangi avantajların oluşup, çözülmemesi halinde hangi sorunların doğacağı, çıkarlarının nasıl tehlikeye gireceği tüm yalınlığı ve yakıcılığı içinde ortaya konulmadan ve bu da iradeli ve örgütlü bir duruşla dayatılmadan sonuç almak çok zordur. Daha da ötesi, kullanılmaktan öteye gidilemez. Bu da, talihsiz bir biçimde tarihin tekerrür etmesinden başka anlama gelmeyecektir.

Türkiye bu süreçte AB'yi de yedeğine alarak hareketimizin marjinalleştirilmesi ve geriletilmesini hedeflemektedir. Sürece kararlılık, bilinç ve ustalıkla yüklenerek Türkiye'yi öze uygun bir demokratik sürece zorlamalı ve planlamayı tersine çevirmeliyiz. Bu süreçte böyle bir inisiyatif almak, inkar zihniyetinin Kuzey'de kırılması anlamına gelecektir ve bunun pozitif anlamda diğer parçalarda da etkisi olacaktır. Bu durum sadece Kuzey'in değil, diğer parçaların da çözümünü beraberinde getirerek Ortadoğu'nun demokratikleşmesini sağlayacaktır.

"Ya ölüm ya da özgür bir yaşam" şiarı temel perspektifimiz olacaktır

Başkan Apo, "Bir Halkı Savunmak" adlı eşsiz eserini Türkiye'nin, hukuksal ve siyasal olarak AB ile müzakere sürecine girmesini göz önünde bulundurarak hazırlamıştır. Bu süreçte izleyeceğimiz politik doğrultu, yerine getireceğimiz örgütsel görevler, yürüteceğimiz çalışmaların kapsam ve niteliği de ortaya konulmuştur. Gerçek anlamda bir halkın nasıl savunulacağının kapsamlı izahatı olan bu eser, önümüze öncelikle Kürt halkının KONGRA GEL çatısı altında, komünden başlayarak, köy, kasaba ve şehirlerde meclislerini kurmayı, bunun konfederal sistemini açığa çıkarmayı görev olarak koymaktadır. Bu temelde halkın özgürlük, demokrasi, ekonomik, sosyal, kültürel sorunlarını çözen "Devlet-Demokrasi" formülünün hayat bulduğu bu sistem, dikkate alınır bir halk iradesi de açığa çıkaracaktır. Özcesi bu bir zihniyet ve vicdan devrimi sorunudur. Zihniyette yakalanacak değişim böyle pratikleşirken, bunun her türlü demokratik eylemliliği ve örgütlülüğü de başarıyla yerine getirilecektir. Bu konuda devletçi iktidar anlayışlarından kaynaklı yaklaşımların aşılarak, halkı aydınlatma, örgütleme ve eyleme kaldırma, bu temelde söz, karar ve denetim gücü yapmak esas alınmalıdır.

Dönemin örgütsel ve siyasal çalışması, halkı tabandan başlayarak örgütleyen, iradeyi açığa çıkaran, özgürleştiren ve demokratik bilincini geliştiren çalışmadır. Bu temelde Kuzey'de ve Türkiye alanında her zamankinden daha fazla çalışmayı hızlandırarak bir an önce Demokratik Toplum Hareketi'ni örgütleyip işlevsel kılmak gerekmektedir. Basın yayın araçları bu çalışmayı halka taşıyan, halkın bilinçlenmesini ve katılımını sağlayan bir işlev görmeli, gençlik ve kadın tüm kurumlaşmaların öncü dinamik gücü olmalıdır.

Basın yayın çalışmaları en önemli rolünü bu süreçte oynayacaktır. Önderliğimize ve hareketimize yönelik çok yönlü saldırıların olduğu, yine ideolojik bilinç çarpıtmasının gündeme geldiği bir dönemde, hem bunlara kapsamlı ve derinlikli cevaplar vermek, hem de halkı AB sürecinin Kürtler açısından anlam ve önemi, avantajları kadar getireceği tehlikeler konusunda aydınlatan, AB'nin de, Türkiye'nin de Kürt politikasını açığa çıkaran ve doğru çizgiyi kavratan bir yayın çizgisi esas alınmalıdır.

Halkımız kendisinin inkarı, alaya alınması ve hakaret anlamına gelen dil kurslarına, haftada bir saatlik yayına karşı sonsuz ve sınırsız anadilde eğitim öğretim ve yayın hakkı başta olmak üzere halk olmaktan kaynaklanan tüm haklarını talep etmelidir. Buna yönelik devletin herhangi bir saldırısı, kısıtlaması vb tutumlar karşısında ise, '90'lı yıllarda içine girilen serhildan süreçlerini de aşan tarzda, demokratik, meşru savunma temelinde halk ayaklanmasına kadar her yöntemi ve aracı yerine göre kullanmayı içeren bir eylem serbestisi temelinde kendisini çok kapsamlı bir biçimde sürece hazırlamalıdır.

Oligarşik rejimin çözümsüzlükte ısrar etmesi halinde ise meşru savunma güçleri en kapsamlı bir biçimde sürece yüklenmelidir. ABD, Irak ve Türkiye zirvesinden çıkacak olası bir operasyon kararına karşı da tüm alanlarda en güçlü karşılığı verecek tarzda hazırlığını yapmalıdır. Bunun için gençlik kader tayin edici olan bu yıllarda, sorunun demokratik çözümünü sağlayabilmesi için meşru savunma güçlerine katılmalı, HPG'yi nitel ve nicel olarak büyütmelidir. Kendisini bu temelde çözüme hazırlamalıdır.

Barışçıl ve demokratik çözüm yolunu son derece açık bir biçimde ortaya koyan, en mütevazi bir tarzda Kürt halkının taleplerini dile getiren Önderliğimize karşı tecrit uygulanması, yedi yıldan bu yana beş yüze yakın yoldaşımızın şehadetine rağmen büyük bir metanetle yürütülen tek taraflı ateşkesi görmezden gelerek gerillaya karşı imha operasyonlarının aralıksız sürdürülmesi, çözüm yönünde hiçbir ciddi adımın atılmaması, halka karşı baskıların geliştirmesi, faili meçhullere yeniden yönelinmesi gibi inkar ve imhada ısrar anlamına gelen bu uygulamalar şimdi de AB ile müzakere sürecinde demokratikleşme adı altında halklarımızın büyük aldatılması temelinde sürdürülmek istenmektedir. Bu inkar ve imha siyasetini tüm gerçekliğiyle açığa çıkarmak için halkımız büyük bir kararlılık ile demokratik mücadelesini yükseltmeli, gerilla en ileri düzeyde bir hazırlık temelinde halkının özgürlük iradesini savunmalı, çarpıtılmasına ve etkisizleştirilmesine asla izin vermemelidir.

Geçmiş diplomatik faaliyet tarzımızdan ders çıkarılarak diplomaside de bir hamle yapılmalıdır. Sadece devlet güçleriyle değil, sivil toplum örgütlerini ve halkları Kürt sorunu ve Başkan Apo'nun özgürlüğü konusunda duyarlı kılan bir diplomasi geliştirilmelidir. Bunun için çok yönlü lobi faaliyetlerinin yanı sıra halka dayalı ilişkilerin geliştirilmesine dayanan bir diplomasi çizgisi izlenmelidir. Bu temelde AB-Türkiye müzakare sürecini izleyen bir koordinasyonun örgütlendirilmesine gidilmeli, diplomasi çalışmaları daha derli toplu ve ortak bir bakış açısı ve dil üzerinden geliştirilmelidir.

Bu sürecin diğer önemli bir mücadele biçimi de hukuksal mücadeledir. Türk devleti Kopenhag Kriterleri'ne ve AB Anayasası'na uyma zorunluluğuyla karşı karşıya bulunmaktadır. Bu anayasa kültürlerin özgürlüğünü esas alan bir perspektife sahipken Türkiye'nin Kürt kültürünü engelleyici yaklaşım ve politikaları yasadışıdır. Tüm demokratik hukuk platformlarında mahkum edilmesi gereken çağdışı bir durumu ifade etmektedir. Bu uygulamaları hukuk platformlarına taşırarak Türkiye'nin demokratikleştirilmesi bu yöntemle de zorlanmalıdır. Hukuk mücadelesi, demokratik güçlere daha fazla meşruluk ve hareket imkanı yaratacaktır. Bunun için varolan örgütlenmeleri geliştirmek gerekmektedir.

Yaklaşık altı yıldan bu yana yasal, meşru, barışçıl ve demokratik tüm çağrı ve çalışmalarımıza karşılık, inkar ve imha siyaseti daha da inceltilerek, AB ve bölgedeki statükocu güçler yedeğe alınarak tam bir imha yönelimi içine girilmektedir. AKP hükümeti Nakşicilikle Kürt halkının birliğini bozmaya, oylarını bu temelde arttırmaya çalışmaktadır. Tabanımız üzerinde politikalar geliştirmekte, bölgede kirli ittifaklara gitmektedir.

AB süreci barış ve demokrasinin gelişmesi, sorunun çözümüne dönük adımların atılacağı bir süreci ifade etmeliyken, tam tersine anti demokratik yaklaşım ve uygulamaların daha fazla geliştirildiği bir süreç olarak ele alındı.

"Ya ölüm ya da özgür bir yaşam" şiarı temel perspektifimiz olacaktır. Türk devleti süreklileşen barış çağrımız anlamına da gelen bu sese kulak vermelidir. Aksi taktirde imha saldırılarına karşı halkımızın kendisini savunmak zorunda olacağı açıktır. Özgür yaşamda karar kılmış halkımız bu konuda her türlü fedakarlığı ve cesareti gösterme kararlılığındadır.

Çözüm, barış ve demokratikleşme mümkünken, kamuoyu buna bu kadar hazırlanmışken, tarikat ve sermaye çıkarları için buna gelmeyen, sabote eden AKP hükümeti ve ordu bu durumdan birinci derecede sorumludur. Filistin-İsrail barışı için, İsrail'e giderek barışçıl gösteriler yapmakla bu hükümet kendisini halklarımızın ve tarihin lanetinden kurtaramayacaktır.

Bu nedenle tüm barışsever güçleri, demokratları, aydınları, sanatçıları bir kez daha Kürt sorununun demokratik barışçıl çözümü için üzerlerine düşen görevleri yapmaya ve inisiyatif almaya çağırıyoruz.

Halkımızı, en kısa sürede Başkan Apo'nun ve KONGRA GEL'in bu çağrısına olumlu yanıt verilmemesi halinde, kendisini kapsamlı demokratik eylemliliklere hazırlamaya, bu temelde kendi demokratik özgür yaşamını kurmaya, gençliği bir kampanya tarzında meşru savunma kuvvetlerine katılmaya, kadını demokratik eylemliliklerin ve örgütlülüklerin öncü gücü olma görevini yerine getirmeye, AB'yi, Kürt ve Türk halklarını birbirine karşı kullanma tutumundan vazgeçmeye, politik ve sermaye çıkarlarını bir yana bırakarak sorunun çözümünde samimi bir rol oynamaya çağırıyoruz.

Önderliğin belirttiği demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum temelinde değişim dönüşüm; yeni paradigmanın öngördüğü örgütü, onun halk ve eylem gücünü açığa çıkarmaktır. Buna hizmet etmeyen hiçbir tartışma, öneri, eleştiri devrimci bir değer taşımaz, tam tersine zayıflatır ve tasfiyeye hizmet eder. Bu gerçeği bilerek katılım sergilemek gerekmektedir.

Tüm kadro ve çalışanları, herhangi bir zamanda değil, dünya için olduğu kadar bölgemiz için de kaos aralığında yaşadığımızı kavrama temelinde görevlerini başarıyla yerine getirmeye çağırıyoruz. Önderliğimizin perspektifi "eğer Kürtler 'nasıl bir kendileri olmak?' sorusuna cevabı demokratik özde vermeyi başarırlarsa, şüphesiz kaostan başarılı çıkışın öncü güçlerinden olacaklardır" yönündedir. Bu değerlendirme önümüzdeki süreçte kaostan çıkışın da yolunu göstermektedir. Tüm kadro yapımızı ve halkımızı bu değerlendirmenin pratik gereklerini yapmak için seferberliğe çağırıyoruz.

Bu temelde bu yılı Önderlikle bütünleşme temelinde zafer yılı haline getirme kararlılığıyla PKK'yi yeniden inşa ederek partileşme, KONGRA GEL'i hayatın her alanında örgütleyip pratikleştirerek kongreleşme ve halkımızın onurunu savunma temelinde gerillalaşma yılı haline getireceğimize inanıyoruz.

YAŞASIN BAŞKAN APO
YAŞASIN HALKLARIN ÖZGÜRLÜK MEVZİSİ KONGRA GEL
YAŞASIN DEMOKRATİK KONFEDERALİZM
Ocak 2005

BİR KAYBOLMA ÖYKÜSÜ

Savaşın katmerleştiği ve düşman yönelimlerinin hem kırsalda hem de köylerde yoğunlaştığı bir yıl. Bir yandan imha amaçlı saldırılar, diğer yandan köylerin boşaltılması çok planlı bir şekilde yürütülüyor ve bu yolla halk ve gerillanın birbirinden kopartılarak mücadelenin daraltılması amacı güdülüyordu.

1994 yılının eylül ayında düşmanın saldırılarını kırmak ve onları geri püskürtmek için beş arkadaş mayınlama grubu olarak görevlendirilmiştik. Mayınlayacağımız yer, Hakkari ve Van'ı birbirine bağlayan yol olarak belirlenmişti.

Bu görev için gerekli hazırlıklarımızı yaptıktan sonra, arkadaşlarla vedalaşarak eylem yerine doğru harekete geçmiş ve uzun bir yürüyüşten sonra belirlediğimiz yere varmıştık. İlk günümüzü keşif çalışmaları ve nasıl hareket edeceğimize dair planlamalarla geçirmiştik. Eylem günü, gündüz saatleri daha çok gizliliği esas alarak akşama kadar hareket etmemiş, güneşin batmasıyla birlikte harekete geçerek eylem noktasına doğru yaklaşmıştık. Görünürde her şey normaldi. Mayınımız bir arkadaşın sırtında, sessizce ilerliyorduk. Saat onu geçiyor, ay ışığı hafif bir aydınlık saçıyor ve asfalt cadde parlıyordu. Artık mayını döşeme zamanı gelmişti. Daha önce planladığımız gibi, Kahraman arkadaşla birlikte mayını döşemek için arkadaşlardan ayrılarak caddeye doğru ilerlemeye başladık. Diğer üç arkadaş ise bizim savunmamızda kalmıştı. Kahraman arkadaşla beraber çok sessiz bir şekilde hedefimize doğru yaklaşıyorduk Yaklaşık yirmi dakika devam eden sürünme boyunca mayınımızı da kendimizle beraber sürüklemiş, büyük bir dikkatle ilerledikten sonra caddenin üzerine varmış ve bir süre etrafımıza bakındıktan sonra yanımızda getirdiğimiz kasaturayla caddenin tam ortasını kazmaya başlamıştık. Mayının büyüklüğünde bir çukur açmamız gerekiyordu. Bir süre uğraştıktan sonra tam bitirdiğimiz esnada, çok yakınımızda bir mermi patlamış ve biz daha ne olduğunu anlayamadan mermiler yağmur gibi üzerimize yağmaya başlamıştı. Bir an önce oradan ayrılmamız gerekiyordu.

Mayınımız çok ağır olduğundan caddeden çekilirken, yanımıza alamamış, ay ışığının altında dümdüz ovada koşmaya başlamıştık. O hengamenin içinde savunmadaki arkadaşlarla da birbirimizi kaybetmiştik. Bizi takip etmeye başlayan askerlerle o kadar yakındık ki, seslerini duyabiliyordum. "Tutun onları, iki kişiler, yakalayın" diye bağırıyorlar, bu sesler bizi daha da hızlandırıyordu. Kan ter içinde kalmıştık, etrafımızdan vızır vızır geçen mermiler değil, durmadan koşmak kesmişti nefesimizi. Haykırışlarından bizi sağ ele geçirmek istediklerini anlıyorduk ve sağ ele geçme düşüncesi bizi daha da ürkütüyordu. Sonuçta sonu Faraşin yaylasına açılan bir vadinin ağzına ulaşmıştık. Kar, ay ışığında adeta vadinin içine bir yığın kristal dökülmüşçesine parlıyordu. Yıllardır yağan kar birikmiş, her yıl bir katman daha eklenmiş ve buzullaşmıştı. Vadi ay ışığındaki bu gizemliliğiyle güzel ve farklı bir görüntü oluşturuyordu. Ayrıca ovadan kaçmamız mümkün olmadığından, o an bizim için tek çıkış kapısıydı da. Bu yüzden hiç durmadan vadiden yukarı doğru çıkmaya başlamıştık. Yüzümden ateş fışkırıyordu, çok yorulmuş, nefes nefese kalmıştım. Bir buz parçasına tutunarak derin nefes alıp vermeye başladım. Elimin sıcaklığı buza değince içim serinliyor, yürümek için güç topluyordum. Öyle ki, tutunduğum buz parçası eriyordu. Bu esnada birden kendimi yerde bulmuştum. Koluma öyle bir sancı girmişti ki, kendimi yere bırakıvermiştim. Ama düşmanla aramızdaki kısa mesafe aklıma geldikçe ürperiyor, bir an önce hareket etmeye çalışıyordum

Ne olursa olsun önümde ilerleyen Kahraman arkadaşa yetişmem gerekiyordu ve artık düşmanın sesi çok daha yakındaydı. Bütün gücümü toplayıp yeniden tırmanmaya başlamıştım. Kahraman arkadaş yukarıdan bana sesleniyor; "Haydi Heval Sılav, haydi!" diye bağırıyor, moral vermeye çalışıyordu. O an kendimi bir maraton koşucusu gibi hissetmiştim. Kısa bir süre sonra Kahraman arkadaşa ulaşmayı başarmış, ona kolumun kırıldığını söylemiştim. Fakat o an tartışmayı bırakıp yolumuza devam etmemiz ve oradan hemen uzaklaşmamız gerekiyordu. Kolumun ağrısı sürekli artıyordu ve şişmeye de başlamıştı.

İki gün boyunca arazide arkadaşları aramış, eski noktaları tek tek kontrol etmiş, ama ne bizimle gelen arkadaşların ne de başka arkadaşların izine rastlamamıştık.

Sanki yıllardır arkadaşlardan kopmuşçasına ince bir umutsuzluk sarmıştı içimi. Ya arkadaşları bir daha göremezsem kaygısı düşüncelerimi işgal ediyor, yoldaşlığın ne anlama geldiğini çok daha iyi anlayabiliyordum. Arkadaşların kaldığı yerleri ararken, her an için bir arkadaşın, 'ew kî ye?' diye bağırmasını ne kadar da istiyordum. Biz de 'em in heval' diye bağıracak ve hemen arkadaşa doğru koşacaktık.

Günler geçiyordu ve artık gezmediğimiz çok az nokta kalmıştı. Gündüz, düşmana görüntü vermemek için bir yerde saklanıyor, akşam ise tanıdığımız eski noktaları dolaşıyorduk.

"Heval Kahraman sanki Kürdistan boşalmış, niye kimse yok?" diye dert yanıyordum bazen. Arkadaşları öyle özlemiştim ki, artık isyan ediyordum.

"Heval biraz sabırlı ol, arkadaşları mutlaka bulacağız" diye cevap veriyordu Kahraman arkadaş.

Beşinci günümüze girmiştik. Aç susuz arkadaşların izini arıyor, ama bulamıyorduk. Sanki yer yarılmış içine girmişlerdi. Kolum artık davul gibi olmuştu ve bu durum beni oldukça zorluyordu.

O gün de, hava kararmak üzereydi ve yeni bir umutla, yeni bir geceye giriyorduk. Yorgunluktan, açlıktan ve arkadaşları aramaktan bitap düşmüştük, ama duramazdık, arkadaşları buluncaya kadar aramak zorundaydık. Bir tepenin başına vardığımızda, dinlenmek için biraz oturmuştuk. Aşağıda çok derin bir vadi alabildiğine uzanıyordu. Birden Kahraman arkadaş heyecanlı bir sesle, "Heval Sılav ışık var, bak ışık yanıyor!" demiş, bense "ya düşmansa?" diye karşılık vermiştim, umutsuzca. Bu umutsuz sorumu Kahraman arkadaş da inatçı ve ısrarlı tavrıyla, "peki ya arkadaşlarsa?" sorusuyla yanıt vermiş ve sonuçta ne olursa olsun oraya gitmemiz gerektiği kararına varmıştık. Zaten başka hiçbir seçeneğimiz de yoktu. Belirsiz de olsa küçük bir umut doğmuştu içimize.

Kahraman arkadaşa, ışığa ne kadar zamanda ulaşacağımızı sorduğumda, kendinden emin bir şekilde "iki saatte ulaşırız" yanıtını vermişti. Büyük bir hız ve heyecanla ışığa doğru yürümeye başlamıştık. Gözüm sürekli ışıkta olmasına rağmen, sanki biz gittikçe ışık da bizden uzaklaşıyordu.

– Gerçekten de ışık bizden çok uzaktaydı, çünkü üç saat yürümemize rağmen, o bize yakın görünen ışığa ulaşamamıştık. Sonunda ara verdiğimiz bir yerde Kahraman arkadaş orada kalıp ertesi gün keşif yaparak ilerlememizin daha uygun olacağını söylemişti. Karanlığın içinde sırtımızı birer ağaca dayayarak havanın aydınlanmasını beklemeye koyulmuştuk. Karanlık geceden yavaş yavaşa mavi sabaha çıkıyorduk...

Sabahın serin rüzgarı yorgun yüzlerimizi okşayıp geçiyordu. Hava tam aydınlanınca yerimizden yavaşça hareket etmeye başladık, fakat bütün gece hareket etmeyen ayaklarımız uyuşmuştu. Eğilerek ve sessizce ilerliyorduk. Etrafımızdaki boşaltılmış köyler görünmeye başlamıştı. Ama köyler öylesine canlı ve yeşildi ki, sanki boş, sahipsiz değillerdi. Gece boyunca ateşin yandığı yeri keşfediyorduk. Yamaçta konumlanmış, etrafı yemyeşil tek başına bir evdi, ateşin yandığı yer. Kimseler görünmüyor ya da biz göremiyorduk. Gündüz gözüyle bakıyor, gerçek mesafemizi tespit etmeye çalışıyorduk. Artık gerçeğe daha yakın tahmin yürütebiliyor ve bir saat çeker diyorduk. Ama akşam olmasını beklemek zorundaydık. Daha önceki yerimize dönüp sırtımızı yine aynı ağaçlara dayamış ve akşamı beklemeye koyulmuştuk. Kısa bir süre sonra Kahraman arkadaş, istersem uyuyabileceğimi, kendisinin nöbet tutacağını söylemiş, fakat ben uykumun gelmediğini söyleyince, arkadaşları mutlaka bulacağımızı söyleyerek bana moral vermeye çalışmıştı.

Bense, daha çok duygulanıyor ve her geçen dakika kendimi daha güçsüz hissediyordum.

Hiç bitmeyecek gibi gelen o günü de bazen tartışarak, bazen farklı hayallere dalarak geçirmiş ve akşam karanlığını kucaklamıştık. Kolumu kefiyeyle iyice sabitleştirdikten sonra yola koyulmuştuk. Günlerdir hep yeşillik görüyordum, ama burası farklıydı. İnsan eli, insan emeği değmişti buralara. Köye yaklaştıkça gözümüze daha fazla çarpan yeşilliklerin ortasında durarak, etrafımızı kontrol etmiştik. Işık yine yanıyordu, özellikle de ışığın geldiği yeri dinliyorduk, pür dikkat kesilmiştik. Bir ara bir çocuk sesi duyduğumu zannedip bunu hemen Kahraman arkadaşa söyleyince, bana, olduğum yerde kalmamı, kendisinin kontrol etmeye gideceğini söylemişti. Fakat ben, benim de onunla gideceğimi söyleyince, tartışmanın büyümesinden korkmuş olacak ki, sonunda birlikte gitmemize razı olmuştu. Yavaşça kapıya yanaşmış, içeriyi biraz dinledikten sonra burada gerçekten çocuk olduğuna emin olmuştuk. Tahta kapının aralığından içeriye baktığımızda fakir ve sömürge bir aile tablosu gözümüze çarpmıştı. Bu tablo bizi biraz rahatlatmıştı. Kapıyı çaldığımızda, kim olduğumuzu soran ev sahibine, "Heval" olduğumuzu söylediğimizde, hemen kapıyı açarak bizi çok sıcak bir karşılama ile içeriye almışlardı.

Kadın bizimle ilgilenirken, kocası da, aç olduğumuzu anlamış olacak ki, yemekle uğraşıyordu. Bize nasıl yardımcı olacaklarını bilemiyorlardı. Kahraman arkadaş hemen müdahale edip her şey için teşekkür etmiş ve balon gibi şişen kolumu göstererek bu konuda yardımcı olmalarını istemişti.

Adam hemen koluma bakmış ve biraz inceledikten sonra kemiğin çıktığını söylemişti. Sıcak su ile ovaladıktan sonra, kolumu tekrar yerine yerleştirmiş, fakat o ana kadar ağrımadığı kadar ağrımıştı kolum bu yerleştirme esnasında. Bu arada dışarıdan sesini duyduğumuz çocuk utangaç utangaç ortalıkta dolaşıyordu. Çocuğun isminin Jîyan olduğunu öğrendiğimde bu ailenin yurtsever olduğuna kanaat getirmiştim. Niçin geldiklerini sorduğumda, cevizlerini toplamak için geldiklerini ve geri döneceklerini söylemişlerdi.

Bu arada Kahraman arkadaş adamla, sanki yıllardır tanışıyorlarmışçasına hoş bir sohbet geliştirmişti. Bu arada ben de uzun bir süreden sonra yaralarımı temizlemiş, rahatlamıştım.

Kahraman arkadaş, "Heval Sılav, bu arkadaş bizim eski milisimiz, geçenlerde arkadaşları görmüş, noktalarını biliyormuş" dediğinde, "öyle mi!" diye haykırmıştım birden. Heyecandan içim içime sığmıyor, sabırsızlanıyordum.

Arkadaşları ne zaman göreceğimizi sorduğumda Kahraman arkadaş "yarın" cevabını vermiş ve bir şeyler yazmaya başlamıştı. Milisle göndermek üzere arkadaşlara bir not yazıyordu.

Heyecandan evin içinde volta atıp duruyordum. Kadın bir ihtiyacımın olup olmadığını sormuş, olmadığını söyleyince de yatmaya gitmişti. Bense gece yürümeye, gündüz ise uyumaya alıştığım için bir türlü uyuyamıyordum. Ayrıca evin içinde rahat da değildim, kendimi zindanda hissediyordum. Bütün gece boyunca arkadaşlarla buluşma anımızı canlandırmıştım. Kahraman arkadaşsa, son birkaç günün yorgunluğu ağır basınca uykuya dalmıştı.

Artık sabah oluyordu ve sabahın durgunluğunda daha da sabırsızlanıyordum.

Sabahın o ilk saatlerinde, utangaç çocuk, çapak tutmuş gözleriyle etrafına şaşkın şaşkın bakıyor, kadın ise tabak çanakları birbirine çarpıp duruyordu ya da bana öyle geliyordu. Arkadaşları görme düşüncesi beni heyecanlandırıyor, nihayet arkadaşlara kavuşacağıma bir türlü inanamıyordum.

Sonunda arkadaşlara doğru harekete geçmiştik. Köyden nasıl ayrıldığımı, yaklaşık iki üç saat nasıl yürüdüğümü hiç fark etmemiştim bile. O an benim için tek önemli olan yoldaşlar ve onlara tekrar kavuşmaktı. Attığım her adımda arkadaşlara biraz daha yaklaştığımı hissediyordum.

Onca günlük hasretten sonra yoldaşlarıma tekrar kavuşmuştum. Ömrümde hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bir saniye bile yoldaşlardan ayrılmak istemiyordum. Kavuşmanın ilk heyecanından sonra pusu esnasında koptuğumuz arkadaşları sormuş, onların da iyi oldukları bilgisini aldığımda mutluluğum iki katına çıkmıştı.

Yoldaşlığın bu sıcak ortamını bir daha tadamama, yaşayamama kaygısının yüreğimde yarattığı bulutlar dağılmış, yerlerini emeğin ve insana dair olan bütün güzelliklerin en yücesinin yaşandığı, yaratıldığı bu ortama kavuşmanın mutluluğu doldurmuştu.

GECEYE GÖKKUŞAĞI DÜŞÜREN

GECEYE GÖKKUŞAĞI DÜŞÜREN

Adı, soyadı: **Akif URUK**
Kod adı: **Metin Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1981**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Kasım 2003 Kızılağaç/Bingöl (Çatışmada)**

Bir insanı anlatmak ne kadar da zordur. Oysa ki kolay sanırız bir insanın acılarını, sevinçlerini, hüzünlerini, umutlarını anlatmayı, anlatabilmeyi... Düşününce varabileceğimiz bu farkındalık yüreğimize değen yerleri ile bir olduğunda kendinizle yüzleşirsiniz. Kendinizden kaçamayacağınız yerdesinizdir ve yüzleşme başlamıştır bir kere...

Bu coğrafyanın binlerce yıla kök salan alışkanlıkları ile kolay sanılan, artık paradoks olmanın adayı olup çıkıverir. Ortadoğu'nun alışkanlıklarıyla kullanım değeri olarak görülen ve ucuzlayan insandır bu paradokstan nasibini alan. Mezarlar çoğaldıkça kendi anlamını tüketen ve kendini yitiren insan... Kendini unutmamak için aynalara bakanların başkalarını anımsamaya çalışarak anlatabilmesi ne denli zordur. Zordur onca kanıksanmış ölüm ardından, olağanlaşan onca acı ardından bir başkasına anlatmak, anlatamamak... Anlatıcısının ölümüdür bu bir bakıma... Anlatmamak eksilmektir biraz da... Ve Ortadoğu'nun bu kader çizgisini değiştirecek olan da insanı anlatmak, anlatabilmek değil mi? Anlatın ve her insanın bir öyküsü olduğuna inanın. Çünkü anlatılan, anlatanı da değiştirecektir... Tıpkı dağları mekan tutmanın, yitik bir ülkeyi aydınlatacakları bildiğiniz gibi, anlatın yaşanılan zamanı...

Beş yıl öncesinin bir Dersim sonbaharında tanışmıştık Metin'le... Yol yorgunu bir zamanın orta yerinde, Akvanos vadisinde. Gerillanın tarihi yürüyüşüne tanıklık eden zamanlarda... Munzurların ve Sultan Baba'nın doruklarına düşen ve bahara dek yerleşen karın soğuğunu taşıyan rüzgarlar yalıyordu gövdelerimizi. Ormanların yapraklarından soyunduğu ve toprağın güz ayazlarında derin derin yaralandığı bir sonbahar gününde yaşanan bir karşılaşma... Kimilerine göre sıradan, alelade bir karşılaşma belki de. Fakat ilkte olduğu gibi anlamını bulan bir tanışma... Henüz yeni mekan tutar olmuştu dağları Metin. En zor, zorlu zamanlara tanıklık ettiğimiz bir zamanı yaşarken çıkıp gelmişti... Dağlarda henüz sınanmış olsa da, her şeye rağmen gülebilen bir yüzü ve Dersim dağlarına duyduğu özlemi dindirmenin coşkusuyla katılmıştı aramıza.

1999-2000 kışına girerken Metin Akvanos vadisindeki kampta kalmıştı, biz ise Aliboğazında... Aramıza zemherisi ağır bir kış girmişti bahara dek. Yeni yüzyılın ilk Dersim baharında gerçekleşen düzenlemelerde Ovacık'ta kalmıştı Metin. O süreçte biraz daha iyi tanıyabilmiştik O'nu. Daha çok da kendine dair anlattıklarından... Dersim merkeze bağlı Merxo köyündendi. Ailesi de Merxo'da oturuyordu. Ortaokulu bitiremeden terk etmişti bildiğim kadarıyla. Yine ondan öğrenmiştik 7 yıl boyunca Dersim merkezde bir berber salonunda çalıştığını. O da Kürdistan'daki her çocuk gibi erken tanışmıştı yaşamla. Çocukluğunu yaşayamamış her Kürdistanlı gibi... Belki de bu yüzdendi o iflah olmaz çocukluğu. Bundandı çocukluğunu dağlarda araması belki de.

Ne zaman geçmişe dair konuşsak, her defasında bir tek ablasından söz ederdi özlemle. Sanki bir sırrını paylaşır gibi anlatırdı. Ailesi denince bir tek anımsadığı, özlediği ablasıydı yalnızca. Fakat bunun nedenini hiçbir zaman öğrenememiştik... Buna karşı da her nedense pek söz etmekten kaçınırdı... Geçmişe dair bildiğimiz, bilebildiğimiz bunları yalnızca... Anlattıkları, paylaştıkları kadardı...

Sonbahara kadar Ovacık'ta kalmıştı. Bir grup arkadaşla birlikte Munzurlarda üstlenme hazırlıkları için gittiği zamandan bir süre sonra bizim kartal noktası dediğimiz ormanlara geri dönmüştü. Düzenlemeler yapıldığında Ovacık'ta onunla birlikteydik. Her şeyin ters gittiği bir zamandı sanki. İlk Kutu deresinde 6 arkadaşın şehit düştüğü haberi ile savrulduyüreğimiz göğüs kafesimizde. Her bir arkadaşı yitirmenin nedenselliğinde doğan ve katlanılması güç bir yürek boşluğunda. Yapraklar sararıp toprağa düşmeye başladığı bir sıra üstlenme grubundan arkadaşların "Yaylagünü" köyünde düştüğü pusuda Mazlum ve Cesur arkadaşları da yitirdik. Sanki her şey uğursuz bir lanet gibi üzerimizde dolaşırken, aynı pusuda teslim olan biri üstlenmemizi düşmana vermişti. Güz rüzgarları daha sert esiyordu artık ve her estiğinde daha da çoğaltıyordu sonbahar hüznümüzü rüzgarlar. Binbir güçlükle ve bütün düşman yönelimlerine karşı yapılan onca şey yoktu artık. En zoru da iki arkadaşımızı yitirmiş olmaktı... Bu olay sonrası hummalı bir çalışma başladı. Bu dar zamanda, düşman operasyonlarının göz açtırmadığı ve yavaş yavaş kışın kendini hissettirdiği bir ortamda artık gerilla zamana karşı yarışıyordu. şartlar ve doğa koşulları o kadar ağırdı ki, erzak taşıdığımız dört katırımız donarak ölmüştü... Ölüm ve yaşam çizgileri arasında yaşama dair bir direnişin orta yerinde... Bu direnişin içinde aramızda gülmeyi becerebilen ve bütün gücüyle her şeye kendini katan biriydi Metin... Gücümüzün tükendiği yerde yükü sırtlayan, şikayetsiz yaşayandı.

Bütün güçlüklere rağmen dağlara tutunabilmenin keyfi anlatılamayacak kadar güzel bir yaşanan zamandı. Paylaşımları kutsayan bir yaşanmışlık olarak yüreğimize kazınan bir geçmiş zaman hikayesi... O kış öncekine göre daha rahat bir kış geçirmiştik. Baharla birlikte Metin yine Ovacık'ın yolunu tutarken, bir grup Hozat'a biz de Pertek'e gitmiştik. 2001 sonbaharına yakın bir zamanda tüm batı gücü Dersim merkezde toplandığımızda yüreğimizin güneyine açılıyordu bütün yollar. Düzenlenen grupta 11 kişiydik. Ve bu grupta Metin de vardı... Anlatılsa roman olacak bir yolculuğa çıkılmıştı artık. Nehirleri, dağları ve ovaları aşa aşa menzile varabilmenin tutkusunda tüketilen yollardan, geçilen yolculuklardan biriydi bu yalnızca... Ölümün yalnızca kundaklandığı pusulardan, kar fırtınalarından geçilen, ama kendimizden geçmediğimiz yollardan... Menzile vardığımızda Kela Reş'e ulaştığımızda bitirmiştik yolları. Bir yerlere ulaşmanın, ulaşabilmenin sevinci direncimizi yeniden üretirken, kahkahaları eksik değildi yine Metin'in. Belki de onunla özdeşleşen yaralı bir imgelenme olarak bilincimize kazınan bu utangaç ve muzip gülüşleri olmuştu hep... Güney'e geçtiğimizde 3 ay kadar bir süre Kandil'de kuzey kampında birlikteliğimiz sürdü. Sonrası bizden ayrıldı Metin, taburlara gitmişti. Uzun bir zaman girdi aramıza, ara sıra gelen sımsıcak selamlarını saymazsak... Çok sonraları Batı Kandil karargahında bir araya gelmiştik bir yılı aşkın bir süre sonra... O hiç değişmemişti sanki. Dersim yine tutkulu bir düştü onun için. Hala içinde diri tuttuşu, uğruna pek çok şeyi göze aldığı, büyümemiş bir çocuk özlemi gibi... Yeniden Dersim'e dönmeyi düşlüyordu ve bunun için yapmıştı önerisini. Çok geçmeden de Şehit Ayhan'daki kuzey kampına gitmişti ilk. Sonra da Şehit Rojhat'daki kampa geçmişlerdi... Son kezdi buradaki karşılaşma. Bunu ne O, ne de ben bilmiyorduk. Işıksız ve ateşsiz sonbaharın eşiğindeki bir ağustos gecesinde son kez sarılarak ayrılmıştık. Vedalaşmadan, vedalaşmanın ayrılığa teslim olmak olduğunu bilerek... Ve şimdi son kez demenin hüznünü yaşamak düşmüşken payıma... Tıpkı direnmenin onlara, onların direnişine tanıklık etmenin bize düştüğü zamanlar gibi... Son kez sarılmıştık gövdelerimize.

Hüznü barındırmayan bir Kandil gecesinde ayrılmıştık. Ve yine bir gece vakti, ama bu kez bir Xınere akşamında gülen yüzlü bir yoldaşın bir daha olmayacağını bilmek, bu lanetli bilgi düşürmüştü depremleri yüreğimize. Bir Dersim tutkusunun Bingöl'de toprağa düştüğü yerde tüketilen bir serüvenin son durağını öğrenmiştik işte. Yalnızca yaşanılarak öğrenilebilecek gerçeğin alışamadığımız o bildik öğretisiydi bu bir bakıma... Umarsızca Bingöl'ü anımsamaya çalışarak... Hangi kum saatini ters çevirmek gerekirdi ki, dönülmezliklerini ortadan kaldırmak, kaldırabilmek için... Bir kez daha ve son kez demeden nasıl sarılabilirdi insan yürek boşluğuna... Her şeye ve herekese rağmen bıkmadan, usanmadan, yılmadan düştüğümüz yolculuklarda menzil tutkusunu taşıyarak yaşatabileceğimiz ve ancak öyle yüreğimizde taşıyabileceğimiz insanlardı onlar... Unutulamayacak olanlar...

Bir gece vakti, bir ölü ateş başında, dolunayda hafif bir yağmur altında Munzurlarda bir Munzur gecesinde gördüğü gökkuşağını anlatmıştı Metin'e yıllar önce. Dolunayın aydınlığının yağmurda karışıp yedi renge çoğalmasını (karanlıkların) tanıklığının keyfini sürendin. Ve şimdi gülen resimlerin düşüyor aklıma. Resimlerinin haberi yok düştüğünden... Hala gülüyorlar içimde... Geceye gökkuşağı düşürmenin keyfini sürdüğün gece gibi gülüyorlar...

Adı gibi yılmaz ve fedakarlığın simgesiydi

Adı gibi yılmaz ve fedakarlığın simgesiydi

Adı Soyadı: **Mirberek YILMAZ**
Kod adı: **Yılmaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Palu/Elazığı,**
Mücadeleye katılım yeri ve tarihi: **Ocak 1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **1995**

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesiyle beraber her yerde yoğun çatışmalar yaşınıyordu. Kimliksizleştirilen, yok sayılan bir halkın isyanı ve ayağa kalkmasıydı yaşanan. Böylesi bir dönemde Yılmaz yoldaş da mücadeleden etkilenir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin ortaya çıkardığı gerçeklik ve yitirilen benliklerin yeniden gün yüzüne çıkmasıyla Yılmaz arkadaş kendi içerisinde bir hesaplaşmaya gider. Zaman içersinde kendi iç hesaplaşmasının sonucu olarak yurtsever bilincini yakalar. Yılmaz arkadaş mücadeleye daha da yakınlaşır ve zaman zaman gerçekleştirilen eylemlilikler içerisinde aktif olarak yer alır. Ancak devletin Kürdistan'da mücadelenin gelişmesinin önünü kesmek için başta devrimlerin motor gücü olan Kürt gençliğinin üstüne yoğun bir psikolojik ve fiziki saldırı uygular. Yılmaz arkadaş da böylesi bir atmosfer içerisinde doğup büyüdüğü ve üzerinde hayal kurduğu ülkesinden ayrılmak zorunda kalır.

Yılmaz arkadaş Türkiye metropollerinde de çok az bir zaman kaldıktan sonra yeniden bir karara varır. Ve Almanya'ya dayılarının yanına gider. Kendisini ekonomik olarak geçindirmek için dayılarının marketinde çalışır. Tatil olduğu günlerde sık sık derneğe giderek arkadaşlara yardımda bulunur. Bu süre zarfı içerisinde daha da mücadeleye yakınlaşır.

Yılmaz arkadaş; kendisinde artık böyle olamayacığını anlar. Yani direk bir sorumluluk almanın zamanı geldiğini yüreğinden hisseder ve YCK içerisinde gençlik çalışmalarında fiili olarak yer alır.

Yılmaz arkadaş; zaman içerisinde, mücadeleye olan bağlılığı fedakarlığı emeği ve pratiğiyle örnek gösterilen bir arkadaş olmuştu.

Yılmaz arkadaş yoğun bir pratikten sonra kadro eğitiminden geçer. Eğitim sonrası Paris'e genel YCK sorumlusu olarak gider. Bir süre sonra yoğun bir pratik ardından kendisini ülkeye önerir. Partinin öneriyi kabul etmesi üzerine 1993 Mart ayında ülke sahasına gider. Artık Kürdistan dağlarındadır. Özlemini duyduğu özgürlük alanlarında bir gerilla olarak halkının özgürlüğü için savaşacaktır. Bunu mutluluğunu ve coşkusunu yaşamaktadır.

Gerilla yaşamına kısa zamanda adapte olur. Kamp ortamında pratik faaliyetlerde hep ön sıralarda yerini alır. Oldukça ciddi ve disiplinli, olgun bir kişiliğe sahiptir.

Yılmaz arkadaş askeri ve siyasi eğitimi gördükten sonra bir bölük arkadaşıyla Yüksekova alanına geçer. Kendisi manga komutanıdır. Aldığı görevi layıkıyla yerine getirebilmek için çok büyük bir çaba içerisindedir. Mangasındaki arkadaşlaının bütün sorunlarıyla ilgilenir, onlara destek olmaya çalışır.

Yüksekova pratiği boyunca birçok eyleme katılır. Eylemlerde her zaman saldırı grubunda yer alan Yılmaz yoldaş, coşkusu ve azmiyle her zaman yoldaşlarına örnek teşkil eder.

Yılmaz yoldaş; halkının içten kemiren ihanete karşı da her zaman kin doludur. İhanetin toplumu için ne kadar büyük bir bela olduğunu iyi bilmektedir. Bu yüzden ihanete yönelirken oldukça katıdır.

Yılmaz yoldaş '94'te kadar Yüksekova'da kaldıktan sonra yeni bir düzenlemeyle Botan eyaletine gider. Bu eyalette belli bir süre kaldıktan sonra '95 yıllında bir grup arkadaşıyla düşmanla çatışmaya girerler. Yılmaz yoldaş yine en ön saflarda yerini alır ve çatışır. Bu çatışmada bir arkadaşıyla birlekte yaralı olarak düşmanın eline esir düşer Yılmaz yoldaş. Düşman bu iki kahraman Kürt gerillasına insan aklına gelemeyecek işkenceler yapar. Amacı onları konuşturmak, halkına ihanet etmelerini sağlamaktır.

Bu arada Yılmaz arkadaşın aklına bir tuzak gelir. Ve üstün zekası sayesinde düşmanı avutarak ben size sığınak göstereceğim der. On askerle birlikte sığınağa giderler. Sığınakta çok sayıda patlayıcı madde bulunur. Askerler sığınakta tuzak olabileceği düşüncesi ile Yılmaz arkadaşın sığınağa girmesini isterler. Sığınağa giren Yılmaz yoldaş, eline geçirdiği bir mayını taşa vurarak patlamasını sağlar. Patlamada şehadete ulaşan Yılmaz yoldaş, kendisiyle birlikte on tane askerin de ölümüne yol açar.

Yılmaz arkadaş, halkının özgürlüğü için savaştı ve şehedete ulaştı. O'nun tek hedefi halkını kölelikten kurtarmak ve onurlu halklar arasına girmesini sağlamaktı.

Biz de Yılmaz arkadaşın yoldaşları ola-

SIR'RIMIZIN ARİF'İ...

SIR'RIMIZIN ARİF'İ...

Not: 277-Ocak-2005-sayısında yayınlanmıştır fotosu var
Adı, soyadı: **Ali ÇİMEN**
Kod adı: **Arif**
Doğum yeri ve tarihi: **Nergele/Elbistan, 28 Ağustos 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **Nisan 1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 1994 İslahiye**

Nasıl anlatılır bilemem ki... Hakkını veremem diye ertelemelerime bir yenisini bu sefer kesin ekleyemeyeceğim.

Arif, düşlerimde hiç eksik etmediğim, yüreğimi okşayan güzel bir Sır'dır. Bende yaşıyor, yüreğimin içinde... İsterseniz oradan okuyalım.

Arif uzak bir Elbistan köyünde yurtsever bir ailenin yedi çocuğundan ikincisi olarak dünyaya geldi. Sevecen bir çocuktu, tez büyüdü. Daha çocukluk yıllarında çalışkan ve terbiyeli özellikleriyle çevresinde ilgi uyandırıyordu. Sonradan kullanacağı 'Arif' ismini henüz çocukluğunda hak eder gibiydi. Okul yıllarında örnek bir öğrenci, arkadaşları arasında ağır başlı, olgun bir sırdaştı. Dürüsttü, fedakardı, arkadaşlığına sonsuz bağlıydı. Baş başa kaldığı, yüz yüze baktığı arkadaşlarını kırmaz, fedakarlıktan çekinmezdi. En önemlisi de büyük bir pratik insanı olmasıydı. Bunu mücadele hayatında da defalarca kanıtlayacaktı. Yaşanan zulme içerlendiği gecelerde dışarıda dolaşır, ay ışığına bakarak ya isyan içerikli bir türkü mırıldanır ya da güneş yanığı bir geleceğe yön verecek bir şeyler söylerdi.

Arif, iyi bir paylaşımcıydı; bilgiyi, sevgiyi ve saygıyı paylaşmakta fedakardı. İnancı ile arasına giren "inanç tüccarlarına" müthiş öfkelenirdi. Haksızlığı sevmediği gibi haksızlıkta yapmazdı. Tartışırken dayanamayıp illede gerçeği söylemek hoşuna giderdi. Gizli bir şiir figüranıydı. Kavgayı harmanlayan şiirler yazan şairlerin vazgeçilmez figüranıydı, tıpkı on binlerce yoldaşı gibi.

O bir insan sevdalısı, bir sevgi deryası, bir çocuk yürekli, gerçek bir Arif'ti. Sohbetine düşlerimde ulaşıp hasret gideririm Onunla. Dağ, kavga, sevda, ve dürüstlüktü felsefesi. Çoğu zaman kucaklaşmamız yarıda kalır, uyanırım.

Geceleri düşlerimin denizinde, mırıldandığım tüm şarkıların melodisi olur Arif.

O, kavgası asırlara yayılmış bir Arif'ti. O'nun kavgası Pir Sultanlardan, Bedrettinlerden, gelir Denizlere, Mahirlere, Hakilere, Mazlumlara, Kemallere, Agitlere, Zilanlara ulaşır ve yarınların altın bakışlı çocuklarının yüreğine bir meşale olur.

1988 yaz aylarıydı. O özgürlüğe susamış çocukların düş ülkesi Kürdistan'nın süvarileriyle tanışmaya başlayacaktı. Yeni yeni Nurhak ve Engizek dağlarına gelen Kürdistan süvarilere bir ilgi ve sevgi bağı gelişiyordu. Arif onları tanıyınca coşmuş ve yine bir gelişmenin önünü açmıştı. Mevsim kış, yıl 1989'du. Süvariler hareketliydi... Herkesin gönlünde olduğu gibi Arif'inde gönlünde de yer etmişlerdi. Heyecanlıydı. O'nu iki kez öyle heyecanlı görmüştüm: Bir süvarilerle tanıştığında, bir de kutsal toprakların süvarisi olacağı gün de. Heyecanı, küçük bir çocuğun yeni bir şeyler bulunması ve öğrenmesi gibiydi. Kürdistan düşleri daha o yıl Arif ile yeşermişti. O yıldan bugüne kavga kahramanlarımızın birer sureti de benim yüreğime takıldı.

Arif, aşkların en ulaşılmazlarını yaşamış gençliğinde; sanıyorum bize miras bıraktığı acıların içinde bu da vardı. Aşklarımızla aramızdaki uçurum genişlerken O'nun aşklarını düşünerek büyüyoruz. Yürüyoruz.

"Bakın, belki şehit olur, belki yaşarım. Ama bu kavga sürmeli hep. Kavga büyütülmeli..." diyordu '94 ilkbaharında Önderlik sahasında iken ve "biz ölsek de gam yemeyiz" diyerek sonlandırıyordu, ailesine ve Avrupa'da bulunan tüm Kürtleri ülkelerine dönmeye çağrı yaptığı mektubunda. Gençlere ise "yüzünüzü dağlara ve kavgaya çevirin" diyordu.

Sonra... Sonra sert çarpışan 18 yiğit süvari Önderlik sahasında ayrılarak yola koyuldular. En önde Arif arkadaş vardı. Onlar kararlı ve kavgaya sevdalıydılar. 18 çelik yürek, 18 özgürlük fedaisi... İhaneti yıkmak için yoldaydılar. Yollardan, tarlalardan, dağlardan geçtiler. Ve gelip çatmıştı 15 Ağustos günü. Düşmanın koyduğu ve koruduğu, fakat süvarilerin tanımadığı sınırda yaşanan çatışmayı başarı ile geçtikten sonra İslahiye kırsalında geceyi beklemeye koyuldular.

Belki 15 Ağustos Atılımı'nı kutluyorlardı, belki de gece nasıl hareket edeceklerini... Ne fark eder ki? Muhbirin biri sızmıştı... Yakındı. Gördü ve gitti. İhanete koşar adımlarla ihbar etmeye gitti. Uzun sürmedi. Kuşatılmıştı dört bir yanı 18 süvarinin... 18 yoldaş, 18 silah, 18 bomba ve bolca mermi... Bir de 18 cesur yürek vardı eşitsiz kavgada... Direndiler. Kuşatma gün boyu sürdü. Direniş kırılmadı. Çünkü 18 süvari sert çarpıştılar eşit olmayan kavgada. "Akşam olursa zulmün çemberini yarıp geçeriz" dedi Arif. Ormanın içine yayıldı grup...Fakat düşman söylenenleri duymuş ve sezmiş olmalıdır ki, akşam olmadan helikopterlerle uçuştular bölgede. Direnç kırılmamıştı. Kırılacak gibi de değildi. Sonra... Sonra ormana kimyasal maddeler atıldı. Ve ateşe verildi. Yanan orman içerisinde bulunan 18 özgürlük tutkusu Süvari hepsi şehadete ulaştı.

Sular durdu, zaman durdu, bütün varlıklar selama durdu bu 18 yoldaşın direnişi karşısında, yanmaktan kıl payı kurtulan yavru kuşlarda. Bir tek ihanet sırıttı, savrulan külleri uzaktan seyrederek, yine yanılgı içinde.

Ve kavga sürdü. Yeni süvariler geldi, mücadeleleri ve silahları omuzladı. Kavgaları ve mücadeleleri büyüdü...

Evet can yoldaşım, Arifim, şehadetini altı yıl sonra, en ummadık bir zamanda öğrendik.

Şehit düştükten altı yıl sonra duymak belki zordu... Bu da eşit olmayan savaşın getirmiş olduğu bir zorluktu elbette. Zordu, kabul edemedik şehadetini, fakat siz değilmiydiniz ölümün eceli. Ve artık önemli olan şehadetine layık bir yaşam sürdürmekti, mücadele vermekti.

Ve mücadele yükseldi. Kaç badireler aşarak her yıl büyüdü. Saldırılar yoğunlaştı, yok etme konsepleri çoğaldı. İnatlaşa bir mücadele gelişti. Büyüdü... Büyüdü, çünkü kanlarınızla suladığınız topraklar Arifler, Erdallar, Harunlar, Agitler, Zilanlar, Beritanlar adında filizler boy veriyor. Ve kavga sürüyor...

Şehadetinin dokuzuncu yılanda Şehit Erdal'ı sizlere uğurladık. Ve şehadet haberini Botan'da tanıştığınız ve beraber kaldığınız Erdal arkadaş getirmişti. Seni konuştuk bir defasında ve karar kıldık beraber senin için bir yazı yazacaktık, fakat nedense hep istenmeyerek erteledik, biraz da ağır geliyordu yazmak... Ama bir ara yazmış olduğu bir notta şunları belirtiyordu: "Arif yoldaş katıldıktan sonra yaklaşık altı ay Güneybatı'da kaldıktan sonra 1990-91 kışında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gelmişti... Burada güçlü bir askeri ve siyasi eğitimden sonra Uludere-Haftanin alanına geçti. Haftanin'de bir süre kaldıktan sonra, Şehit Selim Ülker (Cuma) arkadaşın komutasındaki Uludere hareketli birliğine manga komutanı görevini üstlendi. Bu süre içerisinde Uludere alanında yapılan Taşdelen karakol baskını başta olmak üzere birçok eyleme en önlerde yer aldı. '92 Güney savaşının başlamasıyla takım komutanlığına atandı ve savaşa Haftanin PAK kampı cephesinde bu görevini sürdürdü. Güney savaşından sonra Haftanin ve Uludere alanında kalan güçlerin içinde aynı görevle bölge yönetiminde yer aldı. '93 savaş yılında Arif arkadaşın yönetiminde yer aldığı birlik Uludere'de birçok başarılı eylem gerçekleştirdi ve '93 sonbaharında Bölük komutalığına atandı. 93-94 kışında bu görevinin yanı sıra Uludere cephe sorumluluğunu yürüttü. Arif arkadaş Güneybatılı olmasına rağmen, yöre halkıyla kaynaşma sorunu olmadığı gibi çok sevilen, kitle üzerinde büyük etki bırakan halkçı özelliklere sahipti.

Güneybatı'da yaşanan tasfiyenin düzeltilmesi için Önderliğin talimatı üzerine Botan eyaletinde Arif arkadaşın sorumluluğunda 11 tecrübeli ve gidecekleri alanı tanıyan arkadaş grubu oluşturulup Önderlik Sahası'na gönderildiler. Bu arkadaşlar bir devre Önderlik eğitiminden geçti. Daha sonra Arif arkadaş sorumluluğundaki 18 kişilik bir arkadaş grubu ile Güneybatı'ya yönelir. 15 Ağustos günü İslahiye kırsalında arazide bulunan grup kendilerini gören bir muhbir tarafından ihbar edilir. İhbar üzerine alana gelen düşman ile gün boyu süren çatışmada grup kahramanca direnir ve şehit düşerler."

Aynı yıl seni tanıyan arkadaşlarla dağlarda ve senin toprağında görüştük... Seni bulurum diye az hayal kurup ve mucize beklemedim.

Arayışımı ve beklentilerimi belki de şair böyle daha ifade ediyordu...

"Bu kadar uzak mıydı
git git bitmiyor yol
görünmüyor dağın ardı

Oysa bilmem kaç yıl
bu yollardan yürünmüş
Şimdi sanki bir masal

Bu dilsiz dağ ve taş
nerde saklar kuşları (seni)
hangi gizle sarmaş dolaş

Anlamak zor susuşları"

Susuşlar... senden konuşmak bazen susturuyordu. Yol arkadaşların ve yol arkadaşlarımızla seni konuşmak bazen susturuyordu. Ve onlarla kapanmayan yaramızı kapanmaz kılmak için anılarını tazeledik.

Senin dağlarında ve toprağında olmak ve sensiz olmak S. arkadaş ile görüştük, seni anlattı, duygulandık. Diyordu ki "Arif arkadaş çok emekçiydi. Bu yönü ile tanınıyordu. Emeğini asla nimet olarak kullanmazdı. Çok mütevazıydı. Ve mütevazılığı ve emekçiliğiyle büyük bir saygınlık uyandırıyordu. Başka bir özelliği ise Güneybatılı olup ta Güneybatılılara benzememesiydi. Botan'da kaldığı yıllarda çok seviliyordu. Tanıyan herkeste iz bırakmıştı. '94 yılanda beraber Önderlik Sahası'nda kaldık. Eğitim devremizde, çok genç olmasına rağmen koordinasyonunda yer alıyordu. Başkan Apo'nun Arif arkadaşa 'verdiğin emek karşısında koparıcı değilsin' diyordu. Suskun ve saygılıydı."

Sonra C. arkadaşın yanına giderek senin hakkında konuşmak istedim. Unutmamıştı. Duygulanarak seni anlattı ; "Evet Arif arkadaş..." dedi ve derin bir iç çekişten sonra "Botan'nın o zor koşullarında kendi gücüyle gelişen, büyüyen ve komutanlık yapan arkadaşlardan birisiydi Arif arkadaş. Gençti. Cesur, atılgan, gelişmeye açık, emekçi, saygılı, eylemci ve en önemlisi gözü karaydı. Beytüşşebap'ta kaldı bir dönem, orada takım ve bölük komutanıydı. Hareketli birlikteydi ve hareketliydi. Boton'da çok sevilen bir arkadaştı. O yıllarda Güneybatı'da yaşanan şehadetlere müdahale etmek için Önderlikle yürütmüş olduğumuz tartışmalarda Botan'da savaşmış bir grup Güneybatı'lı arkadaşı Arif arkadaş öncülüğünde oraya gönderilmesini önerdik. Botan'da on bir seçkin arkadaşlardan bir grup oluşturarak Önderlik Sahası'na gönderdik. Bu arkadaş grubu Önderliğin eğitiminde geçtiler. Önderlik bu arkadaş grubu benimsedi ve "bu grup gerilla savaşını Güneybatı'ya taşıyacaktır" dedi ve yedi arkadaş daha ekleyerek 18 kişilik grubu Güneybatı'ya gönderdi. Grup çok birikimli ve seçkin arkadaşlardan oluştuğu için beklentiler büyüktü. Bu beklentilerle Önderlik Sahası'ndan ayrıldılar. İslahiye'de sınırda çatışma çıkıyor, fakat İslahiye arazisine yabancı olduklarından dolayı ve yine çatışmadan kaçacaklarına Botan arazisine göre hareket edip çatışıyorlar ve gün boyu süren çatışmada düşmanın ağır kuşatmasını aşamadan kahramanca şehit düşüyorlar."

Yine Botan'da beraber kaldığın diğer bir arkadaş ile tanıştık, senden konuştuk... İyi tanıyordu seni, beraber aynı mevzileri paylaşmıştınız, aynı zorlukları aşmıştınız. O yıllarda Botan'da yaşanan zorlukları anlattı. Bazen duygulandırdı. Bazen güldürdü. Botan'da o yıllarda gerillanın yaşamış olduğu zorlukları anlattı, yaşanan sınıf farklılığını anlattı. Köylü kökenli bazı Botan'lı arkadaşların mantığı karşısında nasıl kızdığı, ama aynı zamanda da onlarla nasıl anlaştığını anlattı. Bir de senin tabancanı anlattı. Tabancanı nasıl sevdiğini anlattı. "Kimseye vermiyordu ve tabancasını çok seviyordu. Bazen eline alıp, heval bu son kurşun olarak yanımda kalacak, namert bir düşman yaklaşırsa ona saklayacağım." Botan'da yanında taşıdığını anlattı o tabancanı sonra Önderlik Sahası'na gidişin netleştiğinde bir genç arkadaşa verdiğini söyledi...

Arif daha on sekizinde bir gençti kavgaya atıldığında. Şairin dediği gibi "Büyük aşklar yolculuklarla başlar / ve serüvenciler düşer bu yollara ancak." Ama O küçükte olsa büyük bir aşkın yolculuğuna çıktı. Son cümleyi söylerken güneş kızıllığına bakıyordu. İhanet suç ortağıydı; kahpeliğin, yalanın, eşitsizliğin ve düşmanın. 18 süvariyle kahramanca şehit düştü, eşit olmayan bir kavgada... Ve belki yine Onlar için söylenecek son söz şudur; "onlar birer çılgındılar..." Birer kavga çılgını... Birer güzellik çılgını... Ve birer Sır'dılar. Arif ve on yedi arkadaşı karıştı

Neden yeniden yapılanma

Baştarafı sayfa 20'de

Ne de sadece zihniyete ağırlık vermek kazandırmayacaktır. Bu noktadaki dogmatik ve tek yanlı yaklaşımlar nedeniyle çoğu zaman bireyler yüceltilip her şey bireylerin kaderine terk edilmekte, kimi zaman da sistem sorunu birkaç bireyde mahkum edilerek çözüm hiçleştirilen insanlar üzerinden geliştirilmeye çalışılmaktadır.

Geçmişte yoğun uygulanan bu anlayış ve yaklaşımın bırakalım kazandırmayı varolan kazanımları da kaybettirdiği bilinmektedir. Bunun için devrimimizi uçurumun kıyısında çok ciddi sorunlarla karşı karşıya getiren gerçekliği nedenleri ve sonuçlarıyla çözümlerken, sistemin, zihniyetin ve bireyin rolünü, etkilerini doğru belirlemek önemlidir. Her şey yanlıştı ve herkes suçludur demek gerçekçi olmadığı kadar dışarıda suçlu aramak veya iyi niyetlere ve anlamamaya sığınmak da doğru olmayacaktır. Bu yüzden her şeyden önce yaptıklarımızı ve yapamadıklarımızı hep birlikte, demokratik bir yaklaşım içinde açık ve cesaretli tartışmak zorunluluğu içinde olduğumuzu unutmamalıyız. Kapsamlı bir özeleştiri yapılmadan yeniden yapılanmanın bir anlam ifade etmeyeceği açıktır. Tüm yanlışlıklarımızın ve yetmezliklerimizin kaynağında devletçi iktidarcı zihniyet ve uygulamalarımızın yattığını bir kez daha vurgulamakta fayda olacaktır. Merkezden bütün yerellere kadar tüm kadro, örgüt, eylem, propaganda çalışmasından tutalım farklı çevrelere yaklaşımdan, kitleyle ilişkilere kadar her gerçekliğimize yansıyan gerçekliği anlamak demokratik kuruluşumuzun başlangıcı olacaktır.

Kürt Halk Önderi son savunmada durumu değerlendirirken şöyle demektedir: *"Karşılarında tarihin en eski devlet geleneklerı bulunan PKK kadrolarının daha siyaset bilimini anlamadan içine girdikleri iktidar ilişkileri çoğu kere açık bir eleştiri olarak belirttiğimiz gibi 'çingeneye paşalık verilmiş önce babasını asmış' deyimindeki uygulamaları yaşatır."* Bu noktada Sovyet deneyimine değinerek *"alelacele devletçilik toplumun genlerine totalizm ruhunu ekti"* tespitini yapmaktadır. Ve devamında şunu ifade etmektedir, *"devlet kapitalizmi cilası sadece 70 yıl bunu gizlemeyi başarmıştır. O halde PKK gibi kimliği adeta katliamın eşiğinde bulanan bir toplumda kadroyu güç, silah ve siyaset ilişkisine soktun mu kendisini yitirebileceğini çingene paşalığına dönebileceğini bilmek, tahmin etmek gerekir."*

İfade edilen bu gerçeklik bir alanla ya da bazı kesimlerle sınırlı bir durum değildir. Hareketin içinde olduğu kadar kitle içinde de aynı yaklaşımlar yoğun düzeyde yaşandı. Kürt Halk Önderi bunun temel sebebini siyasi eğitim yetersizliği ve en önemlisi demokrasiyi tanımamak olarak koymaktadır. Bu yüzden oluşturulan her kurumun ya çok sıradan kaldığını ya da her birimin küçük birer despotçuğa dönüştüğünü belirtmektedir. Devrimci PKK'nin bu şekilde bir yandan çeteleştiğini, bir yandan da memurlaştığını, bunun ise bitiş anlamına geleceğini ifade etmektedir. Zihniyet, sistem ve birey gerçekliğini bir kez daha vurgulamanın önemi bu belirlemelerle daha fazla anlam kazanmakta, aynı zamanda özeleştirinin önemini kavramak açısından çarpıcı olmaktadır.

Yeni yapılanma temelinde gelişecek örgütsel model

Bu temelde mevcut kurum çalışmaları ele alındığında şu hususlar önem kazanıyor. Her kurum kendi çalışmasını komite çalışma esaslarına göre düzenleyebilir ve bir komitenin birden fazla çalışma alanıyla ilgilenmesi gerçekleşebilir. Örneğin sosyal komite kadın, gençlik, sivil toplum çalışmaları vb içerir. Bu çalışmaların bileşenlerinin eşgüdüm halinde komite bünyesinde çalışma yürütmesi gelişebilir ve bir nevi komite bu çalışmaların koordinasyonu rolünü görür.

Ayrıca her çalışmanın, kurumun bir yönetimi olacaktır. Çalışmaların mümkün oldukça meclis sistemi ve meclisin içinden seçilmiş demokratik yönetim organlarıyla yürütülmesi hedef alınmalıdır. Yönetimler kişiselleştirilmemelidir. Kurul sistemlerinde sözcülükler olabilir. Fakat bireyin hakimiyetiyle değil, kolektif, katılımcı, demokratik işleyişler temelinde olabilmelidir. Ayrıca geçmiş çalışma sistemimizden kalan işlevsizleşmiş kurum çalışmalarımız yeniden bir gözden geçirmeye tabi tutulmalı ve gereken düzenlemeler yapılmalıdır. İşlevli kurumlaşmaya gitmek en temel yaklaşımımız olmalıdır. Aynı çalışma alanlarına denk gelen kurumlar kadro gücü, halk imkanları ve çalışmaların birbirine katacakları göz önünde bulundurularak aynı çalışma zeminine çekilebilir.

Kurum yönetimlerinin çalışma sistemi değişebilir. Tek bir sözcü yönetimi kalmayıp, tek sözcü her üst toplantıya gitmeyebilir. İş bölümü değişip, kurumsal işleyiş oturtulabilir. Yine en önemlisi yıllık olarak kurum yönetimleri seçime tabi tutulabilir. Bu halkın da katıldığı platformlarla veya kurumun kendi yapısının katıldığı platformlarla olur. Önderlik yıllık denetim diyor. Bu şekilde alttan bir yapılanma oluşturulabilir. Bu üstü de daha fazla demokratik işleyişe zorlar. Varolan kurumların demokratikleştirilmesine çalışırken, bu koordinasyonun temel görevlerinden biri de olmayan alanlarda yaygın örgütlülüğe gitmektir. Bu bir örgütsel kampanya havasıyla yapılmalıdır.

Bu oluşumumuzun bir yargı sisteminin olması gerektiği de açıktır. Alanda hak ve özgürlük mahkemelerinin oluşturulması hedeflenebilir. Örgütlülüklerimizin oturduğu alanlarda komünal demokratik örgütlülüğün bir parçası olarak yargı ve disiplin sorunlarımızı da kendimiz çözebiliriz. Örneğin, Alevilerin cem törenlerinde bile adalet ve yargının işletildiği göz önünde bulundurulursa bizim halk meclisleri sistemimiz içinde kendi sorunlarımızı çözmemiz bu örgütlenmelerin vazgeçilmez bir parçası olarak görülmelidir. Ayrıca demokratik ekolojik toplum koordinasyonu çalışmalarının da bir disiplin kurulu olabilmelidir. Bu disiplin kurulu demokratik halk meclisi genel kuruluna karşı sorumlulukla ve yürütme divanıyla diyalog içinde çalışabilir. Bu şekilde hem alanın disiplin sorununu çözmüş olacak, hem de tüm sorunlarını üst örgüte bırakmamış olacaktır.

Kadro duruşu olarak tüm yetersizlikleri aşmanın yöntemi, komünal demokratik örgütlülüğümüzü yaratmaya yönelmektir. Biz gözümüzü yeniden bir toplum inşasına dikmiyoruz. Her çalışma kendi içinde bir örgütlenme komitesi oluştursun. Nerede, nasıl bir örgütlülük yaratılabilir? Ve bu bir çok alanda kitleye eğitim tarzında, kampanya tarzında yürütülürse kitle de örgütlülüğe girmek ister. Her şeye biz yetişeceğiz diye bir şey yok. Önderliğin savunmasını okuyan bazı köyler kendiliğinden de örgütlenebilir. Bir kültür evi, bir kütüphane kurar, ama daha sonra bunu genel bir koordinasyon içine, eşgüdüm içine almak, dağınık bırakmamak gerekir. İşte bu tarzda bunları yaratacak halk kampanyası çalışmalarımız da olmalı. Bazılarına çağrı yapalım, eğitim yapalım, o duyarlılıkla örgütlenme yaşansın. Şu mantığı da bırakalım; her yeri biz kuralım, ondan sonra kendimize bağlayalım. Öyle olmasına da gerek yok. Bir örgütsel kampanya başlatılırsa, Önderliğin bu inşa modeli çok yaygın tartışılırsa, alttan halkın da örgütlediği çalışmalar olur. Önderlik de, aslında kongre ile bu örgütlenmeler arasında herhangi bir aracı kurum yok diyor. Önderliğin söylediği gerçek proje biraz öyle işliyor. Halk, toplum örgütleniyor, örgütlendiği oranda birleşmiş oluyor. Sonuçta kongre rejimi oluyor, meclis ve demokratik yönetim organıyla toplumun örgütlülüğü kongrede ifadesini buluyor, birleşiyor. Bu köklü bir örgütsel seferberlik ister, tıpkı Apoculuğun başındaki gibi. Önderliğin projesine inanmak topluca işin içine girmeyi ister. Edindiğimiz bazı yanlış zihniyet ve pratiklerinin üstümüzde hastalık yarattığını görerek sıyrılmak ister. Köklü bir durumdur. O nedenle çok kısa sürede çözülecek bir şey de değil, fakat bütünüyle görevleri aksatıp bütünüyle yapılmayacak bir şey de değildir. Sağlıklı pratikleştirmek gerekir. Kolektif bir irade, ortak bir akıl ortaya çıkarabilmeliyiz.

Tamamıyla anladık demeyelim, fakat anladıklarımızı da yapalım. Daha fazla anlarsak, daha fazla pekiştirip yapmaya devam edelim. Kürt Halk Önderi bu sefer örgütlenmeye daha fazla yükleniyor. Önümüzdeki süreçte bundan daha fazla sonuç çıkartmak ve hızla demokratik kuruluşta pratikleşmek gerekecek

Önderlik zihniyeti değiştiriyor, örgütünü kuruyor, pratiğini yapıyor. Biz de zihniyeti değiştirmeye yönelmeli, özeleştiri eleştiri yapmalıyız. Değiştirmek gereken mantık yapısını değiştirmeliyiz. Ama örgüt de kurmalıyız, örgütümüz zayıf olmamalı, eksik yanı varsa, aksıyor ise gidermeliyiz. Aynı zamanda pratik de yapmalıyız. Bizim bu dönemde bu üçlüyü –zihniyet, örgüt, pratik– çok birleştiremediğimiz ortaya çıktı. Ancak "biz zihniyete girmedik, örgütlenmemiz dursun veya örgütlenmemiz yok, pratiğimiz tam dursun" da diyemeyiz. Bu nedenle ortaya çıkan sonuçları sürekli tartışmalarla da düzeltemeyiz. Derleyip toplayıp pratiğe de, örgütlenmeye de dökmeliyiz. Daha fazla gecikme tehlikelidir, bu sebeple örgütlenme tartışmalarını başka yönlere kaydırmamalıyız. Şunları belirtmek mümkün, bir; biz bu örgütlenmenin dışında kalamayız, protesto edemeyiz. İki; örgütlenmenin yarattığı sorunların ağırlığından dolayı kendimizi uzun süre örgütsüz pozisyonda tutamayız. Üç; varolan örgütsüzlüğümüz sanki yokmuş gibi davranıp üstüne üst örgütler, yapay yapılanmalar oluşturamayız. Çözümü zorlamalıyız, işin içine girmeliyiz. Bu noktalarda yaptığımız bu tartışmaları hızlandırıp bir pratik örgütlenmeye de dökmemiz lazım.

İstikrar ve barış için tek doğru alternatif halkların demokratik özgürlükçü çizgisidir

Baştarafı sayfa 2'de

Irak'takine benzer bir durum İran'da da ortaya çıkarsa o zaman ABD açısından çok kötü bir dönem başlar. Ama ABD Irak'taki durumun ortaya çıkmayacağını, Irak'ta bir muhalefet yokken İran'da bir muhalefet olduğunu öte yandan bir taraftan Pakistan ve Afganistan, diğer taraftan Irak ve Türkiye ile –tabii Türkiye'yi de bu şeyin içine alacak, sıkıştırarak– İran'ı kuşatıp teslim almaya zorlayacaktır. Seçim sonrası bu tür gelişmeler beklenebilir. Suriye'yi önceliğine almaması kendisi açısından gerçekçidir. Çünkü Suriye'yi saf dışı bıraksa bile İran'ın varlığı her zaman direnişçiler açısından destek olmaya devam edecektir. Sünni direnişçilik, şialarla çatışma içinde olsa bile İran'ın pozisyonu en azından objektif olarak böyle bir rol oynamaya devam edecektir.

Filistin sorununun çözülmesi şimdi daha da acil hale gelmiştir

Filistin-İsrail sorunu hiçbir dönemde olmayacak kadar bölge sorunu haline gelmiş durumdadır. Eskiden de bölge sorunuydu. Bölgedeki gelişmeleri etkiliyordu. İslamcı Arap milliyetçi kesimleri tahrik eden, onları radikalleştiren bir konumu vardı. Ancak Filistin-İsrail sorununun bölgedeki istikrarsızlığı arttırmadaki rolü şimdi daha artmış bulunuyor. Belki Irak savaşının çapı ve büyüklüğü nedeniyle geri planda kaldığı söylenebilir. Ama şimdi bu sorunun varlığı daha da önemli hale gelmiştir. Filistin sorununun çözülmesi şimdi daha da acil hale gelmiş bulunmaktadır. Bu sorun çözülmediği taktirde yani bölgedeki güçler ABD'ye karşı savaşmada önemli bir argüman olarak kullanmaktadırlar. Tabii eskiden beri böyleydi. Ama şimdi ABD zorlanınca ve bunu Ortadoğu'ya gelip savaşın içine girince eskiden teorik olarak bunu bilirken, değerlendirirken, şimdi bu sorunun çözümsüzlüğünün sonuçlarını kendisi yakıcı olarak hissetmektedir. Dolayısıyla Arap-İsrail sorununun çözülmesi istenmektedir. Bunun için seçimlerle birlikte en yumuşak Filistin lideri, başbakanlığa getirildi. Ancak şu açıktır ki; eskiden Filistin sorununu çözmek belki daha kolaydı, şimdi daha da zorlaşmıştır. Çünkü Irak'ta ABD'nin batağa girmesini, başarısız olmasını isteyenler Filistin-İsrail sorununun çözülmesini istemeyeceklerdir. Eskiden de istemiyorlardı, ama bugün daha gayretli bir biçimde Filistin-İsrail sorunun çözümünü engellemeye çalışacaklardır. Özellikle radikal islamcı kesimler içinde, çeşitli Filistin örgütleri içinde geçmişte çözüm yanlısı olanlar, çözüme yakınlaşmış olanlar varsa da Irak'taki bu durum karşısında bu çevrelerinde çok fazla çözüme yanaşmayacakları aksine ABD'ye karşı savaşın bir cephesi olarak göreceklerini söylemek gerekir. Çünkü islami tüm güçler artık ABD'ye karşı bir savaş açmışlardır. Irak'ı bunun önemli bir cephesi olarak görmektedirler. Özellikle sünni cephesi böyle görmektedir. Bu nedenle çeşitli islami güçlerin Filistin-İsrail sorununda çözüme yaklaşacaklarını söylemek zordur. Belki Mahmut Abbas bu konuda yoğun çaba da gösteriyor. Hatta açık savaşı sürdürmek isteyen Filistinli örgütlere karşı tavır da aldı. O kadar ki, İsrailliler bile Mahmut Abbas'ı övmeye başladılar. Filistin yalnızca Filistinlileri ilgilendiren bir sorun olsaydı, dışla bağlantısı bu kadar açık olmasaydı, bu kadar çabuk etkilenen bir pozisyonları bulunmasaydı Mahmut Abbas'ın politikaları ve pozisyonu bu sorunu çözebilirdi. Ama şimdi gerçekten çözüm kolay değil. Hatta İsrail bazı adımlar atsa da sorunu çözmenin zorluklarının arttığını söylemek mümkün.

Belirttiğimiz gibi ABD Irak'taki seçimlerden sonra AB'ni, Rusya'yı, çeşitli Arap ülkelerini ve Türkiye de dahil çeşitli güçleri arkasına alarak Irak'ta şiddet ortamını ortadan kaldıramaya yönelir, barış ve istikrarı sağlayacak bir çözüm yolunu ararlarsa, o zaman Avrupa'nın, Rusya'nın, Arap ülkelerinin de desteği ve çözüme gelmeyenler üzerinde geliştirilecekleri baskıyla Filistin-İsrail sorununu çözüm yoluna koyabilir. Filistin-İsrail sorununun çözümü tabii tümden olmasa da Irak sorununun çözümüne, direnişçilerin giderek tecrit olmasına katkıda bulunur. Filistin-İsrail sorununun ortadan kalkması tabii ister istemez Irak'taki direnişçileri siyasal ve moral düzeyde zorlayacaktır. ABD açısından Filistin-İsrail sorununun çözülmesi yalnızca bu sorunun çözülmesi anlamında değil, Ortadoğu ve Irak'taki sorunların çözümünde önemli mesafe alınması anlamına gelecektir.

Sonuç itibariyle önümüzdeki süreçte Ortadoğu'da süren sıcak savaş şiddeti yanında diplomatik savaşın ve ilişkilerin şiddeti, yoğunluğu artacaktır. Şu açığa çıkmıştır; sadece şiddetle, zorla bir yere varılamaz. Şiddetle zorla bir şeylerin kotarıldığı tarih önemli oranda geride kalmıştır. Hatta ABD bile kendi savaş gücünün, büyük savaş makinesinin sonuçsuzluğunu görmektedir. O bakımdan isterse Dışişleri Bakanlığı'na Conzelise Rize'ı getirsin önümüzdeki süreçte daha fazla diplomasiye, daha fazla politikaya ağırlık vererek, ekonomik ve demokratik imkanlarını seferber ederek ve Ortadoğu' gerçekliğini dikkate alan bir politika izleyerek daha önce yapılan hataları giderip, içine girdikleri sıkıntıdan daha az bir tahribatla çıkan ve bir çözüm yolu bulan yaklaşımı esas alacaklardır. Ortadoğu'yu bir anda değiştirme gibi radikal bir projeyle değil de, adım adım Ortadoğu'yu değiştirmesi projesi biçiminde bir projeyi devreye sokma süreci başlayabilir. ABD tabii ki Irak'ta belli bir değişiklik yaratma ve Ortadoğu'yu eskisinden farklı bir konuma getirme politikasında ısrarlı olacaktır. Bunun da uzlaşma, taviz birçok güç ve çevreyle ilişkiler temelinde olabileceği açıktır. Bu süreçte önümüzdeki dönemin nasıl şekilleneceğini belirleyecek esas güç demokratik halk güçlerinin tutumu ve performansı olacaktır. Şimdiye kadar demokratik halk güçlerinin yeterince devreye girip, inisiyatif kazanmadığı açıktır. Başkan Apo'nun cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum çizgisi Ortadoğu'daki kaos ortamında en fazla etkili olabilecek siyasi alternatif olacakken KONGRA GEL içinden çıkan tasfiyeci provakatörler tarafından bu durum engellenmiştir. Bölgeye müdahale eden güçlerle sadece ilişki ve işbirlikçiliği esas alan çelişki ve mücadeleyi bir tarafa bırakan bu eğilim cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik çizgimizin bölgede gelişmesi önünde handikap oluşturmuştur. Eğer ilişki ve çelişki diyalektiğini ustaca pratikleştirip, iyi bir örgütlenme ve mücadele çizgisi geliştirilebilseydi, bugün yalnız Irak'ın değil, tüm Ortadoğu'nun çehresi değişmiş olurdu. Kürt sorununun halklarla kardeşlik içinde demokratik çözümü temelinde Ortadoğu derinleşmiş demokratikleşme sürecine sokulabilirdi. Büyük fırsatlar kaçırılmış olunmasına rağmen hala Ortadoğu'da istikrar ve barış için tek doğru alternatif olan halkların demokratik özgürlükçü çizgisi bölgedeki egemen güçlerle ilişki ve çelişki içinde olacak karma demokratik bir sistemin geliştirilmesi imkanı fazlasıyla vardır. Dış güçlerin müdahalesinin ve gerici ideolojik temellere dayanan direnişin sonuçsuzluğu giderek özgürlükçü eğilimin gelişmesine daha fazla yol açacaktır.

Türkiye'nin dalgalanma içinde olan mevcut iç ve dış politikasını, Türkiye halkının yararına bir rotaya oturtmanın tek yolu Kürtlerle demokratik ilişki içinde barışı sağlamaktır. Türkiye'nin eğer Ortadoğu'da inisiyatif kazanmasını sağlayacak bir pozisyon kazanılmak isteniyorsa tam da bu zaman Kürtlerle anlaşma zamanıdır. Kürtlerle bugün yapılacak bir çözümün getirisi daha sonraki yıllarda yapılacak bir çözümün getirisinden kat kat fazla olacaktır. Tersi biçimde Kürtlerle bugün bir çözüme ulaşmayan bir Türkiye en az elli yıl içinde telafi edilmeyecek zararlara uğrayacak ardı arkası kesilmeyecek sıkıntılara uğrayacaktır. Kürt halk Önderinin Türkiye başta olmak üzere İran ve Suriye tabii ki Irak'taki siyasi güçlere önerdiği Kürtlerle kardeşlik çözümünün bir an önce gerçekleşmesi beklenti ve umudumuzu hala korumaktayız. Eğer Kürt Halk Önderinin çağrılarına cevap verilirse, yalnız Türkiye'nin değil, tüm Ortadoğu'nun çehresi değişecektir. Ortadoğu'nun tüm insanlığa her bakımdan öncülük ettiği bir çağ yeniden başlayacaktır.

AB SÜRECİNDE YÜRÜTÜLECEK POLİTİKA VE DOĞRU TUTUM ÜZERİNE

KONGRA GEL YÜRÜTME KONSEYİ BAŞKANLIĞI

17 Aralık'la birlikte AB-Türkiye ilişkilerinde yeni bir dönem başlamış bulunmaktadır. Bu durum en büyük parçası Türkiye'nin devlet sınırları içinde bulunan Kürdistan ve Ortadoğu için de yeni bir dönemin başlaması anlamına gelmektedir. Dünyadaki gelişmelerin tüm insanlığı bu kadar derinden ve erkenden etkilediği bir süreçte böylesi tarihsel gelişmelerin, Türk-Kürt ilişkileri açısından olduğu kadar bölgesel açıdan da etkileyici olmaması düşünülemez. Bu kadar tarihsel toplumsal iç içeliği yaşayan halklarımız açısından durum çok daha ileri boyutlardadır. Bundan hareketle, AB ile müzakere sürecini sadece Türk-AB ilişkileri açısından değil, sistemin içinde bulunduğu kaos sürecinden çıkış olarak belli güçlerin arayışı, aynı zamanda AB-Kürt ilişkileri ve Ortadoğu açısından da ele alıp değerlendirmek gerekmektedir.

AB, Türkiye'yi tam üyeliğe almak için 3 Kasım'dan itibaren ucu açık müzakereler yürütme kararı almış bulunmaktadır. Bu yeni bir siyasal durumdur. Bu durum en başta ve ilk elden Kürt halkını direkt ilgilendirmektedir. Dolayısıyla, Kürt halkının özgür politik iradesi KONGRA GEL olarak bu süreci nasıl ele aldığımızı ve bu süreçte izleyeceğimiz politikaları net olarak ortaya koymamız önem taşımaktadır.

Şüphesiz ki, bu yeni durum, sistemin içinde bulunduğu kaos aralığı ve ondan çıkış için yürütülen mücadele ve arayışın dışında ele alınamaz. Bu nedenle kısaca da olsa, kapitalist sistemin yaşadığı kaosu temel güçler açısından ortaya koymakta yarar vardır.

Kaos süreci, eski yapılanmaların çözüldüğü, yeni oluşumların uç vermeye başladığı "kritik aralığı" ifade etmektedir. Birçok gücün yeniden adeta yaşam savaşı verdiği bir durum anlamına da gelmektedir. Dolayısıyla, bu süreçlerde kendisini en iyi hazırlayan, örgütleyen, yaşam enerjisiyle kendisini donatan ve geleceği kendisinde kurabilen güçler yürüttükleri çok yönlü mücadele içinde başarılı olabilirler. Bu yönüyle bir tür yaşam hakkının olup olmadığının sınandığı bir süreci de ifade etmektedir.

ABD dünyayı kendi 'imparatoruk sahası' olarak görmekte, bu nedenle de geçmişe ait olupta, bugün kendi stratejisinin önünde engel teşkil eden tüm denge, hukuk ve yasalar adeta hiçe saymakta, herşeyi kendi yaratmaya çalıştığı yeni dünya ve hukukla izah etmektedir. Bu da büyük çatışma ve gerginliklerin oluşumuna ve derinleşmesine yol açmaktadır. Bu durum ABD ve diğer güç merkezleri olan AB, Japonya ve Çin arasında yaşanan çelişki ve ilişkileri de ifade etmektedir. Diğer güçlerin de süreçten başarıyla çıkmak için birbiriyle yürüttükleri mücadele de bu kapsamdadır.

Dolayısıyla dünyanın belli başlı güç merkezleri, sistemin içinde bulunduğu kaos aralığından kurtulup kendilerini en avantajlı konuma getirmek için hem kendi içinde hem de dışında bulunan güçlerle yoğun, karmaşık ve çok yönlü bir mücadele içinde bulunmaktadırlar.

Bu güçlerin başında kendisini sistemin doğal lideri olarak gören ABD, ulus devletleri artık bir engel olarak görmekte, dolayısıyla bunları aşarak küresel kapitalizmin gereklerine göre sistemi Ortadoğu'dan başlayarak yeniden yapılandırmaya çalışırken, AB ülkeleri ise sınırlı bir 'insan hakları ve demokrasi' adı altında başta kendi ulusal devletleri olmak üzere, geçmişte kurmuş oldukları ulusal devlete dayalı sistemlerini korumaya çalışmaktadırlar.

AB'nin genişleme ve yayılma politikasını yürütürken, daha çok üzerinde durduğu şüphesiz öncelikle kendi azami karı olmakta ve bu temelde sistemin geleceğini güvence altına almayı hedeflemektedir. Ancak bunu yaparken izlediği yol ABD'den farklı olarak, insan hakları ve demokratikleşmeye dayalı slogandır. İnsanlığın en fazla duyarlı olduğu bu kavramlar ile hem geçmiş ilişkideki toplumlardaki sistemi yenilemeye çalışmakta, bunu yaparken bu toplumlardaki alt toplumun da böylelikle kendi yörüngesinden çıkmamasını sağlamaya çalışmaktadır. Böylelikle kapitalizme alternatif ve onun hiçbir mezhebine girmeyen bir toplumsal kurtuluş hareketi varsa, o tür yapıları da kontrol altına almış olmayı hedeflemektedir.

Türkiye Batı'nın elinde islam dünyası için bir truva atı rolünü oynamaktadır

Avrupa-Türkiye ilişkilerinin iki yüzyıllık bir tarihi bulunmaktadır. İngilizlerin, Fransızların ve Almanların 19. yüzyılın başından bu yana Osmanlı İmparatorluğu ve Ortadoğu'ya ilişkin politikaları vardır. Elbette daha çok hakim olan İngilizler ve Almanlardır. Ancak önde olan ve belirleyen İngilizlerdir. İngilizler Hindistan'a ulaşmak için Osmanlı İmparatorluğu'nu çeşitli politikalarla denetim altına almaya çalışmışlardır. Osmanlı yönetimini kendilerine bağımlı kılmak için Kürtler başta olmak üzere diğer halkları milliyetçilik temelinde kışkırtmaya çalışırken, fazla ileriye gitmeleri halinde de, kendisine muhtaç hale getirdiği yönetimi bir sopa gibi kullanarak bu halkları istediği politikaya açık hale getirmeye çalışmıştır. Böl-parçala-yönet veya "iti ite kırdırma" politikası adı verilen bu politika özellikle Kürt halkı açısından tam bir kapana dönüşmüştür. 19. yüzyılın ortalarından itibaren başlayan isyanların 20. yüzyılın ortalarına kadar sürmesine rağmen istenilen sonucun alınmamasında bu politika belirleyici olmuştur.

II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra da kendisini savaşın etkilerinden koparır koparmaz önce AET, daha sonra da AB biçiminde örgütleyen Avrupa, özellikle '90'ların başında reel sosyalizmin çözülmesinden sonra doğusuna doğru açılım sağlayarak, egemenlik sahalarını geliştirmek istemiştir. Türkiye ile de bu temelde ilişkilenmektedir.

Reel sosyalizmin ve ulusal kurtuluşçuluğun Ortadoğu'da halkların ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal sorunlarını çözememesi ve giderek adeta kangrene dönüşmüş bu sorunların daha da içinden çıkılamaz hale gelmesi sonucunda, bizzat sistemin daha önce reel sosyalizme karşı geliştirdiği islami hareketler ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu hareketler son beş altı yılda da sistemi oldukça zorlamaktadır. Bir dönem reel sosyalizm karşısında yeşil kuşak projesini geliştiren sistem, bugün de radikalleşen islama karşı ılımlı, demokratik islamı geliştirmeye çalışmaktadır. Türkiye gerek tarihsel ve toplumsal açıdan, gerekse de bulunduğu coğrafya itibariyle tam da sistemin geliştirmeye çalıştığı modele uymaktadır. Sistem bu nedenle AKP hükümetini ekonomik ve siyasi olarak denetimli bir biçimde desteklemekte, alternatif olarak göstermeye çalışmakta ve teşvik etmektedir. ABD'nin Türkiye'nin AB'ye girmesi için yaptığı teşvik ve AB ile geliştirmiş olduğu diplomatik ilişkilerin temelinde bu gerçeklik bulunmaktadır. Türkiye böylelikle ABD ve AB'nin elinde islam dünyası için bir truva atı rolünü oynamaktadır. Aynı zamanda ABD'nin AB içindeki truva atı anlamını taşımaktadır.

Ancak Türkiye devleti ile AB-ABD ilişkileri elbette bundan ibaret değildir. ABD'nin bölgede ulus-devlete dayalı statükoları yıkmaya dönük politikası, Türkiye devletini de zorlamaktadır. Kürdistan'ın parçalanması üzerinde oturtulan 20. yüzyıl statükosunun aşılması sonuçta Kürtlere de yaramaktadır. Bunun sonucunda statükocu güçlere karşı koyuşta Kürtleri daha çok ABD'nin dayanağı haline getirmektedir. ABD'nin Kürt yaklaşımı taktiksel olmaktan uzaktır. Kalıcı, stratejik ve giderek tüm Kürtleri bağrında toplayacak tarihsel önemde bir gelişmedir. Kürtler Ortadoğu'nun değiştirilmesinde başta gelen stratejik güç olarak görünmekte ve hazırlanmaya çalışılmaktadır. ABD de bölgede İsrail'den sonra dayanacağı tek güç olarak Güney'deki ilkel milliyetçi güçleri görmekte ve ikinci bir İsrail rolünü oynatmayı amaçlamaktadır. Bu durum, Kürt inkarı üzerine stratejisini kurmuş olan Türk devletiyle ABD'yi bu noktada karşı karşıya getirmektedir. Türk devleti de buna karşılık statükocu devletlerle ittifak geliştirerek direniş göstermeye devam etmektedir. Bu yönüyle Türk devleti ikili bir rol oynamaktadır.

Türkiye'nin AB'ye üye olma sürecini bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Bu gelişmeleri salt Türkiye AB düzlemiyle sınırlı olarak değil, Ortadoğu ekseninde ele aldığımızda daha anlaşılır olacaktır. Dolayısıyla, sorunu Türkiye'nin önüne konulan bazı kriterlerin yerine getirilip getirilmemesiyle sınırlı ele alırsak yetersiz bir yaklaşım açığa çıkacaktır. AB Türkiye ile ilişkilenirken ekonomik çıkarların yanı sıra Ortadoğu üzerinde zayıflayan etkisini yeniden kurmak veya en azından bir denge durumunu yakalamak için bu ilişkilerini sürdürmektedir.

Kaos süreçleri geçici süreçlerdir. Fazla bir zamana yayılmazlar. Önümüzdeki 10-15 yıllık süreçte, aslında Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın yeni oluşumuna giriş yapılacak ve Ortadoğu'nun geleceği belirlenecektir. AB-ABD ve Türkiye ilişkilerini bu çerçevede algılamak gerekmektedir. AB'nin Türkiye'yi yanına çekmeye çalışması Ortadoğu dengelerinin yeniden belirleneceği süreçte bir avantaj sağlamaktadır.

AB, Türkiye'ye bu açıdan yaklaşırken, Türkiye de önümüzdeki 10-15 yıllık süreçte Kürt sorunu konusunda, AB'yi de yedeğine alarak Kürtlerin en kısıtlı haklarla sınırlandırılacağı bir stratejiyi izleyeceği kesinleşmiş gibidir. Bununla Kürt halkının birliğini parçalamayı, Özgürlük Hareketinin zeminini kaydırmayı ve böylelikle Özgürlük Hareketini tasfiye etmeyi hedeflemektedir. Özgür iradeli, kendi yaşamı üzerinde söz-karar-denetim gücü olan Kürt yerine işbirlikçi, iradesiz ve her açıdan kullanılmaya açık bir Kürt yaratılmak istenmektedir. Zamanla da egemen Türk-Avrupa kültürü içinde eriyip yok olacağı öngörülmektedir. Kürtçe kursların açılması, haftada bir saatlik Kürtçe yayın vb uygulamalar Kopenhag Kriterleri'nin yerine getirilmesi olarak ele alınmakta, Avrupa İlerleme Raporu'nda ise bütün bu uygulamalar fazlasıyla abartılı bir yaklaşımla övgü konusu yapılmaktadır. Ancak aynı AB; Kürt halkının, halk olmaktan kaynaklı doğal haklarını kazanmak için mücadele yürüttüğü için KONGRA GEL'i terörist örgütler listesine almak gibi son derece haksız ve adaletsiz bir yaklaşım da sergilemektedir.

17 Aralık süreciyle birlikte AB'nin yaklaşımı daha da netleşmiştir

Yine ABD, bir yandan Güney Kürdistan'da ucu devletleşmeye açık bir tarzda Güneyli işbirlikçi ilkel milliyetçilere her türlü desteği sunarken, öte yandan Başkan Apo'ya karşı uluslararası komplo düzenleyerek esaret altına alarak Özgürlük Hareketini parçalamaya ve Başkan Apo'nun hareket ve halk üzerindeki saygınlığını ve otoritesini etkisizleştirmeye dönük olarak gerçekleştirdiği konsepti bugün de çeşitli biçim ve araçlarla sürdürmektedir. Bunun sonucunda KONGRA GEL'e karşı ortak hareket etmek için Türkiye ile zirveler düzenlemekte ve operasyonlar hazırlamaktadır. Önümüzdeki günlerde gerçekleşecek olan TC, Irak ve ABD zirvesi çok önemlidir. Bu görüşme İran ve PKK üzerinden gelişmektedir. ABD, Türkiye ve Irak'ın İran'a karşı ittifakını geliştirmeye çalışırken, TC ise masaya PKK'yi getirecektir. Dolayısıyla, askeri bir operasyonun gerçekleşme ihtimali de söz konusudur. Bilinmelidir ki, hem ABD, hem AB aralarında kimi nüanslar olsa da özünde Özgürlük Hareketini tasfiye etme konusunda aynı politikayı yürütmektedir.

AB çok sinsi bir politika izlemektedir. Avrupa tümden ve keskin bir reddetme çizgisinden ziyade, mücadelemizin etkisindeki çevrelerle ilişkilenmekte, vaatlerde bulunmakta ve kendi politikasına uygun bir çizgiye çekmek istemektedir. Basın yayın organlarında sıkça dile getirilen "Kürtler ilk kez PKK tahakkümü dışında politika yapmaya başlıyorlar" tarzındaki değerlendirmeler AB'nin de arzusunu ifade etmektedir. AB, Kürtleri Türkiye'yi yola getirmek için bir sopa gibi kullanmak istemektedir. Bu politikasının önünde de Önderliği ve KONGRA GEL'i engel olarak görmektedir. Önderlik çizgisinin Kürdistan'da etkili olması durumunda çıkarlarını zedeleneceğini düşünmekte ve ayrıca Türkiye ile siyasal ve ekonomik çıkarlara dayalı ilişkilerinin zedelenmesini istememektedir. AB ve ABD'nin bu konuda kaygıları ortaklaşmaktadır.

Kürt halkı dış güçler tarafından kendi kaderinin belirlenmeye çalışıldığı bu süreçte her zamankinden daha dikkatli olmalı, dünyanın belli başlı güç merkezlerinin Kürt politikasını iyi izlemeli, kendi özgür iradesini her zaman ayakta tutacak tarzda birliğini, örgütlülüğünü ve mücadelesini yürütmelidir. Ancak ne yazık ki bu süreci yeterli bir tarihsel perspektif içinde analiz edemeyen, bu güçlerin son derece tehlikeli politikalarını çözemeyen bazı kesimler olduğu gibi, bazıları da yeminli Özgürlük Hareketi düşmanlığı yaparak, hareketi tasfiye etmek için AB sürecini değerlendirmek istemektedirler.

Bazıları AB'ye girmeyle sorunların kendiliğinden çözüleceğini, dolayısıyla bunun için ayrıca örgütlenmeye ve mücadele etmeye gerek olmadığını düşünebilmekte veya bazı sınırlı diplomatik görüşmeler yaparak sorunun üstesinden gelineceğini varsaymaktadırlar. Özgürlük Hareketini de bu çözümün önünde engel olarak görmekte ve teşhir etmektedirler. Bu yaklaşım kendini ve halkı aldatmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Bu kesimler bir kez daha sorunu doğru anlamalı ve Kürt halkı karşısında sorumlu ve ciddi bir duruş göstermelidir.

17 Aralık süreciyle birlikte AB'nin yaklaşımı daha da netleşmiştir. Kırk milyonluk bir halkın sorununu bireysel haklar düzleminde ele almakta, bu konuda TC'nin yaptığı kimi kendinden menkul pratikleri de olumlamaktadır. Yasal çerçeveyi üç aşağı beş yukarı yeterli görmekte ve sorunu uygulama sorunu olarak ele almaktadır. Bu durum belgelerle de pekiştirilmiştir. Kürt olgusuna müzakere konuları içinde de son derece sınırlı bir şekilde ve utangaçça değinilmesi bunun göstergesidir.

Devamı sayfa 27'da